

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 77 • 16 Ekim '99 • 5 DM

- ✓ 40 bini aşkın işçi-emekçiyi enkazlara gömdüler
- ✓ Sağ kalanları sefalet ve ölüme terkettiler
- ✓ Acımızdan yararlanıp IMF saldırılarını yasalaştırdılar
- ✓ Suçlarını örtmek için devrimci tutsakları katlettiler

**Daha bitmedi! ABD'den yeni emirlerle,
yeni saldırı planlarıyla döndüler...**

**Saldırı dalgasına karşı
birleşik direniş!**

İÇİNDEKİLER

İşçi sınıfı ve emekçilerin	
öncülerini hedef seçiyorlar	7
Suçlusunuz ve hesap vereceksiniz! . . .	8-9
Kölelik zincirine yeni halkalar	10-11
Kürdistan devrimci yurtseverlerine	
açık mektup	12-13
Yaşasın Ulucanlar direnişimiz	14-15
Sonuna kadar direneceğiz!	17
Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP)	
Parti tüzüğü	28-29
Komünist bir devrimcinin	
hayatından kısa kesitler	33-34
Gece batmayan güneşe	22-23
Pakistan'daki askeri darbenin	
arka planı	33

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı:77 • 16 Ekim 1999

Fiyatı: 5 DM

Sahibi ve Y. İşl. Md.: Yeter Yalçın

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49

e-mail: kb@arti.net.tr

Web: http://kizilbayrak.cjb.net

Baskı: SERLER Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:

BİRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/604
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

İlkiz Sok. Ekmen İşhanı 22/14 Kat: 5
Sıhhiye/ANKARA Tel-Fax: 0 (312) 229 40 19

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü CHP İl Başk.yanı No:108 KAYSERİ

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Göçeoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel-fax: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.No: 40 İZMİR

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

Gazetene sahip çık!
Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

Fatma ÜNSAL adına, * Yapı Kredi Bankası

İSTANBUL/Aksaray Şb.

*TL için :0079219-2 DM için:3002991-8 No'lu

hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

* İş Bankasıİstanbul/Aksaray Şb.

-DM için :1002 30100 1051039 No'lu hesaba

yatırdım.

Direnecek ve kazanacağız!

Türkiye'nin çürüyen sistemi ve ABD uşağı çeteci devleti, en azgın ve vahşi bir saldırı atağına geçmiş durumda.

Saldırı deprem öncesinde sosyal güvenlik ve tahkim kararlarıyla başlamış ve sınıfın direnişle dizginlenmeye çalışılmıştı. Deprem yıkımıyla sürdü.

40 bini aşkın insanın enkazlara gömülmesinin sorumluluğu, öncelikle, insana zerrece değer vermeyen kapitalist sömürü sistemidir. Türkiye burjuvazisi ve devleti, bir deprem kuşağında egemenlik sürmesine rağmen hiçbir önlem almadığı yetmiyormuş gibi, yıkımın boyutlarını büyütecek bir yerleşme ve sanayileşme politikası güderek hazırlamıştır katliamı. Bugünkü hükümet ise yıkıma arkasını dönerek, enkaz altındakileri kaderine terk ederek, başkalarının yardımlarını engelleyerek, ve en kötüsü, yıkımın acı ve şokundan alçakça yararlanıp tahkim ve mezarda emekliliği yasalaştırarak imza atmıştır katliama.

Deprem yıkımı, 40 bin ölü, bir o kadar yaralı, on binlerce aç-açıkta ve perişan emekçi, tahkim ve mezarda emeklilik saldırısı yetmemiştir ama sermayenin açlığını gidermeye.

ABD uşağı Ecevit yeni saldırı planları hazırlamak için efendilerinin ayağına kadar gitti. Sadakatinin kanıtı olarak da, 10 devrimcinin kellesini hediye götürdü emperyalist katillere. Kan içicilikte CIA ajanlarını aratmayacaklarını ispatlarcasına paramparça ettikleri, tanınmaz hale

getirdikleri 10 yiğit evladını, işçi sınıfının ve ezilen halklarımızın. Ama bu da yetmedi açıklarını gidermeye. Yetemezdi. Çünkü onların katli,Türkiye'nin işçi-emekçi halklarını emperyalizmin uysal köleleri haline getirmenin aracı yapılmak isteniyordu. Kitleler, "elindeki savunmasız esirlere bile bunu yapan devlet, ses çıkarırsak kimbilir bize neler yapar" korkusuyla sindirilmek isteniyordu.

Çünkü sırada, tahkim ve mezarda emeklilik yasasıyla yolu düzlenen azgın bir saldırı dalgası vardı. Özelleştirmelerle, işsizleştirmelerle sefalet ve yıkıma itmeye hazırlandıkları işçi-emekçi kitlelerin tepki ve öfkesini dizginlemek için kurban ettiler işçi-emekçilerin devrimci önderlerini.

Sömürücü katillerin hesapları budur.

Bu hesabı bozmak boynumuzun borcudur. Hem yoldaşlarımıza karşı sözümüz, hem sınıfımıza karşı sorumluluğumuz, hem tarihe karşı görevimiz emrediyor bunu.

Daha atak, daha yaygın ve etkin bir sınıf ve kitle çalışmasıyla, ne yaparlarsa yapsınlar, devrimcileri asla yıldıramayacaklarını kanıtlayarak kitlelere yol göstermek, saldırılara karşı örgütlü mücadelenin yolunu açmak zorundayız.

Sınıf örgütlü gücüyle sınıftır. Partisiyle sınıftır.

Emperyalistlere ve uşaklarına Türkiye işçi sınıfının "gücünü" kanıtlamanın zamanıdır.

Zulmünüze asla boyun eğmeyeceğiz!

Direnecek ve kazanacağız!

kitapçularda...

Demokrasi, Devrim ve Oportünizm

EKSEN YAYINCILIK

Ücretsiz PDF-Kitap Arsivi - https://rantey.org

H. FIRAT

Program sorunları üzerine konferanslar

Ulusal Sorun ve Devrim

EKSEN YAYINCILIK

Ulucanlar katliamının ekonomi-politiği

Uluslararası tahkim yasalaştı. Sosyal güvenlik reformu(!) yasalaştı. Yürütülen politikalar temelinde ABD ve AB ile işbirliği olanakları artıyor. Sınıf hareketi ise kendisine yönelen bu saldırı dalgasını durdurmaktan uzak. Sınıf hareketi ile KUKM'nin birleşme olasılığı yok. Öyleyse ne oluyor? Faşist devleti tedirgin eden ne? Salt bir kin, kör bir öfke mi? Yoksa saldırının başka nesnel gerekçeleri de var mı? Bu saldırının, bu katliamın ekonomi-politiği ne? Hücre tipi cezaevi faşist devlet açısından değişmez bir hedef. Bu hedef uzun vadeli sınıfsal planları açısından gerekli olmakla beraber, sermayenin devrimcilere yönelik sınıf kinyile ilgili bir yanı da var hücre tipinin. Amacı biliniyor. Cezaevlerini birer yozlaşma ve teslimiyet odağı haline getirmek. Fakat yanıtını aramamız gereken soru; hücre tipi dayatmasını bugün acil hale getiren, faşist devleti hücre tipi propagandası eşliğinde tutsak devrimcilere böylesine vahşice saldırtan nesnellik ne?

Ulucanlar'da on tutsak devrimci hunharca katledildi. Faşist devletin tutsak devrimcilere yönelik vahşeti bilinmekle beraber, bu hunharca saldırının ardından şaşırınlar da oldu. Özellikle burjuva medyasında köşe tutmuş kimi liberaller-demokratlar hayıflandılar.

AB'ne adaylık için güçlü sinyaller mevcut, ABD Türkiye'nin gidişatını beğeniyor, fakat demokrasi konusunda daha cesaretli olunmasını istiyor. AB'nin bu yöndeki basıncı zaten malum. Tam da PKK de silah bırakıyor iken ve demokratikleşme yönündeki istekler devletin en üst yargı kurumlarının başkanlarınca da ifade edilmişken bu katliam, bu şiddet nereden çıktı?

Uluslararası tahkim yasalaştı. Sosyal güvenlik reformu(!) yasalaştı. Yürütülen politikalar temelinde ABD ve AB ile işbirliği olanakları artıyor. Sınıf hareketi ise kendisine yönelen bu saldırı dalgasını durdurmaktan uzak. Sınıf hareketi ile KUKM'nin birleşme olasılığı yok. Öyleyse ne oluyor? Faşist devleti tedirgin eden ne? Salt bir kin, kör bir öfke mi? Yoksa saldırının başka nesnel gerekçeleri de var

mi? Bu saldırının, bu katliamın ekonomi-politiği ne?

Hücre tipi cezaevi faşist devlet açısından değişmez bir hedef. Bu hedef uzun vadeli sınıfsal planları açısından gerekli olmakla beraber, sermayenin devrimcilere yönelik sınıf kinyile ilgili bir yanı da var hücre tipinin. Amacı biliniyor. Cezaevlerini birer yozlaşma ve teslimiyet odağı haline getirmek. Fakat yanıtını aramamız gereken soru; hücre tipi dayatmasını bugün acil hale getiren, faşist devleti hücre tipi propagandası eşliğinde tutsak devrimcilere böylesine vahşice saldırtan nesnellik ne?

Bu sorunun cevabını yaşamakta olan ekonomik-sosyal kriz temelinde sınıf mücadelesinin içinde bulunduğu momentte aramalıyız. Kuşku yok ki Ulucanlar katliamının altında da sınıf mücadelesi gerçeği yatmaktadır. Katliam toplumsal yaşamın tüm alanlarına nüfuz edecek bir terör dalgasının ana halkası olarak düşünülmüş ve öylece gerçekleştirilmiştir. Planlıdır ve devrimcileri merkeze alan ama tüm emekçilere yönelen bir şiddet dalgasının önemli bir adımı olarak gerçekleştirilmiştir. Fakat bu şiddet programının altındaki sınıf gerçeğini kavramak için “zaten devlet faşist, MGK düğmeye bastı vb.” tespitlerimizin sınıf mücadelesinin içinden geçtiği momentin derinliklerine inmesi gerekiyor.

Katliam yıllardır planlanmakta olan emek karşıtı yapısal politikaların hayata geçirildiği bir dönemde gerçekleştirilmiştir.

Aynı gün G. Kürdistan'da kapsamlı bir askeri operasyona girilmiştir.

Başbakan'ın ABD ziyareti öncesine denk düşürülmüştür.

Burada bir parantez açıp, 1978-79-80 yıllarını hatırlayalım. Bu yıllar Türkiye tarihinin grevler sonucu işgünü kaybının en fazla olduğu kesitidir. Devlet bu dönemde de sınıf muhalefetine üzerine bildik yöntemlerle gitmiştir. Fakat devletin doğrudan şiddetinin yöneldiği alan sınıf hareketinden çok devrimcilerdir. Bu “faşist terör sınıfın ileri unsurlarına yönelir” denilerek geçiştirilemeyecek bir tarihsel olgudur. Burada bilinçli bir politika söz konusudur. Doğrudan devrimcilere yönelen faşist terör ya da sınıfın grev, direniş, toplantı, yürüyüş vb. eylemlerine yapılan fiziki saldırıların daha dar kapsamlı ve sınırlı tutulduğu görülecektir.

Benzetmenin sakıncalarını göze alarak buradan günümüze dönersek: Henüz yeterli örgütlülük ve direnişi sergileyememekle beraber, sermayenin ekonomik saldırıları karşısında sınıfın hareketlendiği ve daha da hareketleneceği bir dönemde, tutsak devrimcilerin katledilmesi rastlantı olabilir mi?

Daha 2 ay önce gerçekleştirilen sosyal güvenlik yasa tasarısı karşıtı eylemlerle, katliamın ertesinde Sultanahmet'te ve Kadıköy'de yapılan basın açıklamalarındaki devletin tutumunu karşılaştıralım. Eylemlere katılım, sınıfa ve kitlelere mal olma düzeyi gibi ölçütler önemlidir. Fakat bu protesto eylemlerinin bir propaganda sorunu olmadığı gibi, katılım çok daha kitlesel de olsa benzer bir tavrın

sergileneneceği aşıkardır. Sorun devletin dikkatini yönelttiği noktadadır. Salt bir tahammülsüzlükle açıklanamayacak bilinçli-politik bir tutumdur söz konusu olan.

Bu bilinçli-politik tutum dikkatini sınıf hareketinin politize olma, devrimcileşme olanaklarına ve olasılıklarına yöneltmiştir. Hedef bu politizasyonun öncü müfrezesi devrimcilerdir. Devrimciler katledilirken yürütülecek operasyonlarla devrimci örgütlerin politik olarak ve hatta fiziken tasfiyesi planlanmaktadır. Adana'da gerçekleştirilen yargısız infaz ve Kürdistan'da yeniden başlayan faili meçhul(?) cinayetler bu tabloyu tamamlamaktadır.

Bir yandan devrimcilerin tasfiyesi hedeflenirken, diğer yandan devlet terörünün yaratacağı atmosferle de tüm emekçilere gözdağı verilmeye çalışılmaktadır. Devrimciler ile sınıf hareketi arasındaki tüm bağların asgariye indirilmesi hedeflenmektedir.

Devrim ve sosyalizm mücadelesiyle sınıf hareketi arasındaki bağların son derece sınırlı ve yetersiz olduğu günümüz Türkiye'sinde bu bağların ciddi bir saldırıya hedef olması nasıl açıklanabilir? Bu sorunun akıllara gelmesi gerekir. Yoksa durumu salt TC'nin vahşiliğiyle, katliamcılığıyla, devrimcilere yönelik kinyile açıklamaya kalkarız. Ki, TC'ye yönelik bu tespitler doğru olmakla beraber yürütülen politikayı açıklamamıza ve anlamamıza yetmez.

Şunu biliyoruz. Mevcut sermaye düzeninin ve faşist devletin korkulu rüyası devrimcileşen, kendi tarihsel misyonuna doğru ilerleyen bir sınıf hareketidir. Bunun öncü gücü de başta sınıf devrimcileri olmak üzere tüm devrimci akımlardır.

Öyleyse sermaye bu olasılığı tamamen ortadan kaldırmayı hedeflemektedir. Bu hedef bugün daha da acildir. Çünkü sermayenin krizi hala derinleşmektedir.

IMF ve Dünya Bankası, TC'den salt “ekonomik reform yasaları”nı çıkartmasını mı beklemektedir. Oysa çıkartılan ve çıkartılacak olan yasaların somut sonuçlarının en iyimser sermaye ideologlarınca ancak orta vadede somut ekonomik sonuçlar vereceği söylenmektedir. IMF ve Dünya Bankası orta vadede ürün verecek bir girişime kısa vadede para yatırırlar mı? Yatırırlar. Fakat bu ürünün garantilenmesi koşuluyla. Beklenen ürün uluslararası emperyalist-kapitalist sistemle daha bir bütünleşmiş emek fiyatlarının had safhada aşağı çekildiği ve bunun böyle kalması için emekçilerin iyice dağıtılıp örgütsüzleştirildiği bir Türkiye olduğuna göre. Bu ürünün garantilenmesi demek, çıkmış ve çıkacak yasaların ötesinde, bu yasaların da güvencesi olacak bir siyasal kararlılığın gösterilmesi, rejimin bu kararlılıkla tahkim edilmesi demektir.

Ne uluslararası tahkim, ne sosyal güvenlik reformu(?), ne de tarımsal liberalizasyon kısa-orta vadede Türkiye'nin borç ödeme yeteneğini artırmaya yetmeyecektir. Kısa vadede Türkiye sermayesinden ve faşist devletinden beklenti rejimin tahkim edilmesidir.

Buradan bakıldığında Ulucanlar katliamı faşist devletin bu sömürü rejimini tahkim etmeye yönelik politikalarında önemli bir yere sahip olmuştur. Sermaye, uluslararası efendilerine uşaklık etmenin kararlılığını sergilenmiştir Ulucanlar'da. Öyleyse katliamın Başbakan'ın ABD ziyaretine denk gelmesi raslantıdan çok bilinçli bir seçim olmalıdır. Zaten Ecevit de bunu ifade etmiştir: “.... devlet otoritesi her ne pahasına olursa olsun sağlanacaktır”. Bu sözlerin muhatapları devrimciler olamayacağına göre, mesajın adresi aynı zamanda bunların büyük efendisi ABD'dir.

Katliamla aynı gün G. Kürdistan'da girişilen askeri hareket ve Kuzey'de yeniden faili meçhul denilen devlet cinayetlerinin işlenmeye başlaması da, tabloyu sınıf hareketi-ulusal sorun ilişkisi bağlamında tamamlamaktadır.

Nasıl ki faşist devletin Kürt halkına yönelik inkar ve imha politikalarının altında kendi sınıf egemenliği düzeninin tarihsel gelişimi ve koşulları yatmakta ise, aynı şekilde, bu alandaki güncel politikalarının altında da, bu tarihsel gerçeklikten süzülüp gelen sınıf egemenliğinin güncel gerçeği ve koşulları yatmaktadır. PKK'nin bugün gelmiş olduğu uzlaşma ve teslimiyet çizgisine rağmen devletin Kürt politikasında hiçbir revizyona gitmemesinin nedeni, hiç de “savaşan rant sağlayanlar”, “barıştan korkanlar”, “demokratik cumhuriyeti sindiremeyenler” vb. değildir. Egemen sınıf bloğu içinde süren ve devlet içindeki yansımaları çeşitli kliklerle bulan kimi tartışmaların yüksek sesle ifade edildiği zamanlar olmuştur. Ama bu zamanlar bugünün tam aksine, PKK'nin yoksul köylülük temelinde kitleleştiği dönemdir. Bugün dağlarda ve bilinçlerde PKK'nin boşalttığı alanları barış ve demokratik cumhuriyet değil, faşist TC devleti ve onun ırkçı-faşist ideolojisi ile onunla uzlaşmaya hazır bir sınıflar üstü Kürt liberalizmi doldurmaktadır.

Faşist devletin inkar ve imha politikasındaki ısrarının nedenini kendi sınıf egemenliği koşulları olarak belirlediğimizde, sorunu çözmek adına atılacak en küçük bir özgürleştirici adımın dahi sermayenin sınıf egemenliği üzerinde zorlayıcı etkiler yapacağı anlaşılabilir. Çünkü bu egemenlik, devletin katı ideolojik çerçevesine ve otoriter-faşist karakterine şiddetle ihtiyaç duymaktadır.

Bizzat A. Öcalan tarafından yürütülen barış çizgisinin geldiği teslimiyet noktasına rağmen, neden muhataplarından beklenen yanıtın gelmediği anlaşılmalıdır. Siz alttan aldıkça faşist devlet üste çıkacaktır.

Sorun devlet tarafından çizilen ideolojik-politik sınırların dışına çıkıp çıkmama sorunudur. Ulusal sorun bağlamında verilecek bir ödün bütün sınıf gövdesinde etki yaratabilecektir. Bugün bu etki sermaye açısından riskli bir etkidir. Bu risk devam ettikçe politikalarda temelli bir değişiklik beklenmemelidir. Ve Türkiye sermayesinin böylesi risklere aldırış etmeyecek denli özgüven sahibi olduğu pek az dönem vardır.

Kaldı ki içinden geçilmekte olan dönem, Türkiye sermayesinin periyodik sermaye birikim krizlerinden biridir ve bu kriz oldukça derinleşmiş durumdadır. Bu derinleşmiş kriz hali sermaye açısından durumu oldukça nazik hale getirmektedir.

Sermayenin kriz koşullarından kurtulmak ve bunun için acil ihtiyaç duyduğu dış desteğe sahip olmak için yapması gereken pek çok iş önünde durmaktadır.

2000 yılı bütçesi hazırlanmakta, depremin ekonomik tahribatı giderilmeye çalışılmakta, tarım ürünleri destekleme alımlarından vazgeçmenin ve tarımda liberalizasyonun planları yapılmakta, imzalanacak toplu sözleşmelerde IMF'nin koyduğu

%25 sınırının aşılması için şimdiden önlemler düşünülmektedir.

2000 yılında tüm emekçileri dayanılmaz bir yoksullaşma ve sefalet beklemektedir. En azından sermayenin planı budur.

Sermayenin başka çıkışı yoktur. Kriz dayanılmaz bir hal almıştır. Sermayenin iki temel gereksinimi acilen karşılanmayı beklemektedir. Emek sömürüsünün şiddetle artırılması ve bununla koşut olarak dış finansman sağlanması gerekmektedir. Zaten IMF de, dış finansmanı emek sömürüsünü şiddetle artıracak yasal-politik adımların atılması koşuluna bağlamıştır. Stand-By'ın anlamı budur. Bu adımlar bilinmektedir. Bu adımlar uluslararası sermaye ve yerli işbirlikçilerinin somut beklentileridir. Burada hiçbir çelişki, hiçbir çatışma söz konusu değildir. Türkiye sermayesi ve uluslararası sermaye, bu konuda tam bir işbirliği ve duygudaşlık içindedir. Bu beklentiler karşılandığında dış kredi muslukları açılacak. Ne için? Türkiye'nin kısa vadeli ve yüksek faizli iç ve dış borçlarının bir bölümünü daha uzun vadeye yaymak ve faiz oranlarını görece düşürmek için. Bu olmazsa ne olur? Bu olmazsa önümüzdeki yıl iç ve dış borç ödemelerinde ciddi darboğazlar baş gösterecektir. Bu ise en hafifinden yeni bir 5 Nisan demektir. Ki bunun sosyal-politik mahiyetini kimse öngörememektedir. İşte bu olasılık sermayenin uykularını kaçırmakta, faşist sermaye devletini ise daha da azgınlıktır.

Emekçilerin sermayeden koparacağı her taviz, krizin sermaye payına daha da derinleşmesi anlamına gelmektedir. Krizin derinleşmesi demek, krizin yönetilemez noktaya gelmesi de demektir. Dolayısıyla sermayenin -hele de temel politikalarından- taviz vermesi asla beklenmemelidir. Çünkü bu, krizini atlama için gereksindiği araçlardan uzaklaşması demektir. Bu ise kabul edilemezdir.

Emekçilerin sermaye politikalarında gedikler açması tamamıyla göstereceği dirence bağlıdır. Direnmek ise politikleşmekten geçmektedir. Bu ise sermayenin emekçilerin üzerine örttüğü ideolojik çarpıtmalardan, göz boyama ve göz korkutmalardan uzaklaşmayı, emekçilerin toplumsal olguları kendi sınıf gerçeklerinden yola çıkarak algılamaları demektir.

Bunun bir boyutu emekçilerin kütsel olarak sermaye ve faşist sermaye devletinin etki alanından çıkması ise, diğer ayrılmaz boyutu da sınıfın kendi devrimci politik önderliği etrafında toplanmasıdır. Kaldı ki salt şekilsiz bir egemen ideolojiden uzaklaşma dahi, sermayenin toplumun tüm alanlarını kapsayan hegemonik egemenliğinin çatırdaması demektir. Yine belirtmek gerekir ki, bu haliyle dahi emekçilerin politizasyonu sınıf devrimci öncüsünün iradesine ihtiyaç duyar.

Devrimci öncünün görevi; sermaye sınıfının ideolojik-politik egemenliğini oluşturan her türden çarpıtma, saptırma ve göz boyamanın, her türden korkutma ve engellenmenin ortadan kaldırılması için işçi sınıfını bilimsel sosyalizm silahıyla kuşatarak örgütlemek ve silahlandırmaktır. İşçi sınıfına toplumsal politik bir özne olma yeteneği kazandırmak için gerekli araçları yaratmak, yaymak ve geliştirmek, sınıfın devrimci öncüsünün görevidir. Devrimci irade buradadır. Devrimci yaratıcılık

buradadır.

Kimi nesnellikler bunun için muazzam olanaklar sunar. İşte Türkiye sermayesi böyle bir nesnellikten geçmekte olduğunun farkındadır. Üzerindeki deli gömleğini yırtamasa bile (kaldı ki bu olasılık da hiç zayıf değildir) yükselen ve yükselecek emekçi muhalefeti her türden toplumsal talep ve çatışmayı daha geniş bir alana taşıyacaktır. Sınıfın devrimci öncüsü çelişki ve çatışmayı toplumun tüm alanlarına yayacak bir irade basınç oluşturmaktadır. Buradan bakılınca ne Ulucanlar katliamında somutlanan devrimcilere yönelik terör, ne de bunun diğer ayakları (Adana'daki yargısız infaz, protesto eylemlerine saldırılar) tesadüfi değildir.

Evet Ulucanlar'da yitirdiğimiz devrimciler ne ilk ne de son şehitlerimiz. Fakat katliam asla raslantı değil. Katliam faşist devletin sermayenin krizini yönetme ve çözme programının kanlı bir sahnesi. Bir yandan devrimcilere yönelik fiziki tasfiye adımları atılarken, diğer yandan sınıfın öncü unsurlarına, diri kesimlerine gözdağı verilmektedir. Sermaye korkmakta ve akıllıca saldırmaktadır.

Bu korkunun ve gözdağının ekonomi-politiği yukarıda açıklanmaya çalışıldı. Dönemin sınıf devrimcilerine muazzam olanaklar sunduğunu da unutmayalım.

Bu açıklamalar her zamankinden daha fazla “sınıfa doğru” yönünü göstermektedir. Açıklamalarımız ve tahlillerimiz pratik karşılıkları ile buluştukça gerçek değerini kazanacaktır. Sınıf eyleminin, sınıfı silahlandırmanın, sermayenin ve faşist devletin çizdiği ideolojik-politik, polisiye ve askeri sınırları parçalamanın, özetle, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçileri saflarında yekvücut hale getirmenin adımı haline gelmeyen her açıklama, her tahlil anlamını yitirmeye mahkumdur. Şehitlerimize karşı ödev ve sorumluluğumuz disiplin ve yaratıcılıkla bu adımları atmaktır.

Devrim şehitleri ölümsüzdür!

Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!

Devrim davası yenilmezdir!

Ankara Ulucanlar katliamını yaşayan yaralı tutsakların açıklaması:

Bu katliamlara sessiz kalırsanız yeni katliamlara ortak olursunuz!

Halkımıza ve kamuoyuna

Biz Ankara Ulucanlar Cezaevi'nde bulunan siyasi tutsaklar, 40 kişilik koğuştaki 120 kişi, yani 1 yatakta 3 kişi yatmak zorunda kalmamız nedeniyle, var olan koğuştan sorununun çözümü için başvuruda bulunduk. 2 yıldan beri var olan bu sorunun çözümüne yönelik ilgili kurumların hiçbir girişiminde bulunmamaları üzerine, 2 Eylül'den itibaren direnişe geçtik. 24 günlük direniş boyunca bedeller ödeyerek elde ettiğimiz haklar gasp edildi. Sorunun diyalogla sağlanması için ailelerimiz ve insan hakları savunucuları tarafından devlet yetkilileriyle yapılan tüm görüşmeler sonuçsuz kaldı.

Ve 26 Eylül sabahı "arama yapma" gerekçesiyle, hiçbir uyarı yapılmaksızın devlet tarafından operasyon başlatıldı. 10 kişinin katledildiği, onlarca kişinin ağır yaralandığı katliam şöyle gelişti: Jandarma Alay Komutanlığı'na bağlı Özel Tim ve Emniyet Müdürlüğü'ne bağlı robocop polisler tarafından başlatılan operasyonda, önce 6. ve 7. koğuşun çatıları delinerek içeriye yoğun miktarda gaz bombası atılırken, bir yandan da ağır silahlarla koğuştan taranıyor ve Büyükşehir Belediyesi'ne ait itfaiye araçlarından köpük sıkılıyordu. Birçoğumuz ilk ateşte yaralanırken, iki arkadaşımız da kulelerden açılan bu ateşle öldürüldü. Gece 04:00'te başlayan bu saldırı ve katliam, sabah 10:30'a kadar koğuşların ve barikatın dışından ateşle sürdürüldü. İtfaiye araçlarından sıkılan köpüklerin boyumuzu aşacak kadar yükselmesi ve boğulma tehlikesi oluşması nedeniyle geriye kalan 9-10 kişi koğuşlarımızdan çıkarak havalandırmaya doğru yürürken bizi bekleyen yüzlerce robocop ve özel jandarma timlerinin coplarla, kalaslarla, kancalı demir çubuklarla ve dipçiklerle saldırısına uğradık. Tamamı yaralı olan bizler buradan 500 metre uzaktaki hamama kadar dövülerek ve sürüklenerek götürüldük. Ölümler ve yaralıların tamamı üst üste yığıldı. İşkencehaneye dönüştürülen hamamda çok organize bir işkence ve katliam gerçekleştirildi. JITEM, sivil polis, cezaevi müdürü, gardiyanların katıldığı bu işkencelerde özellikle ellerindeki listede ismi geçen arkadaşlarımızı katletmeye yönelik saatler süren işkenceler dışında, arkadaşlarımız yakın mesafeden kafalarına sıkılan kurşunlarla katledildi.

Katliam sonrası kadın tutsaklar çırılçıplak soyularak çıplak götürülmek

istenmiş, ancak bu başarılamamış, biz erkek tutsaklar ise çıplak bir halde sevk edilmiş bulunmaktayız. Operasyon bittikten sonra ölümcül yaralara rağmen bir bölümümüz ring araçlarıyla 8-10 saat uzaklıktaki cezaevlerine gönderilirken, diğerlerimiz de 3-4 saat avluda bekletildik. Daha sonra yine dayaklarla, küfürlerle Numune Hastanesi'ne götürüldük. Hastanede kelepçeli ve ayaklarımızdan zincirli bir durumda tedaviye zorlandık. Yer yer doktor ve hemşirelerin dahi karşı çıktığı bu onur kırıcı durumda, ölümcül yaralarımıza rağmen tedaviyi kabul etmeyerek açlık grevine başladık.

Bu durumdayken günlerce hastane kapısında bekleyen ailelerimizle ve avukatlarımızla görüştürülmemek vücudumuzda kurşunlarla, kırıklarla ve ağır yaralarla apar topar cezaevlerine sürgün edildik.

Başta Ankara Ulucanlar Merkez Kapalı Cezaevi olmak üzere şu anda sürgün edildiğimiz tüm cezaevlerinde, hücrelerde ve açlık grevindeyiz. Ne paramız, ne giyecek bir gömleğimiz, ne de eşyamız bulunmaktadır. Tedavi edilmemek nedeniyle birçoğumuz kangren tehlikesiyle karşı karşıya iken, bazı arkadaşlarımızın bacakları ve parmakları kesildi. Halen sabah ve akşam hücrelerde yapılan sayımlarda sudan bahanelerle tartaklanıyor ve tacize uğruyoruz. Öyle ki, hergün yeniden kanayan yaralarımız daha da kötüleşmektedir.

Şunların da sizler tarafından bilinmesini istiyoruz. Bu operasyon sırasında ellerimizde masa, sandalye bacaklarından başka hiçbir silah yoktu. Olmayan tünel de TV ve gazetelerde gösterilen silahlar da, saldırı ve katliamı meşrulaştırmak için kullanılan yalan haberler olmuştur. Bu katliam sırasında üzerimizde bulunan tüm para, döviz ve değerli eşyalar asker ve polis tarafından çalınmıştır.

Yapılan anlaşma hiçe sayılarak, devletin "F Tipi ya da Oda Tipi" diye adlandırdığı hücre sistemine geçiş uygulamaları devam etmektedir.

Bayrampaşa Cezaevi'ndeki çete hesaplaşması ve Ulucanlar'daki katliam gerekçe gösterilerek "F Tipi" ya da "Oda Tipi" cezaevi olarak adlandırılan sisteme geçiş meşrulaştırılıyor. Kamuoyuna bitti diye gösterilen cezaevlerindeki sorunlar, gerçekte yeni ölüm ve katliamlara varacak şekilde devam etmektedir.

Bu katliamlara sessiz kalırsanız yeni katliamlara ortak olursunuz!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://kranter.org>
7 Ekim '99

Devlet anlaşmanın gereklerini yerine getirmiyor

Bayrampaşa'da yapılan ve direnişlerin sona erdirilmesini sağlayan anlaşmanın gerekleri devlet tarafından yine yerine getirilmiyor. Yaralıların tedavisi yapılmıyor. Tersine işkence ve tecrit uygulamaları devam ediyor. Katliamın sorumluları hakkında ise soruşturma açıldığı duyulmadı.

Anlaşmanın henüz uygulamaya başlanmadığını başsavcı da itiraf etti. Sermaye medyasının kışkırtıcı eleştirileri karşısında kendisini savunurken anlaşmanın henüz uygulanmadığını söyleyerek, böylece devletin sahtekar ve sözüne güvenilmez olduğunu itiraf ediyor. Katil devletin verdiği sözleri tutmadığını, tutmayacağını zaten biliyorduk. Ama bu kadar erken ve kendi ağızlarından itiraf etmek zorunda kalmaları da, gerçek yüzlerini artık gizleyemediklerinin bir kanıtıdır.

Katliamdan sonra 6 saat yaralıları cezaevinde bekleterek ölümleri bilinçli olarak sağlayan devlet, sonrasında da yaralıların tedavisini engelliyor.

Diğer cezaevlerine gönderilen tutsaklar hücrelere atıldı, tedavileri yapılmıyor. Kurşun yarası olanlar bile sürekli işkenceye maruz kalıyorlar.

Tutsaklar bu insanlık dışı uygulamaları protesto etmek için bir kez daha kendi bedenlerini namluya sürüyorlar. Açlık grevine devam ediyorlar.

Avukatları ve yakınlarıyla görüşmeleri engelleniyor, sınırlandırılıyor.

Yeni hücre tipi cezaevlerinin yapıldığı açıklandı. Devlet otoritesinin hakim kılınacağı, cezaevlerinin yasadışı örgütlerin eğitim kampı gibi çalıştığı buraların dağıtılacağı vb. tehditler sürekli tekrarlanıyor.

Katliamı yapanlar hakkında hiçbir işlemin yapılmamış olması, bundan sonraki katliamlara katılacak olan katillere de bir güvence vermek anlamına geliyor. Yeni katliamlara katılacak olanlara da dokunulmayacağını göstermek istiyorlar.

Tek kişilik hücrelerde devrimci ve komünist tutsaklara istedikleri gibi keyfi uygulama ve işkencelerini yaparak, mücadeleden yalıtarak etkisizleştirmek istiyorlar.

Beden olarak tutsak etmekle yetinmeyip beyinlerini de teslim almak istiyorlar. Hücrelerde bile teslim alamadıklarını da sessizce katledip "intihar etti" vb. yalanlarla da suçlarının üzerini kolayca örtmenin hesaplarını yapıyorlar.

Tek tip elbise dayatmasında olduğu gibi kendi düzenleri önünde secdeye duracak tek tip insan yetiştirmek istiyorlar. Ezilen sömürülen kitlelere bu düzenin alternatifinin olduğunu duyurabilecek en küçük farklı düşünceye ve davranışa tahammülleri yok.

Faşizmin hücre tipi cezaevi dayatması insanlık dışı koşulların dayatılması demektir. Bu faşist politikada ısrar etmek yeni vahşi katliamları savunmak demektir.

Devrimci ve komünist tutsaklar bundan önce olduğu gibi bundan sonra da hücrelere girmemek için canları pahasına direneceklerdir. Bunu katil devlet de çok iyi bilmektedir.

Ama katliamdan başka bir işe yarayamayan sermaye düzeni yeni saldırı hazırlıklarından vazgeçmiyor.

Meclis İnsan Hakları Araştırma Komisyonu'nun cezaevlerine ilişkin hazırladığı raporu bile gizliyorlar. Bu rapor Ulucanlar katliamından önce hazırlanmıştı. Kendi raporlarındaki gerçekleri bile kitlelerden gizliyorlar. Çünkü suçlular. Bu katliamda onların da parmağı var. Tetiği onlar çekmemiş, emri onlar vermemiş olabilirler. Ama aylar öncesinden geliyorum diye bağırarak katliam karşısında sessiz kaldılar. Raporlarına yazdılar, ama yayınlamaktan bile korktular.

Cezaevlerinde yeni katliamların önüne geçmek ancak işçi ve emekçilerin kendi hakları için mücadele ederek, devrimci komünist tutsaklara sahip çıkmasıyla mümkün olabilir.

Demokratik kitle örgütlerinin ve tutsak yakınlarının eylemlerine katılalım. Tepkimizi ve öfkemizi örgütlü bir şekilde duyuralım. Unutmayalım, sermaye devleti devrimci ve komünist tutsaklar şahsında işçi ve emekçilerin ve ezilen sömürülen kesimlerinin mücadelesini teslim almaya çalışıyor. Kendi saltanatına karşı isyan bayrağını yükseltenleri teslim almaya çalışıyor.

Ama sömürü ve zulüm var olduğu sürece, bunlara karşı isyan da var olacaktır. İsyancı üreten bizzat bu düzenin insanlık dışı uygulamalarıdır. Kendileri yok olmadığı sürece bu isyanı bitiremeyecekler. Belki geçici zaferler kazanabilirler, ama asla devrimci ve komünist iradeyi teslim alamazlar. Oturuz ama teslim olmayız!

Bektaş ailesine açık mektup

Sömürü ve baskı düzeninin bir kurbanı olan Murat Bektaş eşiniz, oğlunuz, babanız... Acınızı paylaşıyoruz. Ulucanlar cehenneminde 10 kardeşimizi katleden devletle Murat Bektaş'ı infaz eden aynı devlet olduğu için, sizin acınızı en iyi devrimciler anlar.

Bu katliama sınırsız bir haklı öfke duymakta ve hakkınızı arayacağınızı ilan etmektesiniz. Haklısınız. Bu katil devletin terörüne maruz kalmış binlerce insana bugüne kadar belki de sırtınızı döndünüz. Sermaye devletinin ve medyasının yayınlarına inanıp o insanları “terörist” olarak gördünüz. Ama bu katil devlet şimdi aynı gerekçeyi ileri sürerek, kendi ailenizden bir ferdi katletti. Şimdi isyan ediyorsunuz. Davacı olacağınızı söylüyorsunuz. Haklısınız. Ama bu sömürü devleti kurulduğu günden bu yana baskı ve zulüm aygıtı olarak binlerce cana kıymış, örgütlediği faşist çetelerin binlerce cana kıymasına seyirci kalmış ve teşvik etmiştir. Sonra da bu canlara “terörist, vatan haini” yaftalarını takıp kitlelerin bu katliamı alkışlamasını istemiştir. İşçi ve emekçilerin her hak ve özgürlük taleplerini baskı ve terörle bastırmış, öncülerini işkencehanelerde, cezaevlerinde katletmiş. Sonra da “yıkıcı ve bölücü örgüt üyelerini etkisiz hale getirdik” diyerek, kitlelerin kendilerini desteklemeye devam etmelerini istemiştir.

Sadece bu kadar mı, bu sermaye devletinin suçları? Hayır! Deprem felaketiyle de görüldüğü gibi, enkaz altında kalan binlerce insan için kılını bile kıpırdatmamış, bugüne kadar kendisine ‘sadık’ kalan binlerce vatandaşını halen de sağlıklı bir çadıra bile kavuşturamamış bir devlettir bu. Yani sadece ‘terörist’ ilan ettiklerinin değil, sıradan insanların da ölmesine ya da sefalet içinde yaşamasına neden olmuştur. Murat Bektaş'ın eşi olarak ‘kocam bir işçiydi’ diyorsun. Aldığı ücretin düşüklüğünden tut da, hastalandığınız zaman gittiğiniz SSK hastanelerindeki hizmet kalitesine kadar kendi yaşantınıza bir göz atsanız, bu devletin insana verdiği değer ne olduğunu da anlarsınız. Bu sefalet koşullarını bile çok gören sermaye devleti mezarda emeklilik ve SSK'nın tasfiyesi vb. yeni saldırılarla işçi ve emekçileri iliklerine kadar sömürmenin hesaplarını yaparken, belki de hiçbir tepki göstermediniz. Devlete inanmaya ve güvenmeye devam ettiniz.

Şimdi kocanızı, oğlunuzu katleden polislerden davacı oluyorsunuz. Ama bunu yaparken bile oğlunuzu “o terörist değildi” diyerek savunmaya çalışıyorsunuz. Devletin bugüne kadar yaydığı yalan ve demagojilere o kadar inanmışsınız ki, bütün öldürülenlerin “terörist” olduğunu sanıyorsunuz. Ve farkında olmayarak da olsa, “terörist” olsaydı devlet öldürmekte haklıydı demiş oluyorsunuz.

Hayır, oğlunuz yanlışlıkla vurulmadı. İşçi ve emekçi kitleleri baskı altında tutmak isteyen sermaye devletinin emirleri doğrultusunda kitlelere gözdağı vermek amacıyla katledildi. Bu devlet sadece devrimci ve komünist öncülerini katletmekle kalmıyor. Çünkü bu kesimleri katletmenin tek başına kendi saltanatlarını korumaya yetmeyeceğini çok iyi biliyorlar.

Onlar bu katliamları yaparken bile tek bir şey hedefliyor: İşçi ve emekçi kitleleri devrimci sınıf mücadelesinden uzak tutmak. Bu kesimlerin uyanmasını, ayağa kalkmasını ve haklarına sahip çıkmasını engellemeye çalışmak. Bunu başarabilmek için azgın bir terör eşliğinde “terörist, vatan haini” propagandalarına sarılıyorlar. Oğlunuzun katledilmesinin ve bugüne kadar yapılan katliamların sorumlusu, tek başına tetiği çeken katiller değil, bu sömürü düzenin kendisidir. Sermaye devleti sömürü düzenini ayakta tutmak için can üstüne can almaya bundan önce olduğu gibi bundan sonra da devam edecek. Bugün kocanızı öldürdüler, belki yarın çocuğunuzu öldürecekler. Sizler ve işçi-emekçiler isyan bayrağı açmadığınız sürece, bu katliamlar böyle devam edecek.

Bunu sakın unutmayın.

Eğer takip edemediyseniz, katliamdan sonra Adana katliam müdürlüğünün yaptığı çelişkili açıklamalara bir göz atın: *“Operasyonu planlı bir şekilde gerçekleştirdik. Teröristleri 3 aydır takip ediyorduk. 3-4 gün önce Adana'ya gelip ev tuttukları belirlendi. Operasyon yaptığımız gece hükümet ortağı siyasi partilerin Adana teşkilatlarına eylem hazırlığındaydılar. Bu kararları üzerine bizim operasyonumuz aniden gerçekleştirildi. Teslim ol çağrımızın hemen ardından Bektaş'ın evinin ışıkları söndü. Murat Bektaş güvenlik güçlerine tabanca çekti. Çatışma başladı, operasyon sonucunda Murat Bektaş ve Erdoğlan Aslan ölü ele geçirildi”*.

Her açıklamada, “hücre evi” olduğunu ve aynı kapılardan girildiğini söylüyordu. Ama savcılık izniyle açılan evinizi basına göstererek aynı kapılardan girildiğini kanıtlamaya çalıştınız. Sanki diğer evde katledilenlerin bu muameleyi hak ettiklerini düşünüyor gibisiniz.

Aynı şekilde cenazeye katılan akrabalarınız Murat Bektaş'ın mezarı başına Türk bayrağı dikmişler. Kayınbabası Ramazan Babagıray; *“Terörist cenazesi böyle mi gömülür? Hani nerede kızıl bayraklar, atılan sloganlar; yapılan zafer işaretleri? Hani nerede polis önlemi? O garihandı. Değil silah taşımak, çakı bile taşımazdı. Suçsuzdu, durup dururken öldürüldü. Bunun peşini bırakmayacağız”* demiş.

Devrimci ve komünistlerin cenaze törenleri, katliamların devrimci mücadeleyi yok etmeye gücünün yetmediğinin ve yetmeyeceğinin, geride kalanların bayrağı devraldığının göstergesidir. Sizler ise sorumluların cezalandırılacağını, Murat Bektaş'ın yanlışlık sonucu katledildiğini sanıyorsunuz. Onun ‘terörist olmadığını kanıtlamak için de mezarı başına Türk bayrağı dikeyorsunuz. Böylece sorumluların cezalandırılacağını mı sanıyorsunuz? Boşuna kendinizi aldatmayın. Tetiği çekenler göstermelik olarak yargılansalar bile, ceza erteleme ve indirimi sayesinde, hiç ceza yatmadan yeni katliamlarına devam edecekler.

Olay hakkında İçişleri Bakanı'nın gazetecilerin *“sorumluları görevden almayacak mısınız?”* sorusuna verdiği yanıt, *“Yasadışı bir iş yaptıklarına dair bir delil var mı ki, görevden alayım”*, olmuştur. Yani iki ölüyü ve bir yaralıyı görmezden geliyor. Çünkü bu katil sürülerine bundan sonraki katliamlar için de ihtiyaçları var. Buradakileri görevden alır ya da cezalandırırsa sonra yeni katliamlarını kolay yaptırabilirler mi. Öyle ya, “Güvenlik güçlerimizin çalışma şevkini kırmamak gerekir”!

Öte yandan Başbakan Ecevit bu yargısız infaz ile ilgili olarak “soruşturma sonucunda aydınlanacağını” söylemek dışında, ne olayı kınadı ne de bir daha böyle hataların olmayacağı üzerine bir çift söz etti.

Başbakanlık'tan ayrılırken gazetecilerin olayla ilgili sorularına, “Savcılık o konuda soruşturma açtı” yanıtını verdi. Olayda bir gelişme olup olmadığını soran bir gazeteciye de Başbakan Ecevit, “O soruşturma sonucunda belli olur” dedi. Çünkü Murat Bektaş ve diğerleri, bu kendilerini sermaye sınıfına satmış uşaklar için hiçbir şeydir. Ezilen sömürülen yığınların acılarına, dertlerine kulaklarını tıkamışlar ve dört elle sermaye sınıfının hizmetine koşmaktadırlar.

Bugüne kadar katledilen canlarımız, işkence ve zulüm ile susturulmaya çalışılan milyonlar bir gün mutlaka bu eli kanlı katillerin yakalarına yapışacaklar ve hesap soracaklardır. Sömürü ve talan düzeni başlarına yıkılacak ve yerine tüm insanlığın kurtuluşunu sağlayacak olan sosyalist bir düzen kurulacaktır. Bektaş ailesi de biran önce bu mücadelede yerini almalıdır. Aksi halde bugün kocanızı katledenler varın sizleri ve çocuklarınızı katletmeye devam etmekten geri durmayacaklardır.

Kokuşmuş sermaye medyası daha fazla kan istiyor

“Devletin teröristle anlaşma yaptığı”, masaya oturduğu, geri çekildiği, sorun çıkmasını mantığıyla hareket ettiği vb. söylemler kullanan sermaye medyası, katliam uygulamalarının devamını istiyor. Yapılan anlaşma ile devrimci ve komünist tutsakların en insani haklarının bedel ödenerek kabul ettirilmesine bile tahammülleri yok. Çünkü bunun diğer sömürülen ve baskı altına alınan kesimler üzerinde “mücadele edilince haklar alınabiliyor” bilincini yaratacağını biliyorlar.

Anlaşmanın içeriğini hiç gündeme getirmiyorlar. En doğal ve bütünüyle zaten uygulanması gereken “yasal” haklar olduğundan hiç bahsetmiyorlar. Sadece devletin teröristle masaya oturduğunu ve bununla da kalmayıp, kabul edilen isteklerin kağıda dökülüp resmîyet kazandırıldığını ve devletin faksları kullanılarak diğer cezaevlerine de ulaştırıldığını anlatıp duruyorlar.

Star, aşağılık düzmece haberlerle cenaze törenine katılan kitleyi hedef gösterdi. Polis yönlendirmeli haberciliğin de ötesine giderek, sayfalarını adeta kontr-gerilla bülteni halinde düzenledi.

Kitlelerin devrimci isyanından korkuyorsunuz. Bunun için katliama suç ortaklığı yapmakla kalmıyor, daha fazla kan istiyorsunuz. Faşizmin katliamlarını alkışlayıp, devrimcilere küfür ederek, devlet içindeki desteğinizi kuvvetlendirmek ve böylece kirli mafya işlerinizi güvence altına almak istiyorsunuz. Fazladan bir ihale, teşvik vb. kapmak peşindesiniz.

Ama bilin ki, katledilen canlarımız, dökülen kanlarımız, analarımızın kafasına inen dipçikler, hedef göstermenizle tutsak edilen dostlarımız, bunların hiçbirisi, yanınıza kâr kalmaz. Dostlarımızın, yoldaşlarımızın hedef gösterilmesine, devrimcilere küfür edilmesine izin vermeyiz. Yeri ve zamanı gelince bunun hesabı sizden fazlasıyla sorulur. Anlaşıyor ki devrimcileri fazla tanımıyorsunuz.

Bundan böyle devrimcilerin öfkesinden, işçi ve emekçilerin sınıf adaletinden korkun! Yaptığınız hiçbir iğrençlik, işlediğiniz hiçbir suç yanınıza kâr kalmayacak. Efendilerinizin düzeniyle birlikte sizler de tarihin çöplüğündeki yerinizi alacaksınız.

İşbirlikçi uşak takımı asıl tehlikeyi biliyor

İşçi sınıfı ve emekçilerin öncülerini hedef seçiyorlar

Sermaye iktidarı, işçi sınıfı ve emekçilerin yaşamında yaratacağı yıkıcı sonuçlar üzerinden bakıldığında, ‘80’li yıllarla bile karşılaştırılamayacak kapsamda ve şiddette bir saldırıyı yürürlüğe sokmuş bulunuyor.

Sosyal hakların son kırıntıları da tasfiye ediliyor. SSK’nın tasfiyesi, ihbar ve kıdem tazminatlarının rafa kaldırılması vb. yeni saldırılar gündemde. Özelleştirme, taşeronlaştırma, sendikasılaştırma, esnek çalışma hızlanarak sürüyor.

Tahkim ve sosyal güvenliğin tasfiyesi yasalarıyla önü açılan ekonomik sosyal yıkım programı ile bir vahşet düzenini hakim kılmak istiyorlar.

Sömürü ve baskının katlanarak artacağı bir dönem içine giriyoruz. Faşizmin karargahlarında işbirlikçi sermaye iktidarını ayakta tutmanın hesapları yapılıyor. İşçi ve emekçi kitleleri bu sömürü ve zulme boyun eğdirmenin yolları, yöntemleri ve araçları tartışılıyor.

Sermaye düzeninin yöneticileri, artan baskı ve sömürüsünün işçi ve emekçi kitlelerin mücadelesini körükleyeceğini çok iyi hesap ediyorlar. Bugün için örgütsüz ve dağınık görünen işçi ve emekçilerin devrimciler ve komünistler tarafından hızla örgütlenebileceğinden korkuyorlar. Sınıf hareketinin önüne diktikleri sendika ağaları barikatının beklenmedik yeni kitle hareketi dalgalarıyla yerle bir olabileceğini de biliyorlar.

Sömürü ve baskının dozunu artırmak için sınıf hareketinin devrimci öncülerini mümkün olduğu kadar sindirmek, sindiremediğini ise imha etmek, bugün için düzenin tek politikası durumundadır. Çürümüş ve kokuşmuş düzenlerini ayakta tutmak için başkaca bir araçları kalmamıştır. Bu insanlık dışı düzenin tüm demagogik araçları teşhir olmuş, büyük ölçüde işlevini yitirmiştir. Bütün burjuva partileri ve kurumları inandırıcılıklarını kaybetmiştir. Onlar güven bir yana işçi ve emekçi kitlelerin nefretini ve öfkesini kazanmaya başlamışlardır.

İşçi sınıfının mücadelesini yükseltmek için mücadele eden devrimci ve komünist tutsakların hücre politikasıyla teslim alınmak istenmesinin anlamı da burada ortaya çıkmaktadır. Devrimci ve komünist tutsaklar için hücrelere girmeyi kabul etmek, sermaye düzenine karşı mücadelenin öncülüğünü yapanların teslim alınması demektir. Ezilen ve sömürülen yığınların kurtuluşu idealinden vazgeçmek demektir. Baskı ve sömürünün artmasına karşı direnişin faydasız olduğunun kabulü demektir. Sömürü ve baskı düzeninin ebedi ve yıkılmaz olduğunu kabul etmek demektir. Sermaye devleti bu düzene karşı devrimci mücadele inancını yok etmek istemektedir.

Hücre demek tutsakları sermaye uşaklarının keyfi işkencelerine terk etmek demektir. Ekmeğinden suyuna kadar her türlü yaşamsal ihtiyaçlarının devrimci idealleri karşılığında pazarlık konusu edilmesi demektir. Adaletsizlik bakanı “oda tipi cezaevi ile devlet otoritesinin hakim kılınacağını” söylüyor. Bu otorite nedense sadece devrimciler için gerekli oluyor. Eskişehir tabutluğuna koydukları çete artıkları tek kişilik odalarda kaldıkları halde uyuşturucu, silah ve rant kavgalarına devam ediyorlar. Onlar devletin has çocukları, göstermelik olarak cezaevine atılsalar da, devletleri onları kollayıp kirli rantlarından pay almayı sürdürüyor. “Devletlü”lerin mafya artıklarıyla bir sorunu yok. Çünkü hepsi aynı düzenin çöplüğünden besleniyorlar, hepsi çürüyen kapitalizmin sülükleri.

Devrimci tutsaklar için isteniyor hücre sistemi. Çünkü onlar devletin mafya düzeninin kendi

koşullarına da hakim olmasını engellemek için örgütlenip direnmiyorlar. Kendi ideallerine uygun bir yaşam örgütleyorlar koşullarında. Ortak mutfaklar oluşturup ihtiyaçlarını ortak bütçeden karşıyorlar. Mafya artıkları gibi en küçük insani ihtiyaçları rant kapısı haline getirmiyorlar. Hasta ve zayıflara öncelik tanıyorlar, banyoda tuvalette, yemekte... Mafya artıklarının koşullarında ise tüm bu yaşamsal ihtiyaçlar en fazla parayı bastıranlarca kullanılabilir.

Devrimci ve komünist tutsaklar kitap, dergi, gazete okuyorlar. İşçi-emekçilerin mücadeleyi yükseltmesine içerden de katkı yapmaya çalışıyorlar. Sermaye devletin asıl hazmedemediği de bu. Mafya artıkları ise uyuşturucu ve diğer kirli işlerinden kazandıkları paraları saymakla, bu paraları artırmak için rakiplerini öldürmekle, hatta cezaevi idarelerine “borç para vermekle” meşguller.

Sermaye devletin bu dönemde devrimci ve komünist tutsakları katliam pahasına hücrelere sokma girişimi, işçi ve emekçilere, devlete karşı direnişin bir yararı olmayacağını gösterme isteğinden kaynaklanmaktadır.

26 Eylül’de Ulucanlar’da 10 devrimci tutsak vahşice ve kahpece katledildi. Onlar sömürü düzenine karşı mücadelenin birer sıra neferi olarak canları pahasına direndiler. Özgür tutsakların hücrelere sokulamayacağını bir kez daha kanıtladılar. Sermaye devleti devrimci direniş sayesinde bir kez daha geri püskürtüldü. Ama bu onu tutsakları teslim alma niyetinden vazgeçirmiş değildir. Devrimci tutsakları içine gömmeyi planladığı hücre tipi cezaevlerinin yapımını durdurmadı, tersine hızlandırdı. 2000 Mayıs’ına 10 tanesinin hazır olacağını söylüyorlar. Bu da yeni katliam hesaplarının şimdiden ilanidir.

Sermaye devleti yine kan dökme hevesindedir. Hücre sistemi halen 54 cezaevinde yürürlüktedir. 10 hücre tipi cezaevinin yapımı için ihale açılmış, 40 trilyon para aranmaktadır. Bu kadar büyük bir mali kaynak ihtiyacı karşısında “suçlulara, teröristlere bu kadar para harcamaya gerek yok, hepsini öldürün gitsin” türü imalı açıklamalar bile duyulabiliyor. Baskılara, işkencelere, yargısız infazlara, katliamlara, onlarca yıllık hapis cezalarına rağmen yok edemediği, teslim alamadığı devrimci ve komünistleri, bundan böyle hücrelere atarak teslim alabileceklerini sanıyorlar.

Sermaye basını her gün Ulucanlar katliamını kılıfına uydurmanın propagandasını yapıyor. Yeni katliamlar için sermaye devletine çağrılar çıkartıyor. Çünkü sermaye basını da bu sömürü düzeninden besleniyor. Medya patronları aynı zamanda onlarca fabrika ve şirket sahibi olmakla övünüyorlar. Borsa spekülasyonlarından trilyonları götürüyorlar. Devlet ve ordu ihalelerinden daha fazla pay kapmak için birbirleriyle didişiyorlar.

Bu katliamın yarattığı öfkenin kapsamını ölçmek için İzmir’deki cenaze töreninde demokratik kitle örgütleri ve parti temsilcilerini tutuklama kararları alınıyor. MGK toplantısında, komünistlerin cenaze törenlerine katılanlara dönük tutuklama emirleri doğrudan verildi. Çünkü emekçi kitlelerin komünist öncülerini sahiplenmeleri sermaye bekçilerinin işlerine hiç gelmiyordu. Özellikle reformist ve legal sol parti temsilcileri hedef seçildi. Bu kesimleri iyice geriletmek ve tamamen teslim almak için, bir daha sesinizi çıkarırsanız sizin de sorunuz aynı olacaktır, mesajı veriliyor. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org> Sermaye düzeni reformist ve liberal sol kesimleri

demokratikleşme beklentileriyle oyalamayı başarabiliyor. Ama devrimci ve komünistler düzenin içinde bulunduğu çıkmazı ve alternatifsizliğini görebiliyor. Sömürü düzeni ayakta kalmak için daha fazla sömürmek zorunda. İşçi ve emekçileri daha fazla ezmek zorunda. Bu düzende bir avuç kan emici zevk-sefa içinde yaşarken, milyonlar sefalet sınırında sürünmekte. Bu düzen toplumun bütününün refahını sağlayamaz. Tersine her geçen gün yoksulluğun ve sefaletin artmasına tanık oluyoruz. Sermaye düzeni giderek daha fazla azgınlaşmakta, pervasızlaşmaktadır.

Komünistler ve devrimciler sömürü ve baskının ancak en küçük demokratik hak kırıntılarının bile rafa kaldırılmasıyla artırılabilceğini görüyorlar. Dahası, demokratik mevziler kazanmanın tek yolunun da yine devrimci mücadelenin yükselmesine bağlı olduğunu, sermaye sınıfının kendiliğinden hiçbir demokratik hak bahşetmeyeceğini savunuyorlar. Sömürü düzenine tepki duyan kitleleri militan devrimci mücadeleye çağırıyorlar. Onların tepkilerini örgütleyip, düzenin sonunu getirmeyi istiyorlar.

Bu nedenledir ki sermaye düzeni devrimcilerin direnişinde kendi ölümünü görüyor. Bu kadar vahşi olmasının nedeni budur. Bu vahşet karşısında geriye çekilmek, katliamlara ortak olmak demektir. İşçi ve emekçi kitlelerin sahte demokratikleşme yalanlarıyla aldatılmasına hizmet etmek demek, sermayenin suçlarına ortak olmak demektir. Bu düzen yıkılmadan gerçek ve kalıcı bir demokrasi de kurulamaz, gerçek ve kalıcı bir barış da sağlanamaz.

İşçi kardeşler, emekçiler ve tüm ezilenler!

Öncülerinize sahip çıkın! Onlar sömürü ve baskı düzeninin sona ermesi için mücadele ediyorlar. Tüm insanlığın eşitlik, özgürlük ve barış içinde mutlu yaşaması için canlarını ortaya koyuyorlar. Sermaye medyası bu gerçeği sizlerden saklamak için “bir avuç terörist” masalını tekrarlayıp duruyor. Ama hepimiz biliyoruz ki; bu devlet greve giden işçilere de saldırıyor. Protesto gösterisinde bulunan depremzedeye de saldırıyor. Sendika isteyen memura da saldırıyor. Harçları protesto eden öğrenciye de saldırıyor. Sömürüsünü artırmak isteyen sermaye sınıfının bir dediğini iki etmezken, haklarını korumak ve genişletmek isteyen tüm kesimlere kudurmuşcasına saldırıyor.

Devlet bilinçsiz kitleleri baskı ve şiddet uygulayarak sindirebiliyor. Ama devrimci ve komünistler sermaye düzeninin er geç yıkılacağına duydukları inanç ile baskı ve katliamlara rağmen teslim olmuyorlar. Can bedeli bir direnişle, işçi ve emekçilere yol gösteriyor, örnek oluyorlar. Bu direnişçi gelenek en geniş kitlelere mal olduğu zaman, sermaye düzenin ölüm çanları da çalmaya başlayacaktır. Bu nedenle sermaye medyası devrimci ve komünist tutsakların direnişlerini karalamaya, gerçek anlamını gözlerden saklamaya çalışıyor.

Ama boşuna! Hiçbir yalan ve demagoji işçi sınıfının devrimci mücadeleyi yükseltmesini engelleyemeyecek. İnsanlık onuru ile yaşamak isteyen her emekçi, direnmenin ve devrimci mücadeleye katılmanın kendisi ve geleceği için bir zorunluluk olduğunu er yada geç anlayacaktır.

Biz komünistler her ne pahasına olursa olsun sınıfsız ve sömürsüz bir dünya yaratma mücadelesinden asla vazgeçmeyeceğiz. Bu ülkenin geleceğini emperyalizme ve işbirlikçi uşak ve asalak takımına teslim etmeyeceğiz.

Asalak patronlar kendilerini aklama peşinde...

Suçlusunuz ve

hesap vereceksiniz!

Bugün en gelişmiş kapitalist ülkelerde bile sermaye iktidarlari işçi ve emekçilerin haklarına saldırı üstüne saldırı düzenliyor. İşçi ve emekçiler bütün haklarını korumak ve geliştirmenin mücadelesini günbegün vermek zorundadır. Mücadelenin zayıflaması, sermaye sınıfının saldırısını artırmaktadır. Bu gerçeği artık bütün işçi ve emekçi kardeşlerimiz görmek zorundadır. Bu insanlık dışı sömürü düzeni yıkılmadığı sürece bize rahat yok. En küçük bir rehavette bile sermaye sınıfı haklarımızı gasp etmek için pusuda bekliyor. Üstelik bizim ülkemizde yıllardır işçi ve emekçilerin sessiz kalmasından faydalanan sermaye iktidarlari, bütün sosyal ve ekonomik hakları zaten birer birer gasp etmiş durumda. Mücadele etmediğimiz için var olan yasal haklarımızı bile kullanamaz hale getirilmişiz. O nedenle Türkiye işçi sınıfının görevi çok daha ağırdır.

Kocaeli'de biraraya gelen sanayici patronlar, deprem bölgesindeki sorunları bugüne kadar çözemeyen siyasileri sözde eleştiri yağmuruna tutarken, Ankara'ya, "Sistem iflas etmiştir. Faturası bize çıkıyor. Kamu kurumlarına güvenimizi yitirdik", diye seslendiler.

İflas eden sistem sizin sömürü ve talan düzeninizdir!

Evet baylar, iflas eden sistem sizin sömürü ve talan düzeninizdir. Güçlü ve örgütlü patronların milyonlarca işçiyi, işsizi, emekçiyi ve memuru iliklerine kadar sömüren düzenin iflasıdır. Mafya çetelerinin kara paralarını aklayan, rüşvet ve dolandırıcılığın tek kural olduğu talan ve yağma düzeninizin iflasıdır.

Deprem felaketi kapitalist sömürü sisteminizin insan hayatına değil, daha fazla kâra önem verdiğini bir kez daha kanıtlamıştır. Sizler insanların sağlıklı ve sağlam binalarda oturması için gerekli bilimsel kuralları uygulamadınız. Çünkü daha fazla kâr etmek istediniz. Tıpkı fabrikalarda iş kazalarını ve hastalıkları önlemek için gerekli kurallara uymadığınızda yaptığınız gibi. Tıpkı fabrikalarınızda üretilen ürünlerin insan ve çevre sağlığını tehdit eden atıklarını denizlere, nehirlerle ve havaya bıraktığınız da yaptığınız gibi. Bütün bunları yaparken de tek amacınız, daha fazla

kârı.

Sermaye devletini eleştirerek bu suçlarınızın hesabını vermekten kurtulacağınızı sanmayın. Çünkü bu bekçi köpeklerinin ardındaki gerçek iktidar, sizin sınıf iktidarınızdır. Onların ipleri sizlerin ellerindedir. Devlet bütçesini ucuz krediler ve teşviklerle boşaltan sizler değil misiniz? Vergi kaçırın, işçi ve emekçilerin asgari ücretlerinden tutun sosyal haklarının gasbına kadar devlete talimatlar verenler, sizler değil misiniz? Bütün bu icraatlarınıza alkış tutan sermaye partilerini iktidar yapanlar da sizler değil misiniz?

Korkmakta ve telaşlanmakta haklısınız...

Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB) Başkanı Fuat Miras, yargının çalışmadığını, ceza ve güvenlik sisteminin iflas ettiğini, Kızılay'ın çöktüğünü vurgulayarak; "Bu durumda umudunu kesen genç kuşaklar ve dar gelirli, çağdışı sistemin peşinden koşmaya ve yıkıcı bölücü faaliyetlere itilmektedirler" diye yakınıyor.

Evet, işçiler emekçiler artık bu sisteme karşı 'bölücü ve yıkıcı' faaliyetlere yönelecekler. Bundan korkmakta sonuna kadar haklısınız. Kendilerini ezen ve sömüren, deprem felaketinde bile derdine deva olamayan bir sistemi niye desteklemeye devam etsin ki emekçiler? Doğal olarak ve sonuna kadar da haklı olarak, bu insanlık dışı sistemi yıkmaya ve yerine insanın insan tarafından sömürülmesine son verebilecek olan yegane sistem olan sosyalizmi kurma mücadelesine katılacaklardır. Korkmakta ve telaşlanmakta son derece haklısınız.

Ceza ve güvenlik sistemine vurgu yapmanızın nedeni de, son Ulucanlar katliamının da gösterdiği gibi, devrimci ve komünist tutsakları bir türlü teslim alamayan katil sürünüze fırça atmak olsa gerek. Bilinçsiz kitleleri katliam tehditleriyle susturmayı şimdilik başarıyorsunuz. Ama devrimci ve komünistleri bir türlü teslim alamamanın sıkıntısını yaşıyorsunuz. Deprem felaketi sonrası sisteme öfke duyan kitlelerin de aynı kararlılıkla devrimci mücadeleye katılmasından korkuyorsunuz. Devletinize bir an önce daha fazla baskı ve katliam tedbirleri alması için talimatları veriyorsunuz. Çünkü başka bir silahınız yok.

Demokrasi üzerine demagogjilerinize emekçilerin karnı tok

Daha fazla demokrasi istediğinizi söylüyorsunuz. Emekçi kitlelerdeki demokrasi özlemlerini sömürerek oyalamaya çalışıyorsunuz. Ne var ki, emperyalist efendilerinizin büyük işçi eylemleri sonucunda işçi ve emekçilere vermek zorunda kaldığı sosyal hakları vermeye sizin asalak

sınıfınızın

gücü ve çapı yetmez. Ama toplumsal muhalefet yükseldiği koşullarda buna mecbur olacaksınız. Bazı ayrıcalıklarınızdan vazgeçmek zorunda kalacaksınız. Ama sisteminiz yıkılmadığı sürece yine fırsat kollamaya devam edeceksiniz. İşçi ve emekçilerin zayıf bir zamanının kollayıp mücadele ile sizlerden sökülüp alınan hakları geri almak için elinizden geleni yapacaksınız.

Bugün en gelişmiş kapitalist ülkelerde bile sermaye iktidarlari işçi ve emekçilerin haklarına saldırı üstüne saldırı düzenliyor. İşçi ve emekçiler bütün haklarını korumak ve geliştirmenin mücadelesini günbegün vermek zorundadır. Mücadelenin zayıflaması, sermaye sınıfının saldırısını artırmaktadır. Bu gerçeği artık bütün işçi ve emekçi kardeşlerimiz görmek zorundadır. Bu insanlık dışı sömürü düzeni yıkılmadığı sürece bize rahat yok. En küçük bir rehavette bile sermaye sınıfı haklarımızı gasp etmek için pusuda bekliyor. Üstelik bizim ülkemizde yıllardır işçi ve emekçilerin sessiz kalmasından faydalanan sermaye iktidarlari, bütün sosyal ve ekonomik hakları zaten birer birer gasp etmiş durumda. Mücadele etmediğimiz için var olan yasal haklarımızı bile kullanamaz hale getirilmişiz. O nedenle Türkiye işçi sınıfının görevi çok daha ağırdır.

Kendi sınıfınızın suçlarını siyasilere yıkıp sorumluluktan kaçırıyorsunuz

Bugün sade vatandaşın Yargıtay Başkanı'na kadar geniş bir kesimin sistemi eleştirdiğini anlatan Miras; "Bu eleştirilere özde katılmamak mümkün değil. Deprem felaketi çok acı bir biçimde göstermiştir ki, eğer akıllı bir kentleşme politikası izlemiş olsaydık, bu felaketi daha az kayıpla atlattırdık. Bizi köylülükten kentleşmeye doğru taşımayan siyasal düzlemdir" açıklamasını yapıyor.

"Özde" katıldığı eleştirilere pratik olarak tutum alınmasına karşı olduğunu anlatmaya çalışıyor. Eleştirin, biz de eleştiriyoruz; ama değiştirmeye, üstelik devrimci bir tarzda değiştirmeye kalkışırsanız yıkıcı ve bölücü olursunuz, demek istiyor.

Sizin bütün çabanız bunu engellemek ve geciktirmek üzerine kuruludur. Yukardaki sözleri de kendi ürününüz olan devleti eleştirmek ve gerçekten insana değer veren bir devlet haline getirmek amacıyla değil, bütünüyle emekçi kitleleri biraz daha olsun oyalayıp beklenti içinde bırakmak amacıyla söylüyorsunuz. Bu çürümüş ve kokuşmuş düzenin işçi ve emekçilerin acılarına derman olamayacağını en iyi sizler biliyorsunuz.

Bu gerçeği en geniş emekçi kitlesinin de görmesinden korkuyorsunuz. Çünkü o zaman sizlerin ölüm çanlarınız çalmaya başlayacak. Bütünüyle terör ve baskı aygıtı haline getirdiğiniz devletin ve emperyalist efendileriniz de sizleri kurtaramayacak. İşçi ve emekçilerin biriken öfkesi suratınızda patlayacak. Ve tarihin çöp sepetindeki yerinizi alacaksınız.

Yeni günah keçisi: Kızılay

Kızılay’ı deprem sonrası tek tartışmalı kurum haline getirmeleri de artık savunulacak bir tarafı kalmadığı içindir. Hafif bir yağmur da bile su geçiren çadırların çıplak gerçeğine uyduracak kılıf kalmadığı içindir. Emperyalist efendilerinin gönderdiği çadırları öve öve bitiremeyen sermaye medyası, o ülkeleri bu tür yardım ve dayanışma kurumları oluşturmak zorunda bırakan sınıf mücadelelerinden hiç söz etmiyor. Hiç düşündük mü, bu ülkelerin patronları veya devlet adamları daha iyi oldukları için mi acaba, bu ülkeler sosyal dayanışma ve yardım kurumları oluşturmuşlar? Hiç de değil! Bu ülkelerde yüz yıllardır süren çetin sınıf mücadelelerinin bir sonucu olarak bu tür kurumlar oluşturulmak zorunda kaldı. Bu ülkelerin sermaye sınıfı işçi ve emekçilerin toplumsal muhalefetini denetim altına alabilmek için tavizler vermek zorunda bırakıldı. Ve sonuçta bu tavizler sayesinde kendi iktidarlarını korumayı başarabildiler. ama halen de fırsat kollamaya devam ediyorlar. İşçi sınıfını zayıf yakaladıkları zamanlarda bu kazanımları geri almak için çabalıyorlar. Avrupa ülkelerinin işçi sınıfı da artık görmeye başlıyor ki, sermaye sınıfını yok etmeden işçi ve emekçilere rahat uyku yok.

Tüm saldırılar sizin sefil çıkarlarınız için...

Toplantının açılış konuşmasını yapan TOBB Sanayi Odaları Konsey Başkanı Ömer Dinçkök , bölgenin durumunu “içler acısı” olarak ifade ederken, depremle birlikte Türk ekonomisinin iyi yönetilemediğinin bir daha ortaya çıktığını söylüyor.

Ekonominin iyi yönetilmemesinin nedeni acaba siyasi iktidarlar mı tek başına? Özelleştirme saldırılarının savunucusu sizler olmadınız mı? Bugünü kadar açıklanan ekonomik istikrar paketlerini sizler hazırlamadınız mı? IMF ve TÜSİAD yönetiyor ekonomiyi. Bütünüyle de patronlar sınıfının ekonomik çıkarları doğrultusunda. İşçi ve emekçilerin vergileri artırılırken, patronlara vergi afları ve

muafiyetleri çıkarılıyor. İşçi ve emekçilerin tasarruf fonları ve SSK fonları en düşük faizle talan edilirken, devlet sermaye sınıfından aldığı borçlara en yüksek faizi veriyor. Alınan borçların faizleri bir süre sonra ana parayı üçe beşe katlıyor. İşçi ve emekçilerin zorunlu tüketim mallarına zam üstüne zam yapılırken, toplu sözleşmelerde sıfır zam dayatılıyor. Bazen toplu sözleşme hükümlerine bile uyulmuyor.

Anayasanız da tüm yasalarınız da gayri meşrudur

“Anayasamız meşru değildir demiyoruz, ama cumhuriyetimizin daha çok demokratikleşmeye ve anayasamızın da değiştirilmesine ihtiyaç var. Anayasanın meşru olmadığını söylemek yasal kurumları tartışmalı hale getirir ki, bu da toplumsal kargaşaya neden olur”, diyorsunuz.

Sizlerin anayasa dediğiniz şey var olan sömürü düzenini yasal güvenceye almaktan başka bir şey değildir. Bu sömürü anayasasını şurasından burasından makyajlamakla özünü değiştiremezsiniz. İşçi ve emekçilerin haklarını yasal güvence altına almaktan hiç söz etmiyorsunuz. Bu ve bundan öncekiler ve bundan sonraki bütün sömürü anayasaları, işçi ve emekçiler için hiçbir biçimde meşru değildir, olamaz. İşçi ve emekçiler için tek meşru yasa vardır. O da işçi sınıfının devrimci iktidarının sermaye sınıfını yok eden yasaları olacaktır.

Çünkü suçlusunuz!

TOBB Başkanı Miras, siyasal sistemde yapılması gerekenleri şöyle sıralıyor: *“Yurttaşına güvenen ve onu ön planda tutan bir anayasa istiyoruz. Siyaseti dar bir siyasetçi grubunun tekelinden kurtarıp Seçim ve Siyasi Partiler Yasası’nın değiştirilmesi gerekiyor. Yerel yönetim reformunu gerçekleştirip tarım destekleme politikamızı yeniden düzenlemeliyiz. Yargı sistemimizi yeniden düzenleyip bağımsız kılmalıyız.”*

Sizler ancak bilinçsiz cahil, tepkisiz yurttaşlarınıza güvenirsiniz. Size köle olmaya razı olanlara siyaset sahnesini açarsınız. Sömürü düzeninize alternatif olan, sınıf çıkarlarınızı tehdit eden her türlü düşüncüyü ve eylemi yasaklamanız boşuna değil. Sömürü düzeninizin bir avuç asalağın çıkarına olduğunu bildiğiniz içindir ki, kendinizi ezilen ve sömürülen milyonların devrimci öfkesi karşısında zayıf ve çaresiz hissediyorsunuz. Çünkü suçlusunuz! Milyonlarca işçi ve emekçinin kanını emdiğiniz için suçlusunuz. Milyonlarca depremzedenin katili olduğunuz için suçlusunuz. Milyonlarca kardeş halkın boğazlanmasını emrettiğiniz için suçlusunuz. Binlerce devrimcinin katledilmesini istediğiniz için suçlusunuz. En küçük bir muhalefetten bile korkuyorsunuz. Kumdan kalelerinizin sizi korumaya yetmeyeceğini biliyorsunuz.

Evet beyler bizlere güvenmemeye ve kitlelerin devrimci isyanından korkmaya devam edin. Açıkça ilan ediyoruz ki, sizi ve insanlık dışı düzeninizi yene bir edeceğiz.

“Tarih onlar için hükmünü çoktan verdi”

Ne medya organlarının yalan kampanyaları, ne kanlı katliamları, ne cenaze kaçırımları... Bunların hiçbirisi, ama hiçbirisi işe yaramıyor. Çürüyen sistemin iğrenç kokusu her yanı sarıyor. Bu cesedi biraz daha ayakta tutma çabasındaki devletin döktüğü kan, saçtığı salya her yanı kirletiyor. Her gizleme çabası suçlarına yeni suçlar ekliyor.

Ellerindeki savunmasız esirleri, sadece yatacak yer istedikleri için (evet sadece bir yatakta bir kişi yatmak istemişlerdi) hunharca katlediyorlar. Yabani hayvanlardan da yabani -hayvan işkence kavramını bilmez, sadece doymak için avlanır- vurarak, kırarak, parçalayarak öldürdüklerini gizlemek için ceset hırsızlığı yapıyorlar. Ceset hırsızlıklarını gizlemek için cenaze töreni yasaklıyorlar. Yasaklarını gizlemek için törene gidenleri gözaltına alıyor, dövüyor, tutuklayıp hapse atıyorlar. Ama nafile, bunların hiçbirisi, ama hiçbirisi suçlarını gizlemeye yetmiyor, çırpındıkça daha çok batıyorlar.

40 bini aşkın insanı enkazlara gömüp, ölü sayısını 10 binlere düşürdüler. Enkazlar altında inleyen 40 bin insana el uzatmama suçunu bastırmak için, milyonlarca işçi-emekçiye mezarda emeklilik yasası, emperyalist tahkim yasası çıkardılar. Vatana ihanet suçunu gizlemek için koyu milliyetçi kesildi, Ermeni kanı-Yunan kanı deyip dış yardımları geri çevirdiler. Yıkımdaki sorumluluklarını gizlemek için “katil müteahhit”leri hedef gösterdiler, daha sorgulama bile almadan “af” ettiler. Aynı müteahhitlere onarım ihaleleri verdiler. Depremzedelere hiç yardım etmediklerini gizlemek için, yardım eden sivil kurumları bölgeden kovdular. Bunu da gizlemek için, karşı çıkan depremzedenin üstüne polis yığdılar.

Ama nafile, bunların hiçbirisi, ama hiçbirisi suçlarını gizlemeye yetmiyor, çırpındıkça daha çok batıyorlar.

Nasıl ve kimden gizleyebilirler ki suçlarını?

Yardım eli uzatmadıkları yetmezmiş gibi, uzanan elleri de kırmaya çalıştıkları, yardımlarını yağmaladıkları, Kızılay’ın döküntü çadırlarında çamur deryasına garkettikleri perişan depremzedelerden mi?

Emperyalist tekellerin sömürü çarklarına ittikleri, sosyal güvenlik hakkını gasp ettikleri, işsizlik ve açlık çukuruna sürükledikleri milyonlarca işçi ve emekçiden mi gizleyebilirler?

Yoksa, çocuklarının parçalanmış cesetlerini bile ellerinden almaya çalıştıkları analardan mı? Suçlarını kimden, nasıl gizleyebilirler?

Evet. Hala başını sokacağı bir çatı altı bulduğu için şükreden ve deprem bölgesindeki yüz binlerin feryadını duymamak-görmemek için başını kuma gömenler var. Hala, bir işi, bir lokma aşısı olduğu için şükreden ve milyonlarca işsizi görmemek-duymamak için, “bana dokunmayan yılan” diyenler var. Ama nereye kadar?

O yılan onları da sokacak, biliyorlar.

O deprem onları da yıkacak, biliyorlar.

Onları asıl korkutan ve sindiren de bu. Görmek istemediklerini kendilerinin de görececeklerini, duymak istemediklerini duyacaklarını biliyorlar. Kaçmaya çalıştıkça yaklaşan ve giderek kaçınamayacakları bir kadere dönüşen sonu biliyorlar.

Bilmedikleri tek şey, onların ve yaşamakta olanların, bu sondan kaçınabilecekleri, kaderlerini değiştirebilecekleridir.

Kapitalizm denen bu canlı cesedin hala ortalığı kasıp kavurabilmesinin, milyonların kaderini belirleyebilmesinin asıl nedeni de budur. Ne kan emiciliği, ne kıyıcılığı ne de başka bir şey. Milyonların örgütsüzlükten kaynaklanan bilinçsizliği, bilinçsizlikten kaynaklanan cehaleti, cehaletten kaynaklanan korkularıdır onu ayakta tutan.

Bu bilinçsizliğe son vermek, bu cehaleti gidermek, bu korkuları yenmek, bu zulüm ve kıyıma son vermek, bu kana susamış cesedi mezarına gömmek için andımız milyonları örgütlemektir.

Bugün devlet otoritesini şiddet üzerine oturtmaya çalışanlar, şiddetin nasıl bir şey olduğunu asıl o zaman görecekler ve sonlarını asla değiştiremeyecekler. Çünkü tarih onlar için hükmünü çoktan vermiştir. Kölebeylerinin, derebeylerinin, şahların, padişahların, tüm sömürü krallarının yattığı tarihin çöplüğünde mezar yerleri ayrılmış, mezar kazıcılarını beklemektedir.

ABD emperyalizmine uşaklığı pekiştirme gezisi...

Kölelik zincirine yeni halkalar

Tam da Ecevit'in ABD'ye uçtuğu günün sabahında Ankara Ulucanlar zindanında gerçekleştirilen katliam, belki bir tesadüf ama, gezinin amacıyla da tamamıyla örtüşüyor. Çünkü gezinin amacı emperyalizme uşaklığı pekiştirmektir. Çünkü gezinin amacı emekçilere azgınca saldırının stratejik panlarını çıkarmaktır. Ecevit'in geziye Temmuz'da değil de Eylül sonunda gitmesi bile, saldırının boyutları hakkında fikir vermeye yetmektedir. Ecevit'in gezi sloganı emperyalizme uşaklık, emekçilere saldırdır

Sermayenin umudu Ecevit'in 23 yıl aradan sonra başbakan olarak, 26 Eylül-1 Ekim tarihleri arasında gerçekleştirdiği ABD gezisi, Amerikalı bir diplomatın ifadesiyle, son 55 yılın en olumlu görüşmesi olarak, diploması tarihi içinde yerini aldı. Kasım ayında ise Clinton Türkiye'yi ziyaret edecek. Böylece uşaklığı pekiştirme girişimlerinde yeni bir yol katedilmiş olacak.

Ecevit ABD'ye aslında Temmuz ayında davet edilmiş, fakat bu daveti Eylül sonrasına ertelemişti. Amerikalı efendiler önce bu ertelemeyi Türk hükümetinin kendi çapında bir inisiyatif ve "kişilik" gösterisi olarak algılamış. Sizin istediğiniz tarihte değil, kendi belirlediğimiz tarihte geliriz, anlamında! Ancak daha sonra yanıldıklarını, böyle bir kaygının olmadığını farketmişler. Aynı Amerikalı diplomatın sözleriyle, "Ecevit ABD'ye tahkim, sosyal güvenlik, bankacılık, özelleştirme, insan hakları ile ilgili yasaları çıkardıktan sonra gitmek..." istemiş.

Her biri işçi ve emekçilere ayrı bir saldırı niteliği taşıyan bu yasaların tümü çıkarıldı gezi öncesinde. İnsan hakları konusunda ne denli mesafe aldıklarını ise, Ecevit ABD'ye uçarken Ankara Ulucanlar'da gerçekleştirilen katliamla gösterdiler. Onların insan haklarından anladığı sermayenin sınırsız sömürü ve talan haklarıdır.

Ecevit-Clinton görüşmelerinin ağırlıklı gündem maddeleri şöyleydi: Kıbrıs sorunu; Irak'ın toprak bütünlüğü ve Irak'a uygulanan ambargo; enerji yatırımları ve Bakü-Ceyhan boru hattının "kaderi"; ekonomik yardım, yatırım ve krediler; Türkiye'nin AB üyeliği; ve Avrupa Güvenlik ve Savunma Kimliği de dahil, savunma ve güvenlik ile ilgili konular...

Bunların içinde Türk hükümetinin öncelikleri; ekonomik yardım ve krediler, enerji yatırımları (ki bu aynı zamanda ABD'nin de talebi ve pazarlık konusudur) ve Bakü-Ceyhan boru hattı konusunda ABD desteğinin pekiştirilmesi biçimindedir. ABD'nin talebi ise; Irak'ta ABD çözümüne onay verilmesi, Kıbrıs sorunun çözülmesi ve en önemlisi de, Türkiye'ye yüklenen ABD'nin bölgede "ileri

karakol"u olma misyonunun tahkim edilmesi. Pazarlıklar bunların üzerinde gerçekleşti.

Kıbrıs sorunda yakınlaşan çıkarlar

13 Eylül'de gittiği Brüksel dönüşünde, "ABD'nin Kıbrıs konusunda bazen bizden farklı yaklaşımları olabiliyor", diyordu Dışişleri Bakanı İsmail Cem ve sözlerini şöyle sürdürüyordu: "Ama temelde ABD ile yakın çıkarlarımız vardır. Umarım Başbakan'ın Amerika'daki görüşmelerinin ardından bu yakın çıkarlar daha geliştirilecektir."

Başbakan'ın "son 55 yılın en olumlu görüşmesinde" ABD ile yakın çıkarları geliştirdiği kesin. Ecevit'in Clinton karşısında elpençe divan durduğu görüşmede, Clinton, Kıbrıs'da 1974 öncesine dönülmeyeceğini söyleyerek, Kıbrıs sorunda AB'nin aksine Türkiye'ye daha yakın durduğunu gösterdi.

Çıkarlar bu denli yakınlaşmasına rağmen, Kıbrıs konusunda Türkiye ile ABD arasında iki farklı yaklaşım olduğu söylenebilir. ABD Kıbrıs sorununun şu haliyle kalmasından pek hoşnut değil. Adada öyle veya böyle bir birlikteliğin yakalanması taraftarı. Türkiye ile KKTC ise verili durumdan son derece hoşnut. KKTC'nin dünya devletleri tarafından tanınması gibi bir arzuları yok değil. Ama tanımasa bile, Ada'nın Kuzeyi'nin neredeyse mülk sahibi gibi davranan Denktaş ve Türk sermayesi, durumdan hiç de rahatsız değil. 1974'ten bu yana Kuzey Kıbrıs işgal-altındadır, "yavru vatan" edebiyatıyla... Türkiye'nin Kuzey Kıbrıs'la ilişkisi garantörlükten çok ötedir. Öyle ki, zaman zaman, sanki değilmiş gibi, "yavru vatan"ın ana vatana dahil edilmesi bile tartışılıyor.

Kıbrıs, Türk ve Yunan sermayelerinin iç politikada kullandıkları "malzeme" olmanın ötesinde, birçok açıdan her iki ülkenin sermayelerinin yanı sıra, emperyalistlerin de iştahını kabartıyor. Herşeyden önce topraktır Kıbrıs. Hammadde kaynağıdır, pazardır. Turizm ise ek avantajıdır. Bu durumda Kıbrıs üzerine oynanan oyunların nedeni açığa çıkıyor.

Bütün bunların yanı sıra, Kıbrıs'ı önemli hale getiren asıl etken, Akdeniz'in ortasında, Ortadoğu ve Kuzey Afrika üzerinde denetim sağlamaya elverişli bir jeopolitik konuma sahip olmasıdır. Adadaki Türk-Rum anlaşmazlığı sayesinde emperyalist silah tekelleri büyük kârlar sağlasa da, adanın jeopolitik önemi bir barışın daha hayırlı olacağı yönünde güdüyor emperyalistleri. AB de, ABD de Ada'nın birliğinden yana. Ama AB Rum yönetimi merkezli bir federasyonu önerirken; ABD, içinde Türk kesimini de barındıran, Türkiye'nin ve Denktaş'ın konfederasyon önerisine yakın, "gevşek bir federasyon"u savunuyor.

Ada'daki ABD planının özünü ise, güvenlikle ilgili kısmı oluşturuyor. ABD'nin "gevşek federasyon"unun altı şu şekilde dolduruluyor:

Kurulacak yeni devletin adı **Kıbrıs Federasyonu** olacak. Uluslararası ilişkilerde federasyonu ortak bir hükümet temsil edecek. Ama iki kesim iç işlerinde tamamıyla özerk olacak. Cumhurbaşkanlığı dönüşümlü olacak ve yetkisi temsiliyetle sınırlandırılacak. Başbakan ortak parlamento tarafından belirlenecek. Bakanlar Kurulu'nun seçiminde ise denge kavramı uygulanacak. 1974'de işgal edilen Maraş ve Güzelyurt Rumlar'a geri verilecek. Kuzey'de bulunan Rum yerleşim yeri Kapat'a ise kanton statüsü verilecek.

Türk-Yunan birlikleri Ada'dan çekilirken, bu ülkelerin İngiltere'yle birlikte garantörlükleri devam edecek. İngiliz askerleri ise Ada'da kalmaya devam edecek. Türk ve Yunan birliklerinden ortak bir güvenlik gücü oluşturulacak. Ayrıca Ada'da bir de NATO gücü konuşlanacak.

Şu halde ABD planının belirleyeni güvenlik gücü oluşturuyor. Ada'da NATO güçlerinin konuşlanması demek, burada ABD'nin ipleri tamamıyla eline geçirmesi demektir. Şu sıralar Nikiforos tatbikatıyla gölgelense de, geliştirilmeye çalışılan Türkiye-Yunanistan "dostluğu", bölgede İsrail, Türkiye ve Yunanistan'dan oluşmuş kirli bir ittifak kurulmasına dek vardırılabilirse, Ada bu kirli ittifakın askeri üssü durumuna gelecektir.

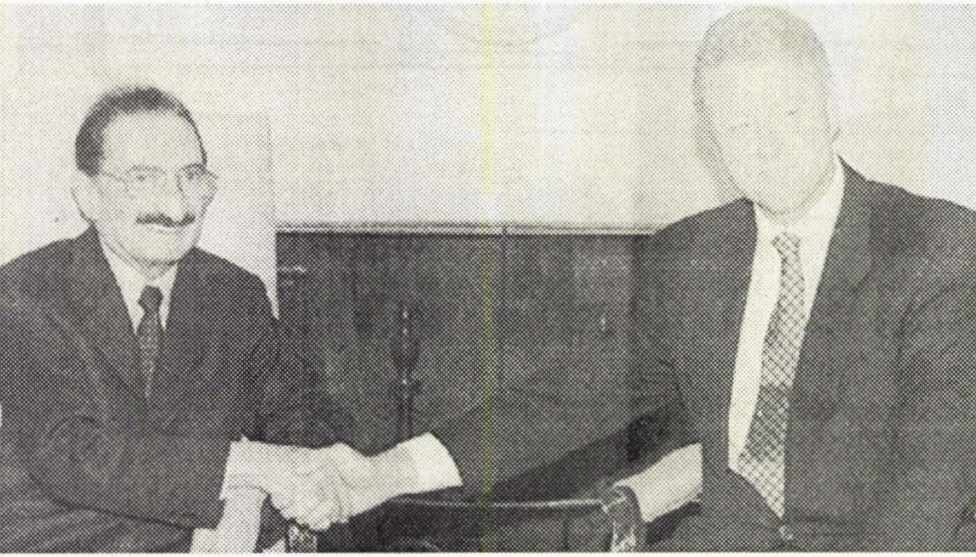
Türk sermayesi de bu plana pek karşı çıkmıyor. Onun karşı çıktığı, Ada'daki Türk kesiminin tanınmamasıydı. Ama Clinton'ın 1974 öncesine dönülmez biçimdeki sözleri ve Ada'daki Türkleri yok saymayan tutumu, Rum lobisinin karşı çıkışına rağmen, Türk sermayesini memnun eden bir gelişmedir. Clinton ayrıca Ecevit'e, Kıbrıs özel temsilcisi Alfred Moses'ın bu hafta içinde Kıbrıs'a bir ziyarette bulunmasını önerdi. Ecevit de bu öneriyi kabul etti. BM Genel Sekreteri Kofi Annan, Ada'daki iki taraf arasında görüşmeleri başlatmak için çağrı yapmadan önce, bu gezinin sonuçlanmasını bekleyecek.

BM, görüşmelere iki tarafın da bir önkoşul getirmeden katılmalarını istiyor. Denktaş ise; KKTC'ye devlet, kendisine de cumhurbaşkanı statüsü tanınarak görüşmeye çağrılmasını isteyen bir önkoşul getiriyor. ABD de, deyim ugunsunsa, "akıllı olun" uyarısında bulunuyor. Siz görüşmelere önkoşulsuz katılın. Koşullarınızı orada dillendirirsiniz, biz de sizi bir biçimde destekleriz, mesajı veriyor.

ABD'nin Türkiye lehine bu yaklaşımı üzerine, Yunanistan AB'ye yüzünü dönmeye hazırlanıyor. Daha birkaç gün önce, Türkiye'yi AB'ye biz taşıyacağız diyen Yunan sermayesi, şimdi de sorunu AB zirvesine taşıyacaklarını dillendiriyor. Öte yandan, iptal edilmesi beklenen Nikiforos tatbikatını da gerçekleştiriyorlar.

**Irak bir bütündür bölünemez.
Ama bölünebilir de!**

Saddam Hüseyin'in ABD açısından iki yanlış özelliği var. Birincisi; Saddam'ın varlığı ABD'nin

Yasası'nı meclisten geçirdi. Böylece enerji sektörünü ABD emperyalist tekellerine daha rahat peşkeş çekme olanağı yaratılmış oluyordu. Görüşmelerden bu konuda yapılan anlaşmalar hakkında pek fazla bilgi yansımadı. Ama açık olan bir şey

var ki, köleleştirici anlaşmalar ya yapılmıştır, ya da ilkede anlaşma sağlanmıştır.

Bakü-Ceyhan boru hattını ABD zaten destekliyordu. Hazar Havzası'ndaki petrol ve doğal gazı taşıyacak ana boru hattı konusunda Bakü-Ceyhan'a karşı çıkarılan iki alternatif de ABD'nin değil, AB ve Rusya'nın çıkarına olduğundan, ABD baştan beri Bakü-Ceyhan boru hattını destekliyordu. Bu anlamda garp cephesinde değişen bir şey olmadı; destek hala sürüyor.

Ekonomik yardım ve krediler konusunda ise pek istediğini bulduğu söylenemez Ecevit'in. Yine kredi ve yardım sözleri aldı ama, beklediğinin altındaydı. ABD garantili tahvil satışları konusunda ise, sanki ABD buna hemen razı olacaktı gibi, bu konuyu gündeme getirmedik, diyor.

AB üyeliğine tam destek

Ecevit'in gezisi bir kez daha gösterdi ki, ABD, truva atını AB içine sokmakta oldukça istekli ve kararlı. Bu konuda Türk sermayesiyle ABD emperyalistleri tam bir uyum içindeler.

Dikkat çekici olan Ecevit'in Avrupa Güvenlik ve Savunma Kimliği üzerine söyledikleridir. Ecevit AB üyesi olmayan ülkelerin de AGSK içinde yer alması gerektiğini söylerken, Clinton da bu görüşü desteklediğini belirtti. Ama her ikisinin de bir önkoşulu var; Türkiye'nin de karar alma süreci içinde yer alması. AB de Türk ordusunu AGSK içinde konumlandırmak istiyor, ama karar sürecine katmadan. Çünkü nasıl ki AB üyesi bir Türkiye ABD'nin truva atı olacaksa, ASGK içinde karar alma sürecinde yer alan bir Türk ordusu da, Pentagon'un beşinci kolu olacaktır.

Türkiye'nin gerek AB üyeliği, gerekse AGSK içinde nasıl konumlandırılacağı, açıktır ki, emperyalistler arası dengeye göre belirlenecektir.

Emperyalizme uşaklık, emekçilere saldırı

Tam da Ecevit'in ABD'ye uçuğu günün sabahında Ankara Ulucanlar zindanında gerçekleştirilen katliam, belki bir tesadüf ama, gezinin amacıyla da tamamıyla örtüşüyor. Çünkü gezinin amacı emperyalizme uşaklığı pekiştirmektir. Çünkü gezinin amacı emekçilere azgınca saldırının stratejik panlarını çıkarmaktır. Ecevit'in geziye Temmuz'da değil de Eylül sonunda gitmesi bile, saldırının boyutları hakkında fikir vermeye yetmektedir.

Ecevit'in gezi sloganı emperyalizme uşaklık, emekçilere saldırdır. Bunun karşısında bizim sloganlarımız ise şunlardır:

Kahrolsun emperyalist kölelik!
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>
Yaşasın bağımsız sosyalist Türkiye!

“Akın var

güneşe akın,
güneşi zaptedeceğiz

güneşin zaptı yakın.

Ölenler

dövüşerek öldüler

güneşe gömüldüler

vaktimiz yok

onların matemini tutmaya.

Akın var

güneşe akın

güneşi zaptedeceğiz

güneşin zaptı yakın”

Zindanlar; sınıflar mücadelesi tarihi kadar eskilere dayanan ve tarih boyunca egemen sınıfların ezilenlere karşı sindirme, teslim alma ve imha amacıyla kullandığı pek çok araçtan biridir. Kişiyi toplumsal, ekonomik-siyasal zeminden kopararak yalnızlaştırıp, yoğun bir baskı ve şiddet aracılığıyla ideallerine yabancılaştırma amacıyla kullanılan zindanlar, günümüzde, burjuvazinin önderlerini imha yoluyla işçi sınıfı mücadelesini bastırma aracı haline gelmiştir.

Faşist rejim, 26 Eylül günü başkentin göbeğinde önceden planlanmış iğrenç bir saldırı gerçekleştirdi. Bir kontra örgütlenmesine dönüşmüş bulunan çete devleti, Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde 10 devrimci-komünist tutsağı hunharca katletti, onlarcasını ağır bir biçimde yaraladı.

Gelişen tepkilerin büyümesinden korkan polis, İstanbul'da Ümit yoldaşın cenazesini kaçırap törene katılanlara saldırırken, İzmir'de de Can Habib yoldaşın cenazesine katılanlara azgınca saldırmış, pek çok kişiyi gözaltına almış ve bir kısım ilerici insanı da tutuklamıştır. Habib yoldaşın köyü olan Helvacı'da, cenaze öncesi ve sonrası adeta olağanüstü hal ilan edilmiştir.

Asalak Burjuvazi, sınıfsız sömürsüz bir dünya isteyen Komünistlerden korktuğu gibi onların cesetlerinden de korkuyor. Onun bu kadar korkup telaşa kapılmasının nedenini çok iyi anlıyoruz. Zira Habib yoldaşın katli, İzmir işçi sınıfının ve devrimci hareketin beyninde bir bomba gibi patlamıştır. Bu süreçte kendi sonunu gören faşist rejim daha da azgınlaşmaktadır.

Biz İzmirli Komünist işçiler, diyoruz ki; 10 devrimciyi katledip susturduğunu sanan faşist TC'nin bu katliamı öfkemizi ve azmimizi bileyip, soluğumuza soluk katmaktan, yolumuzu aydınlatmaktan ve binlerce Habib ve Ümit'in filizlenmesine yol açmaktan başka bir işe yaramayacaktır.

Yoldaşlarımız birer önder yapı işçileri olarak (ama kahpece ve sinsice katledilerek) adlarına layık bir şekilde partili mücadelemizde ilk düşenler oldular. Devrim şehitlerimizin anısı önünde saygıyla eğiliyor ve kızıl kanları üzerine ant içiyoruz: İntikamımız büyük olacaktır. Kapitaliz'min burçlarında kızıl bayraklarımız dalgalandırmadan, sermaye sınıfını mezara gömmeden kinimiz soğumayacak, öfkemiz yatışmayacak.

Devrim şehitleri onurumuzdur!

Onlar ölmediler güneşe gömüldüler!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

İzmir'den komünist işçiler

Enerji yatırımları ve Bakü-Ceyhan boru hattı

Ecevit ABD gezisi öncesinde, pek de cılız olmayan muhalefete rağmen, Uluslararası Tahkim

PKK Devrimci Çizgi Savaşçıları:

Kürdistan devrimci yurtseverlerine açık mektup

Başkanlık Konseyi tasfiye çizgisini yürütürken bunu başkana bağlılık olarak ortaya koyuyor. Ve herkesi de böyle bağlamaya çalışıyor. Oysa yürütülen politika önderliğe bağlılık değil, kötü bir demagoji ve yoldaşlarımızın, halkımızın en temiz duygularıyla oynamaktan başka bir şey değildir. Biz Başkan'dan bağlılığı, mücadele ve şehitlerimizin kanıtladığı önderlik çizgisine bağlılık olarak öğrendik. Bugün yaşanan 25 yıllık parti çizgisinin tasfiyesinden başka bir şey değildir. Kökleri geçmişe uzanan bu çizgi 1985'te "olmaz" diyerek devrime inançsızlığını ilan etmiş ve en son 6. Kongre'de mahkum edilen zafere inançsızlık çizgisidir. Başkanlık Konseyi'nin yürüttüğü bu çizgi Başkan'ı her açıdan düşman uygulaması karşında yalnızlaştırıyor, her türlü uygulamaya açık hale getiriyor. Düşünelim: Herşeyini, amacını, gerillasını, partisini, dostlarını ve diğer olanaklarını yitirmiş, elinde enkazdan farksız bir yasal parti ile bir kaç dernek kalmış bir hareketin düşman üzerinde herhangi bir caydırıcı etkisi, dikkate alınır bir yeri kalır mı?

Tarihsel bir kavşak noktasındayız. Tarihsel bir görev ve sorumlulukla karşı karşıyayız. Tarihsel bir karar almak, tarihsel bir adım atmak zorundayız.

Partimize ve devrimimize dayatılan, dünyada eş benzeri olmayan, topyekun bir silahsızlandırma, güçsüzleştirme, tasfiye planıdır. Geline nokta ya bu planın basit bir uygulayıcısı olacak ve kendi kendimizin ipini çekeceğiz; ya da çeyrek asırlık pratik mücadele sürecinde doğrulanan çizgimizin de bunun özü olan şehitlerimizin mutlak emirleri gereği bu tasfiye planına bütün gücümüzle dur diyecek, zafer çizgimizi temsil ederek zafere yürüyeceğiz. Tarihsel kavşak noktası budur ve biz, kesin kararımızı vermek zorundayız. Tasfiye planı hızla ve tam anlamıyla bir oldu bittiyle sonuca götürülmek isteniyor. Açık ki 20. yüzyılı büyük bir karşı-devrim ile kapatmak istiyorlar. PKK'lılık ise buna izin vermemeyi, 21. yüzyıla büyük bir devrimle girmeyi dayatıyor...

Gerçekten 25 yıllık çizgimizi ve devrimimize dayatılan "savunma çizgisi" ve tasfiye pratiğinde PKK'ye, devrime, direniş kültürümüze, halkımıza, halklarımıza ve ilerici insanlığa ait zerre kadar bir şey var mı? Adım adım, alıştırma alıştırma bitirilişine götürülüyor muyuz? PKK bütün devrimci yanlarından soyunsa da, kendisini tamamen düzenin istediği bir çizgiye getirirse de, devlet ve emperyalizm tarafından kabul edilecek mi? Hayır, onların hükmü çok açıktır. PKK'den tek bir iz dahi bırakılmamalıdır...

20. yüzyıl devrimlerinin rövanşı PKK ve Kürdistan devriminden alınmalıdır... Kararları budur, adım adım uyguluyorlar...

Bu korkunç planı görmek, çözmek ve tavır almak çok mu zor? Sınıfsal ve ulusal bilincimizi mi yitirdik, tarih bilincimiz mi silindi?

Hayır, tarihin tanık olduğu en büyük kahramanlıklarla dolu devrimlerinden birinin, en büyük değerleri yaratan bu devrimci çizgi ve devrim mücadelesinin ve de böyle göz göre göre yok edilişine seyirci kalınmaz. Hiçbir devrimci vicdan buna kayıtsız kalamaz... Bizim yüreğimiz bunu kaldırabilir mi?

Tasfiye planı bizim kendi ellerimizle, en kutsal değerlerimiz, en saf ve temiz bağlılık duygularımız kullanılarak uygulanmak isteniyor. Kendi ipimiz kendi ellerimizle çektiliyor. Ama genel olarak bunun farkında bile değiliz. Korkunç olan budur, planın önünü engelsiz kılan, işlerini kolaylaştıran budur... Bu durumdan bir an önce sıyrılmak zorundayız. Nereye gidiyoruz, nereye götürülüyoruz, sunulan "gelecek ufku" nedir ve ne yapmalıyız sorularına yanıt getirmemiz ve harekete geçmemiz gerekir.

Önce ideolojimiz, inançlarımız, amaçlarımız elimizden alındı; "yanlış, hayali, dogmatik ve anlamsız" ilan edildi. Kürtler, "Türk ulusal bütünlüğünün dili ve kültürü ayrı bir unsuru" olarak tanımlanarak, ulusal kimlik ve ulusal kurtuluş programımız sıradan bir "kültürel haklar" programına indirildi. Bu, amaçta ve ideolojide köklü bir silahsızlanma, tasfiyeden başka bir şey değildir. Bununla yetinilmedi, tüm devrimci silahlarımız elimizden alınıyor, tasfiye ediliyor. Alınan kararlar ve en son bir grup arkadaşın teslimiyete gönderilmesi, bu topyekun silahsızlandırma ve tasfiye planını yeterince açıklamıyor mu? Bu plan sonuna kadar uygulandığında bizden geriye ne kalacak? Siyasal mücadele koca bir hiçten başka ne anlam taşıyacaktır? Amacı, inancı, gelecek ufku, hayalleri elinden alınmış, silahsızlandırılmış, örgütsüzleştirilmiş bir halkın, bir hareketin herhangi bir siyasal ağırlığı ve etkisi olacak mı? Bu dünyada gücü olmayanın sözü mü olur?

Başkanlık Konseyi tasfiye çizgisini yürütürken bunu başkana bağlılık olarak ortaya koyuyor. Ve herkesi de böyle bağlamaya çalışıyor. Oysa yürütülen politika önderliğe bağlılık değil, kötü bir demagoji ve yoldaşlarımızın, halkımızın en temiz duygularıyla oynamaktan başka bir şey değildir. Biz Başkan'dan bağlılığı, mücadele ve şehitlerimizin kanıtladığı önderlik çizgisine bağlılık olarak öğrendik. Bugün yaşanan 25 yıllık parti çizgisinin tasfiyesinden başka bir şey değildir. Kökleri geçmişe uzanan bu çizgi 1985'te "olmaz" diyerek devrime inançsızlığını ilan etmiş ve en son 6. Kongre'de mahkum edilen zafere inançsızlık çizgisidir. Başkanlık Konseyi'nin yürüttüğü bu çizgi Başkan'ı her açıdan düşman uygulaması karşında yalnızlaştırıyor, her türlü uygulamaya açık hale getiriyor. Düşünelim: Herşeyini, amacını, gerillasını, partisini, dostlarını ve diğer olanaklarını yitirmiş, elinde enkazdan farksız bir yasal parti ile bir kaç dernek kalmış bir hareketin düşman üzerinde herhangi bir caydırıcı etkisi, dikkate alınır bir yeri kalır

mı? Her devrimci yurtsever şu soruyu sormalıdır: Başkanımızı nasıl ve neyle, hangi güçle koruyacağız? Hangi baskı ve caydırıcı güçle? Kendimizi her açıdan silahsızlandırdığımıza göre geriye TC'nin, emperyalistlerin merhameti, denge hesapları ve inisiyatifinden başka bir şey kalır mı? Öyle ise kendimizi ve halkımızı kandırmaya gerek yok. Tasfiyeci çizginin Başkan'a bağlılık sözlerinin içi boştur. Gerçek bağlılık ise 25 yıllık çizgi temelinde askeri ve politik güç olmak, bu temelde devrimin dostlarıyla ittifak yapmak, yüzümüzü yeni dünya düzenine değil, dünya halklarına dönük tutmaktır. Gerçekler bu kadar açıktır. Ama bütün bu çıplak gerçekler çarpıtılıyor, hepimizin, halkımızın bilinci yok ediliyor, belleği siliniyor. Televizyona, gazetelere, dergilere bakılsın, yapılan açıklamalara bir göz atılsın yapılanların bundan başka bir şey olmadığı rahatlıkla anlaşılabilecektir. Kaderimiz, bütün bir varlığımız, geleceğimiz herşeyimiz söz konusu. Ama kaderimizle ilgili gelişmeleri tartışmıyoruz, tartışmıyoruz, tam bir bastırma ile tartıştırılmıyoruz. Söz hakkımız dahi yok. Kaderimizle ilgili kararlar 5-10 kişiyi geçmeyen bir grup tarafından alınıyor ve hepimize "sesinizi kesin, özümseyin ve uyun" deniliyor ve dayatılıyor. Kendileri ile parti meşruiyeti içinde tartışan, görevi gereği raporla görüş ve önerilerini yazan arkadaşlarımıza yanıt verme gereği dahi duymadan mahkum ettiler. parti içinde iftiralara varan karalama kampanyası gerçekleştirdiler. Bunu parti hukukuyla, yoldaşlık anlayışla bağdaştırmak mümkün mü?

Başkanlık Konseyi neden böyle davranıyor? Bunun üzerinde derin derin düşünülmesi gerekiyor. Bir an önce ve sessiz sedasız, itirazsız ve topyekun bir tasfiye gerçekleştirilmek isteniyor. Bunun için bağlılık duygularımız, parti birliği konusundaki duyarlılığınız da sömürülmek isteniyor. Peki, biz hangi zeminde birlik yaptık? 25 yıllık mücadele çizgisi reddedilecek, amaçsızlaştırılacağız, tüm değerlerimiz ve kazanımlarımız tasfiye edilecek, böyle bir anlayış ve pratikle birlik olmamız dayatılacak. Özel savaş da bizim topyekun, firesiz tasfiyemizi istiyor. Böyle bir birliğin bizim parti birliğimizle ne ilgisi var? Tasfiyeci birlikleri reddediyoruz, reddetmemiz gerekiyor.

Aslında Başkanlık Konseyi'nin aldığı kararların hiçbir tarihsel, siyasal, hukuki ve ahlaksal meşruiyeti yoktur. 6. Kongre merkezi organları, parti programını ve 6. Kongre kararlarını uygulamak için seçti. Ama onlar ne yaptı? 25 yıllık çizgiyi, programı, stratejiyi ve tüm değerleri tasfiye etme planını uyguladılar. Bunu yaparlarken böyle bir tüzüksel yetkileri olmadığını bile bile parti suçu işlediler. Özel savaş aygıtı, "savunma" platformuyla yetinmedi. Oysa savunmalarla emperyalizm, TC ve düzen için her açıdan kabul edilebilir, itiraz edemeyecekleri bir platform sunulmuştu. Bazı kültürel haklar ve bir af yasasıyla PKK'nin tüm iç ve dış merkezlerinin anlamsızlaştırılacağı, bir muhalif güç olmaktan çıkarılıp devletle bütünleştirileceği ilan edilmişti. Ama bununla birlikte savunmada PKK ve güçleri bir pazarlık kozu olarak elde tutuluyordu. Ne var ki özel savaş aygıtı, esas zayıf halkayı yakalamıştı. Birkez tarihsel çözülme başlamıştı, bu, sonuna kadar

gidecekti; öyle yapılmalıydı ki, PKK ve direniş ruhuna ait zerre kadar bir şey bırakılmamalıydı. Oysa af ve pazarlık görüntüsü verecek adımlar bu plana engeldi. Buna izin verilmemeliydi.

Bu nedenle verilen karşılık sınırları daraltılmış pişmanlık yasası oldu. Bize dayatılan “devlete güvenmek ve güven vermek” anlayışdır. İçine girilen sürecin en önemli yönlerinden biri budur. Alınan kararlar ve atılan pratik adımlar da bu temeldedir. Güven vermek için, samimiyeti kanıtlamak için herşey yapılıyor. Böyle bir inanılmaz fırsatı yakalayan özel savaş aygıtı ve emperyalist devletler, bunu sonuna kadar kullanmayacaklar mı? Yeni istekler, yeni kanıtlama örneklerini dayatmayacaklar mı? Kendini kanıtlamanın güven vermenin sonu var mı? Hayır, düşmanı tatmin etmek mümkün değil, bu, sayısız deneyimle sabit bir gerçekliktir.

Peki biz sonunda bu noktaya gelmek, düşmana güven vermek, kendimizi kanıtlamak ve devletle bütünleşmek için mi yola çıktık? Sanki suçluymuşuz gibi bir siyasal ve psikolojik duruşun sahibi olmak hangi devrimci ilke ve ahlakla bağdaşır? Bütün bunların onurlu bir barış ve demokratik çözümle ne ilgisi var? İçine girilen durum trajiktir, ama bizim kaderimiz olmadığı da kesindir.

Bir daha hatırlayalım: Silahlı mücadeleye nihai olarak son verildiği, gerillanın sınırların ötesine çektilerileceği ve kuzeyin bütün mevzilerinin boşaltılacağı ilan edildi. Ama yetmedi. Gerillanın dünyanın birçok bölgesine dağıtılarak mütecileştirileceği, rehabilitasyon programlarına alınacağı söylendi. Yine yetmedi. Bu politikalar ve adımlar samimiyet için yeterli kanıtlar olarak görülmedi. Daha fazlasını istediler. Genelkurmay Başkanlığı pişmanlık yasasına işaret ederek topyekun teslimiyeti dayattı. Bununla birlikte imha operasyonlarını aralıksız sürdürdü. ABD ve Güney işbirlikçi güçleri PKK’yi güneyde istemediklerini ve sonuna kadar karşı duracaklarını açıkladılar. Bütün bu dayatmalar gerillayı teslimiyete zorlamak içindir.

Sonunda bunun da yolu açıldı. Bir grup PKK’li “Demokratik Cumhuriyet’e katılmak ve güç vermek için Türk yetkilileriyle tarihi buluşma” adı altında teslimiyete çağrıldı. Ardından “iyi niyet grubu iyi karşılanır ve yerini bulursa PKK’nin yolu budur” denildi. Bu, sıranın topyekun teslimiyete geleceğini çok net bir biçimde anlatıyor. Yarın hepimizden “barış ve demokratik çözüm için” devletle kucaklaşmamız istenirse ve bunun için kararlar çıkarılırsa kimse şaşırmmamalıdır. Bir grup arkadaşın teslim edilmesi bunun ilk adımı ve habercisidir. Kısacası içine girilen yolun sonu çok net görülüyor. Bütün bu gerçeklere rağmen hala belirsizlik içinde yaşıyor, “anlamaya çalışıyorum” adı altında kendimizi kandırmaya devam ediyorsak, o zaman daha da aydınlanmak, uyanmak ve doğru tavır geliştirmek için neyi, hangi gelişmeyi bekliyoruz, her şeyin yitip gitmesini mi?

Unutmayalım, şehitlerimize sözümüz var. Onların özgürlük, bağımsızlık, eşitlik ve sosyalizm ideallerini gerçekleştireceğimize dair namus ve onur sözünü verdik, bunun dışında bir yaşamı kabul etmeyeceğimizi sayısız kez tekrarladık. Hiçbir bireysel kaygı ve kayıp endişesini düşünmeden şehitlerimizin onurlu yolunda zafere kilitlenerek yürüyeceğimizi vurguladık. Şimdi tam da şehitlerimizin istediği tarzda militanca yürüme anıdır.

Gün, birlikte, topyekun tasfiye planını ve hareketini parçalama, boşa çıkarma, PKK’nin devrimci çizgisi temelinde toparlanma, birleşme, harekete geçme, zafer inancını haykırma günüdür. Bunu başarmak için sayısız olanağa sahibiz. İşte kanıtlanan ve doğrulanan devrimci çizgimiz, işte parmak ısırtan kahramanlıklarla dolu devrimci direniş tarihimiz, her biri bir abide olan unutulmaz şehitlerimiz, inancımız, yüreğimiz, sorumluluk bilincimiz ve zafer tutkumuz...

25 yıllık değerlerimizin yaratıcısı özgürlük ve zafer çizgisinde birleşelim ve zafere yürüyelim...

Bırakalım inançsızlar, ideolojik olarak kırılanlar, yorgunlar, düzene yatma hesabı yapanlar kaldıkları yerde kalsınlar. TC’den başka bir şey olmayan Demokratik Cumhuriyet (DC) onlara hayırlı olsun! Yakamızı bunlardan kurtaralım, sınırsız cesaretle, feda ruhu ile şehitlerimizin zafer yolunda kararlı ve emin adımlarla yürüyelim...

Zafer inancı ve tutkusuyla başaracağız...

PKK Devrimci Çizgi Savaşçıları
26 Eylül 1999

Bizler onurlu bir gelecek için mücadele ediyoruz, ya sizler!..

Murat Hançerli

(Genel-İş 5 No’lu Şube Başkanı)

30 Eylül 1999; Aliğa Helvacı beldesinde, Ulucanlar Cezaevi’nde katledilen bir tutuklunun cenaze töreninde jandarmanın kitle örgütü temsilci ve yöneticilerine karşı gösterdiği tutumun, önceden tertiplenmiş bir katliam ve sindirme operasyonunun bir parçası olduğunu bilmemiz gerekir. Çünkü; suçu ne olursa olsun, insanın yaşama hakkını yok etmek ve de elinden almak, ne devlet anlayışı olabilir, ne de insanlık onuruna sığar. Tutsak edilmiş bir insanın katledilişi, zaten insanlık suçudur.

Devlet; hem bu insanlık suçunu işliyor, hem de “bu yaptığınız suçtur” diyen kuruluşları ve temsilcilerini sindirmeye çalışıyor. Jandarmanın o günkü eyleminin adı budur.

Helvacı Köyü’nde yaşanan olay ve diğer illerdeki yaşananlar bir şeye yönelikti; devlet, yaptığı katliamı gizlemek ve kamuoyuna göstermemek için provokasyon yaratarak, olayların seyrini değiştirip, kendi halkına yaptığı ihaneti örtbas etmek istiyordu. Bunu da *Star* gibi halk düşmanı, özel muhbirlik bürosu görevini üstlenmiş bir gazeteyle desteklemesi, kamuoyunu kısa vadede de olsa etkiledi. Ama bu uzun sürmedi. Şantajcı *Star* gazetesinin de ipliği pazara çıktı. Ve inanıyoruz ki; bu tür olayların arkasında kim olursa olsun, bir gün mutlaka hak ettiği cezayı bulacaktır.

Cenazede gözaltına alınan 14 insanın haksız yere tutuklanması bir insalık suçudur. Bu hangi yasada varsa açıklayın, halkımız da bilsin; hangi cenaze törenine katılınması, hangisine katılınmaması gerektiğini! Bir yandan çalışanların haklarını gasp edeceksiniz, diğer yandan da zulüm politikası güdeceksiniz, hakkını hukukunu arayan insanlara anarşist

diyeceksiniz, kendiniz gibi düşünmeyen herkesi düşman ilan edeceksiniz ve devletin tüm kolluk güçleriyle ezdireceksiniz. Sonra da “bizde insan hakları var” diye tüm dünyayı aldatmaya çalışacaksınız.

Unutmayın ki bu ülkenin gerçek sahiplerini yok edemezsiniz. Çünkü halklar yok olmaz, aksine bir bin olur gelir. Tarih bunun örnekleriyle doludur.

Deprem felaketinin üzerine, bir yenisini de Ulucanlar’da eklediniz. Yıllarca Güneydoğu’da ve Doğu Anadolu’da olduğu gibi, mazlum insanların evlerini başlarına yıktınız, yerlerinden, yurtlarından ettiniz. Şimdi tutsaklara yöneldiniz. Onları hallettiniz mi sıra işçilere, memurlara gelecektir. Çünkü işçilerin kazanılmış haklarını ellerinden birer birer almaya başladınız. Yarın bunları geri almak için mücadele edenlere uygulayacağınız yöntem farklı olmayacaktır.

Bütün bunlar için, bu ülkenin yurtseverleri, devrimci demokratları ve işçileri size boyun eğmeyecektir. Her ne kadar kitle örgütlerinin başkanlarını ve yöneticilerini tutuklasanız da, bu onurlu mücadelemiz daha da bilinçlenerek gelişecektir. Bağımsızlık ve demokrasi mücadelemiz, tam bağımsız bir Türkiye’yi yaratana kadar sürecektir.

Tüm dünya halklarının kardeşliği için, barışı ve demokrasiyi, insan hak ve özgürlüklerini savunmak insan olmanın gereğidir. Bizim de insan olarak bu görevimizi ne pahasına olursa olsun savunmaya devam edeceğimizden emin olun. Bizler onurlu bir gelecek için mücadele ediyoruz, ya sizler?

Yeni Evrensel, 12 Ekim ‘99

Habip Gül’ün cenazesine katılmak isterken gözaltına alınan Genel-İş 5 No’lu Şube Başkanı Murat Hançer:

Binler halinde haykırmalıyız!

Kızıl Bayrak: Son dönemde yoğunlaşan saldırılar var. Örneğin Ulucanlar Cezaevi’ndeki katliam... Bu konudaki düşüncelerinizi alabilir miyiz?

Murat Hançer: 18 Nisan seçimlerinden bu yana gelen, ırkçı, siyasal anlayışın iktidarı neticesinde siyasal baskı ve katliamlar daha da yoğunlaştı. Bunun örnekleri de; cezaevlerindeki saldırı ve katliamlar, emekçi kesimlerin kazanılmış haklarını gasp etmeleri, son olarak da üniversitelerin açılmasıyla birlikte kılık kıyafet nedeniyle insanlara baskı uygulanmasıdır.

Tamamen ırkçı, tamamen faşist bir baskının ve zorbalığın hüküm sürdüğü bir ortamdayız. İşte böyle bir ortamda da, cezaevlerinde yapılan saldırı sonucunda insanlarımızın katledilmesi, elbetteki duyarlı, demokrat, ilerici, yurtsever insanların vicdanlarını sızlatmıştı. Ama sadece

de oturup ağlamak, timsah gözyaşları dökmek de devrimciliğin, ilericiliğin, yurtseverliğin işi değildir.

İşte, Helvacı Köyü’ndeki cenazeye gidişte, bir sürü demokratik kurum, kuruluş, kitle örgütü ve siyasi partinin de içinde olmasına rağmen, orada toplanan yüze yakın insan bu tür olaylara ne ölçüde duyarlı bakıldığının da bir göstergesidir.

Biz isterdik ki o gün orada binlerce insan olsun. Biz isterdik ki o gün o devrimcinin cenazesinde, onun niçin tutuklandığı, niçin yargılandığı, niçin tutsakken infaz edildiği orada haykırılsın. Binlerce insan hep bir ağızdan bunu haykırabilsin Ve bu dalga dalga tüm halkımıza yayılsın. Faşist iktidarların, faşist devletin de bundan bir ders almasının zamanı geldiği ifade edilsin, mesaj verilsin, amaç bu olmalıydı.

Şehitlerimizi güneşe gömdük

Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!

Kalleş, kahpe, aciz, yüreksiz ve onursuz bir düşman!

Komünistler, devrimciler düşman olgusunun her zaman bilincindedir. Ama öyle anlar olur ki, bu çok somut bir biçimde hissedilir. Böylesi anlardan birini yaşıyoruz şu günlerde. Ankara Ulucanlar zindanında gerçekleştirilen katliam düşmanın birçok kirli aşağılık yüzünü gösterdi.

Mert değildir düşmanımız. Kahpece bir namertlik işlemiştir iliklerine dek. Habip yoldaş düşmanı yargılayan “savunma”sında, “Ben düşmanın da mert olanını severim” demişti. Hayır, karşımızdaki düşman mert değil. Tarihi boyunca kalleşlik, kahpelik, soysuzluk örnekleriyle doldurmuş iğrenç yaşamlarını. Gecenin bir yarısı koğu su silahlarla tarayıp, gaz bombaları atacak kadar kalleş. 10 devrimciyi katlettiği halde, sanki mağdur olan kendisiymiş gibi gösterecek denli aciz ve kahpe. Ölülerimizden korkacak kadar yüreksiz. Namus, onur, dürüstlük-bütün bunlar düşmanımıza uzak kavramlardır. Ve düşmanın gözünü kan bürümüş; alçakça katliamlarını sürdürüyor. Ama bir gün akan kanlarımızdan oluşacak okyanusta boğulmaktan da korkuyor. Korktukça çirkefleşiyor, iğrençleşiyor.

Korkuları olacağız düşmanın. Habip yoldaşın, Ümit yoldaşın ve 8 siper yoldaşımızın ölümsüzleşen canlarıyla kavgamıza can katıp, korkularını büyüteceğiz düşmanın. Kalleşlikleri, kahpelikleri, namertlikleri ve alçaklıkları da kâr etmeyecek çürümüş, kokuşmuş düzenlerini kurtarmaya. Yarın zaferlerimizi çoğaltacak ve dar edeceğiz düşmana dünyayı. Kazanacağız. Bu, Habip ve Ümit yoldaşların kendi pratikleridir ve bizlere talimatı... Aynı zamanda bizim onlara sözümüz: Kazanacağız!

Ulucanlar'da direniş ve katliam

Ankara Ulucanlar zindanında koğu su sorunu uzun süredir yaşanmaktaydı. Ancak 30-40 kişinin kalabileceği koğu slarda, 80-90 bazen 100'ün üzerinde tutsak son derece sağlıklı koşullarda kalıyordu. Tutsaklar uzun süredir koğu su talebinde bulunuyorlardı. Yaklaşık üç aydır da bu taleplerini havalandırma işgaliyle dile getiriyorlardı. Ama idare bu talebi görmezden, duymazdan geliyordu. Son derece insani ve yaşamsal olan bu talep karşısında idarenin ilgisiz tavrı tutsakların önüne bir tek alternatif koyuyordu: **Koğu su işgali**. İşgal bu anlamda tamamıyla meşru ve haklı bir eylemdir.

2 Eylül'de tutsaklar 7. koğu sun havalandırmasına açılan duvarı yıkarak burayı işgal ettiler. Bunun adına işgal desek de, aslında tutsaklar hakları olan bir şeyi elde etmişlerdi. 7. koğu şta kalan adli tutuklular, tutsaklar tarafından diğer koğu slara dağıtıldı. Ne var ki idare bunları tek tek toplayıp yeniden 7. koğu şa getirdi. Amacı devrimci tutsaklarla adli tutukluları karşı karşıya getirmektir. Başarılı olamadı.

Eylemin başladığı günden itibaren görüş yaptırılmadı tutsaklara. Zaman zaman elektrikleri

suları kesildi. Diyetlilerin diyetleri verilmedi. Yer yer saldırı provaları da yaptılar. Ama tutsaklar yılmadı. Ankara'daki yoldaşlarla bir biçimde haberleştiğimizde, “saldırıya geçerlerse karşılığını alırlar” kararlılığını dillerinden ve yüreklerinden duyuyorduk. Bu yoldaşlarımıza bir şey olması kaygısıyla bizi biraz tedirgin etse de, onların bu kararlılıklarından gururlanıyor, onları ne kadar çok sevdiğimizi tekrar tekrar hissediyorduk.

“Demokratik cumhuriyetçi” PKK'liler ise eylemin ikinci gününde idareye giderek, “biz eylemin içinde yokuz” demişlerdi. Katliam olduğu günse, “Biz yokuz binbaşım” diyorlardı. Devrimci tutsaklara görüş yaptırılmazken, bu demokratik cumhuriyetçi barışseverlere görüş yaptırılıyordu. Ümit yoldaşın dediği gibi, devrimci sınırlar içinde bir eleştiri yöneltemiyoruz, barışseverlere. Bu sınırlar içinde eleştirme koşulu olsaydı, eyleme katılmıyorsunuz, bari bu kadar olsun destek verin, siz de görüşe çıkmayın, diyebilirdik belki. Ama verili durumda böyle bir eleştiri boşunadır. Çünkü karşımızdaki, muhatap arayan demokratik cumhuriyetçi barışseverler, “güneşleri” İmralı'ya düşeli beri devrimcilikle alakalarını kestiler. Hızla daha geriye gidiyorlar. Katliama seyirci kalmaları akla, bugün sistemle barışmak için katliama sessiz kalanlar, yarın sistem -hiç kuşkusuz- daha fazlasını istediğinde, pekala katliama ortak da olurlar, düşüncesini getiriyor. Umarız bu kadar geriye düşmezler. Ama bir gerçeklik var ki, devrimden düşmek freni patlamış kamyonun yokuş aşağı gitmesi gibidir. Nerede duracağı belli olmaz...

Düşman katliamını tamamıyla planlı bir biçimde gerçekleştirdi. Önce gece 01:30 sıralarında, bir haftadır cezaevinin önündeki parkta bekleyen aileler gözaltına alınıyor. Ardından teslim olan “demokratik cumhuriyetçiler” II. koğu şa geçiriliyor. Ve saldırı başlıyor. Koğu sların tam karşısından koğu slar taranmaya başlıyor. İlk anda üç şehit var. Biri Ümit yoldaş. Sağlam bir duruş, berrak bir kafa ve inanmış bir yüreğe sahip. Ümit yoldaş iki siper yoldaşıyla birlikte ilk şehitlerimizden.

Bunun üzerine tutsaklar meşru savunma haklarını, ellerinde her türlü malzemeyle kullanıyorlar. Düşman saldırısını azgınca sürdürüyor. Geceyarısı 03:00-03:30'da başlayan silah sesleri sabah 9:00'a dek sürüyor. Yüzlerce gaz bombası atılıyor bu arada. Daha sonra koğu slara girerek tutsakları 1 metre mesafeden kafalarını ve yüreklerine kursun sıkarak katlediyorlar. Coplar, demir çubuklar ve kesici

aletlerle saldırıya geçiyorlar ardından. Şehitlerimize bile vuruyorlar, öylesine insanlıklarından soyunmuşlar, öylesine alçalmışlar. Kürdistan'dan edindikleri alışkanlıkla, bazı tutsakların kulaklarını kesmeye dek vardırıyorlar saldırganlıklarını.

Habip yoldaş ve DHKP/C tutsağı İsmet Kavaklıoğlu hastanede katlediliyorlar. İkisi de seçilmiş hedefler. İkisi de düşmanın korku dolu kabusu. Şimdi kabusları daha da büyüyecek. Kabuslarını büyüteceğiz.

Habip ve Ümit yoldaşlarla birlikte, İsmet Kavaklıoğlu, Ahmet Savran, Aziz Dönmez (DHKP/C) Mahir Emsalsiz, Önder Gençaslan (TKP(ML)), Abuzer Çat (MLKP), Zafer Kırbyık (TİKB), Halil Türker (TKP/ML) Ankara Ulucanlar direnişinde şehit düştüler. Şehitlerini güneşe gömen devrimci tutsaklar, Ulucanlar direnişini dalga dalga diğer cezaevlerine yaydılar. Bayrampaşa, Ümraniye, Çanakkale, Bartın, Çankırı, Bergama, Gebze cezaevlerinde rehin eylemleri olurken, Bursa, Buca, Aydın, Uşak cezaevlerinde de malta işgali ve sayım vermeme eylemleri başlatıldı.

Direnişin Çankırı cephesi

Ankara'ya saldırı olduğunu saat 9:00 sıralarında öğrendik. Koşullara göre rehin eylemi ya da malta işgali yapacaktık. Koşullarımız rehin eylemine son derece uygundu. Pek fazla zorlanılmadan 10 gardiyan, bir de aşçı rehin alındı. 10-15 dakika içinde idare binası hariç tüm cezaevini ele geçirmiştik. Rehlin alınmamak için kaçan gardiyanlardan birinin pencereden düşerek kafasını ya da bacağını kırdığını duyduk. Cezaevini ele geçirmemizle, düşmanın herhangi bir operasyon çekebileceği olası kapıların tümüne barikatlarımızı kurduk.

Eyleme DHKP/C, TKİP ve TDKP tutsakları katılırken, “demokratik cumhuriyetçiler” ve gölgeleri katılmadı. Ama demokratik cumhuriyetçilerin Ankara'ya kıyasla ılımlı bir tavırları vardı. Her nasılsa eylemimizi provokasyon olarak nitelemediler (henüz böyle bir şey

söylenmedi). Adli mahkumların bir kısmı aktif olarak eyleme katılırken, bir kısmı da destekçi konumundaydı.

Bir süre sonra DHKP/C temsilcisi Ankara’da şehit var, haberiyle geldi. Henüz bilgi kesin değildi, ama Ankara’ya yapılacak operasyonda şehit olacağı hepimizin düşündüğü bir şeydi. Daha doğrusu bundan böyle operasyonların katliama yönelik olacağı bilinen bir gerçektir. Henüz kesin olmasa da Ankara’da şehit olma ihtimali yüreğimizi yakıyor, ama aynı zamanda öfkemizin basıncını artırıyordu.

Bu tür eylemlerde saldırıya hazırlıklı olsak da, saldırı olması öyle çok istediğimiz bir şey değildi. Ama bu eylemde çoğumuzda saldırı olmasını isteyen bir ruh hali vardı. Saldırı olsaydı bizim içimizden de şehit düşenler olacaktı belki, ama, düşmana da bedel ödetecektik. Bunun koşulları vardı. Kilitlendiğimiz hedef de buydu. Öyle sanıyoruz ki eylemde olan bütün cezaevlerindeki yoldaşlarda ve siper yoldaşlarında da benzeri bir ruh hali vardı.

Eylemin ilk günü saatler zor geçiyordu. Her an bir öncekinden çok farklı haberler geliyordu: 20’nin üzerinde şehit var; saldırı devam ediyor; şehit sayısı 18; Ankara boşaltılmış; hala Ankara’da tutsaklar tutuluyor vb... vb...

Şehit olduğu artık kesin. Ama isimler belli değil. Yıldırım’ın adı bir yaralılar arasında geçiyor, bir şehitler. Habip’in de öyle. Siper yoldaşlarının da adı sürekli değişiyor. Birbirini tutmayan çıldırtıcı bir haber bolluğu vardı.

Şehitler arasında netleşen ilk isim Habip yoldaş oldu. Bunu duymak, şu an yazarken olduğu kadar kolay olmadı ama. Onun bedenine saplanan mermi çekirdeğinin bir parçası yüreğimize saplanmış kanatıyordu. Gözyaşı olarak kanadı yüreğimiz önce, öfke öfke damlayan, düşmana karşı büyüyen kinimizin deryasına dönüştü sonra. Bu yüzden düşmanın Habip yoldaşın cenazesine bile saldırması anlaşılır bir durumdur. Büyüyen kinimiz korkutuyor düşmanı, Habip’in yoldaşı olmaya layık duruşumuz korkutuyor. Korkmalılar da...

Beş gün süren rehin eylemi süresince zaman zaman gergin anlar yaşandı. Daha çok diğer cezaevlerinde yaşanan gerginliklerin bir uzantısı olarak yaşanıyordu buradakiler. Ümraniye’de gaz bombası atılıp, silahla tarandığı sırada, burada da idare kısmına askerler girdi. Ümraniye ve Çanakkale cezaevlerinde idare binalarının da tutsaklar tarafından ele geçirilmesi üzerine, idare kendi taraflarına barikat kurdu. Tuhaf bir durumdu; biz onlardan, onlar bizden saldırı bekliyordu. Ama aramızda belirgin bir fark vardı. Biz ölmeye ve öldürmeye hazırдық, onlarsa öldürmeye belki, ama ölmeye hazır değillerdi. Korkuyorlardı. Bu rehin eylemi öncekilerden farklıydı da. Şehitlerimizin olması onları ürkütüyordu. Üstelik bu kez rehinleri hiçbir biçimde aileleriyle görüştürmedik. Sadece son günlere doğru mektup yazmalarına izin verdik.

Düşman ilk günden itibaren “uzlaşma” meyilli açıklamalarda bulunuyordu. Görüşmelerin olumlu geçtiğini duyuyorduk hep. Bu kez Adalet Bakanı Sami Türk, “eylemin sonuçlarına katlanırlar” gibisinden gafta da bulunmadı. Bu genel havayı işkenceci İçişleri Bakanı Sadettin Tantan bozuyordu sadece. Gazetede çıkan bir habere göre, katliamın birinci dereceden sorumlusu da oydu.

Düşmanın ılımlı yaklaşımı kendisinin

pazarlık yapma durumunda kalmasındandı. Bizlerin pazarlık yapma gibi bir durumu yoktu. Talepler netti ve düşmana kabul ettirilecekti. Çünkü medyanın tüm çirkefçe karşı propagandasına rağmen katliam çok açık olarak ortadaydı. Üstelik eylemdeki yüzlerce tutsak bedel ödemeye ve bedel ödettirmeye hazır bekliyordu.

Yine de 30 Eylül tarihli MGK toplantısına kadar beklendi. Ancak MGK toplantısından sonra tutsakların talepleri kabul edildi. MGK toplantısında ya hepimizi katletme kararı alınacaktı, ya da yine diz çökme kararı. Hepimizi katletmenin henüz erken olduğunu düşünmüş olsalar gerek ki, yine diz çöktüler. Hoş, hepimizi katletseler de, yine diz çöken onlar olacak.

30 Eylül saat 24: 00 sıralarında Bayrampaşa’dan eylemin bitirildiğine ilişkin faksımızı aldıktan sonra barikatları kaldırıp, rehineri bırakarak eylemimize zafer sloganlarımızla son verdik.

Buruk bir zafer kazandık. Zaferi kazanırken şehitlerimiz yanımızdaydı. Habip yoldaşın sloganlaştırdığı gibi, bedel ödeyerek kazandığımız mevzileri, yine bedel ödeyerek koruduk. Bedel ödeteceğiz!

Habip Gül, Ümit Altıntaş yoldaşları ve 8 siper yoldaşımızı kavgamızda yaşatacağız

Devrimci tutsakların zindanlarda yarattığı bir direniş geleneği var. Düşmanın, lağım çukuru medyanın abartarak sunduğu birçok hak şehitler verilerek kazanılmıştır. Bugün içeride insanca yaşayabilmenin asgari koşulları varsa eğer, bu, bedel ödenerek elde edilmiştir. Siyasal mevziler de bu şekilde kazanılmıştır. Ve bütün bunlar zindanda bir direniş geleneği yaratmıştır. TKİP’li tutsaklar bu geleneğin takipçileri olmuş ve devrim şehitlerini kendi şehitleri kabul etmiştir.

Bugün iki değerli yoldaşımızı, zindan direnişinde ölümsüzler burcuna göndere çekerek bayraklaştırdık. Yanlarında 8 siper yoldaşımız... Habip ve Ümit yoldaşların anılarını partinin olduğu tüm alanlarda - genişleyerek- yaşatacağız. Ama onların zindanda şehit düşmeleri biz TKİP’li komünist tutsaklara daha büyük bir sorumluluk yüklüyor. Şehit düşen yoldaşlarımız kadar onurlu bir sorumluluk bu. Bu onura layık olacağız. Ve onlar kadar güçlü... Onlar gibi ölümü küçültecek, ama gerektiğinde öldürmesini de bileceğiz.

Sınıflar savaşımının zindan cephesinde çetin geçeceği bir sürece girdik. Bu süreci Habip ve Ümit yoldaşlar gibi onurluca karşılayacağız. Başta da söylediğimiz gibi bu, bizim onlara sözümüz olduğu kadar, onların bize talimatıdır da.

Habip ve Ümit yoldaşlar, içiniz rahat olsun. Talimatınız yerine getirecek! Kazanacağız!

Yaşasın Ulucanlar Direnişimiz!

Devrim Şehitleri Ölümsüzdür!

Katillerden hesap soracağız!

Bedel ödeyerek kazandığımız mevzileri,

bedel ödeyerek ve bedel ödeterek

koruyacağız!

Habip ve Ümit yoldaşları kavgamızda

yaşatacağız!

Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>
TKİP’li tutsaklar/Çankırı

Lağım çukuru medya pislik yayıyor

Alçaklık herşeye rağmen yine de bir yüksekliği ifade eder. Bu yüzden bazılarının ancak çukur demek gerekir. Medyaya ise çukur demek bile yetmiyor. Katliam sonrası yaptığı yayınla medya lağım çukurundan farksız olduğunu gösterdi. Sürekli pis kokular yaydı ve hala da yaymaya devam ediyor. Gazete sayfalarını çevirirken kullanılmış tuvalet kağıdını tutuyormuş gibi tiksindik, midemiz bulandı.

Katliamın gizlenmesinin koşulu olmadığı için medya, katliamı meşru göstermeye çalıştı. Bayrampaşa Cezaevi’nde çete savaşlarında suspus olan medya, lağım çukurundan yaptığı yayınlarla, katliamı öyle utanmazca savundu ki, besleme katilleri bile kendilerine imrendirdiler.

Haber diye yazdıklarının her satırı yalandı. Öyleki 30 Mart 1998’de Çankırı zindanında çekilmiş fotoğrafları Ankara’da katliamdan az önce çekilmiş gibi verdi. Bu yetmez gibi 2 TKİP’li bir DHKP/C’li tutsağı ölü oarak gösterdi! Kartondan, gazeteden yapılmış maket “silahlar”, medyada neredeyse “atom bombasından” farksız tanıtıldı. Muhabirleri bile bağırsak kurtlarından farksız faşistlerdi. TGRT muhabiri büyük bir ahmaklıkla, “Bu televizyon buraya nasıl girmiş?” diye sorabiliyor. Bilmezlikten değil, kafasındaki zindanın böyle olmasını düşlediği için böyle ahmakça sorular sorabiliyor.

Düşmanın elindeki silahların sanki tutsaklara aitmiş gibi gösterilmesi ise dışarıdan alışık olduğumuz alçakça bir yalan. Kendi katlettikleri tutsakları, sanki birbirlerini vurmuşlar gibi göstermelerine gelince, bu kimsenin inanmadığı, ama devrimcileri tanıyan hemen herkesin midesinin bulanarak okuduğu, izlediği başka bir yalandı.

Bir yandan “cezaevleri çiftliğe dönüştürülmüş” biçiminde demagoji yapılırken, öte yandan hücreler allanıp pullanıyordu. Eylemimizi bile sanki “af” için yapılyormuş gibi çarpıtmaya çalıştılar. Komünist, devrimci tutsakların asla böyle bir talebi olamaz. Böyle bir talepte bulunmak, suç işleyenlere özgüdür, oysa biz suç işlemedik. Suç işleyen Susurluk devletidir. Asıl af dilemesi gereken de odur.

Genel olarak devrimci tutsakların af gibi onursuzca bir talebi olamaz. Hele bu eylemin bununla uzaktan yakından alakası yoktur. Ama medya bulunduğu lağım çukurundan bu gerçekleri göremez. Görse de doğruyu asla yazmaz.

Düşman faaliyetinin en kirli en iğrenç kısmını yürüten medya, cenaze törenlerine düşmanın saldırılarını da çarpıtarak vermiş. Polis, jandarma, analarımızı bile coplarken, makarnacı (onların verdiği makarna yenmez, pislikte üretilmese bile pislığe bulanıyor) *Star* gazetesi, Habip yoldaşın cenazesinde bir askerin birkaç yumruk yediği anı kare kare fotoğraflamış. Gerçi bu fotoğraflar bizlerin yüreğini soğutucu bir rol oynadı. Ama *Star*’ın amacı bambaşka; katliamı meşrulaştırmaya çalıştığı gibi, ailelerimize saldırıyı da meşrulaştırmaya çalışıyor.

Son olarak saldırısını eylemden sonra cezaevlerine gönderilen CMK faksına yönelttiler. “Teröristle anlaşma olur mu?” biçiminde başlattıkları kampanya, bundan sonra böylesi anlaşmaların önünü tıkamak gibi bir amacı taşıırken, öte yandan, eylemin bu şekilde bitmesinden açıkça hayıflandıklarını belirtiyorlardı. Medyaya göre eylemdeki cezaevlerine de saldırılmalı, onlarca devrimci, komünist daha katledilmeliydi. Bunun başka türlü anlaşılması mümkün değil.

Yeni katliamların önünü almak için sürece özeleştirel yaklaşmak gerekiyor

Zindanda devrimcilerin katledilmesi ilk değil. Son da olmayacak. Ama bu biçimiyle bir katliam ilk kez yaşanıyor. Bu katliamı, düşmanın azgınca saldıracağı bir sürecin başlangıcı olarak görmek gerekiyor.

Düşman her fırsatta hücreleri gündeme getiriyor. Bayrampaşa'da çetelerin birbirine girmesi sonrasında da aynı şeyi yaptılar. Sanki çeteler hücre tiplerinde silah, telefon bulamayacakmış gibi, sorunun çözümü olarak hücreler gösteriliyor. Oysa yakın zamanda Eskişehir'de silahlar patladı. Ki, Eskişehir hücre tipi zindanın prototipidir, sembolüdür. Beycuma Cezaevi de hücre tipi. Ama ne var ki orada da Çakıcı'nın adamları "rehin" aldıklarını silah zoruyla almış, dışarıyı telefonla aramışlardı. Demek ki çeteler her yerde her koşulda silah da bulur telefon da. Koğuştaki kasasından 5 trilyon çıkan bir mafya başının satın alamayacağı gardiyan bir yana, müdür, savcı bile çok azdır, hiç yok denecek kadar azdır. Kaldı ki bunların devletle işbirliği vardır, öyle ya hepsi devlet için silah sıkan "şerefli"(!) katillerdir. Onlar silah, telefon bulmayacak da kim bulacak?

Hücrelere atılması düşünülen gerçekte onlar da değildir zaten. '91 yılından beri devrimci tutsaklar hücrelere kapatılmak isteniyor. Çeşitli defalar saldırıldı ve tutsaklar bu saldırıları bedel ödeyerek püskürttüler. Yeni saldırılarda yine bedel ödenerek püskürtüleceği, bedel de ödettirileceği düşmanın bildiği bir olgu. Bu yüzden düşman hücre saldırısını ancak katliamlarla yaşama geçirebilir.

Bu yanı sıra Ulucanlar katliamı bir provadır. Bir yandan da nabız yoklamadır. Bu şekilde saldırıldığında oluşacak tepkiyi gözlemleyecektir. Uygun koşullarda yeni saldırılar gerçekleştirecektir. Ola ki devrimci tutsakları operasyonlarla katletmeden hücrelere götürmeyi başaracak olsa düşman, bu kez hücrelerde direniş devam edecek ve buralarda onlarca şehit verilecektir. Bu anlamda deyim uygunsa, düşmanın hücre saldırısında yol katedebilmesi, ancak ölümleri göze almakla mümkündür. Medyanın çirkefliliği de bu yüzden. Ölümleri meşru göstermeye çalışıyor, bundan sonraki ölümleri meşrulaştırmak için.

Bunun önüne geçebilmek mümkün mü? Bu sorudan da önce, Ulucanlar katliamının önüne geçilebilir miydi, sorusuna yanıt aramak gerekiyor. Bunun içinde sürece özeleştirel yaklaşmak zorunludur. Bundan önce gerçekleşen birçok eylemin nispeten

kolay zaferlerle bitirilmesi, düşmanın saldırıyı göze alamaması içeride de, ama özellikle dışarıda belli bir rehavete yol açtı. Tutsak yakınları da dahil çokları nasıl olsa içeridekiler direnerek haklarını elde ederler, rahatlığıyla düşünüyorlardı. Ulucanlar'daki koğuş işgalinde bu anlayış açıkça görülebiliyordu. Sınırlı sayıda tutsak yakını dışında, gerekli duyarlılığı gösteren neredeyse yoktu.

İçeride 100'ün üzerinde tutsak olmasına rağmen, Ulucanlar için dışarıda yapılan eylemlerin en kitleseline 40-50 kişi katılıyordu. Üstelik eylemler son haftasına kadar basın açıklamasının ötesine de geçmiyordu. Ancak bir haftadır cezaevi önünde beklemeye başlamıştı aileler. Rakam yine 40-50'yi geçmiyordu. DKÖ'lerin duyarsızlığı bir yana,

kendi yoldaşlarımız bile

soruna gerekli duyarlılığı göstermemişlerdi. Basın açıklamalarına, cezaevi önünde beklemeye ancak bir-iki yoldaşımız katılmıştı. Çoğu yoldaşımız ise neredeyse sudan gerekçelerle bu eylemlere katılmıyordu. Bu da demin sözünü ettiğimiz rehavetin ürünüdür. Ve bu sadece yoldaşlarımızda olan bir durum değil, diğer devrimci örgütlerde de yaşanan bir gerçeklik. Başka türlü eylem süresince ancak 40-50 kişinin toplanabilmesi açıklanamaz. Ki bu rakamın çoğu yine tutsak yakınıdır.

Zindanlar konusunda en duyarlı olması gereken tutsak yakınlarının tümünün aynı duyarlılığı gösterdiği bile söylenemez. Bunun nedeni de aynı rehavettir. DKÖ'lerinin tepkisizliğini ise bu nesnel durum koşturmaktadır. Konuya duyarlı olmaları için gidilen sendikaların, DKÖ'lerinin çoğundan lafta destek

alınmıştır ancak. Pratikte destek verense neredeyse hiç olmamıştır.

Ama katliamdan sonra yüzlerce, binlerce kitle sokağa dökülmüştür. Bu bile böylesi bir katliamdan sonra oldukça az (ki bu genel bir durumdur. Genel havadan ayrı düşünülemez, bu da ayrı bir yazı konusudur), ama yine de bu kitle katliamdan önce neredeydi diye sormadan edemiyor insan. Dışarıyı duyarlı hale getirmek için ille de şehitler verilmesi mi gerekiyordu. '96 SAG ve ÖO sürecinde de böyle olmuştu. Kitleler ancak şehitler verilmeye başladıktan sonra, kelimenin tam anlamıyla kitlesel ve militan eylemlilikler gerçekleştirmişti. Bu zihniyet yıkılmadığı sürece, daha çok şehitlerin arkasından gözyaşı dökülür.

Dışarıdakiler kadar olmasa da içeride de benzeri bir rehavetin olduğu söylenebilir. Kuşkusuz 2 Eylül'den bu yana içeride Ulucanlar direnişine çok daha duyarlı yaklaşılıyordu. Sürecin uzaması, düşmanın yer yer saldırı provaları yapması ve tehditler savurması, bu duyarlılığı canlı tutuyordu. Ama açıkçası, hiç kimse böyle bir katliama yönelik bir saldırıyı beklemiyordu. Şehitlerin hepsi yakın mesafeden vurularak, kasaturalarla doğranarak, şişlenerek katledilmiştir. Yani katliam hiç de "kastı aşan" bir durum değildir. Bu yüzden böylesi bir katliamı devrimci tutsaklar, hatta Ulucanlar'daki devrimci tutsaklar bile beklemiyordu. Kafalarda, saldırı olur, tüm cezaevleri eyleme geçer, ölünecekse birlikte ölünür, ama saldırı püskürtülür, diye bir anlayış vardı. Yanlış değil bu. Ama düşmanın ne kadarını göze alabileceğini hesaba katmayan bir eksikliğe sahipti. İçeride yapılacak çok fazla eylem biçimi yok. Ama var olan biçimlerle, bunları daha da zenginleştirerek, böylesi katliamların önüne geçecek bir politika geliştirilmelidir.

Ama asıl olarak katliamların önüne geçebilecek güç dışarıdır. Af tartışmalarının bile dışarıdakileri kötürümleştirmek için yapıldığı hiçbir zaman akıldan çıkarılmamalıdır. Ve özellikle demin sözünü ettiğimiz zihniyet yıkılmalıdır. Çünkü bu zihniyet hücrelerin inşasına konulan bir tuğla olduğu kadar, devrimci tutsakların tabutlarına çakılan birer çivi olmaktadır. Yıkılmadıkça olacaktır da...

TKİP'li tutsaklar/Çankırı

**Habip Gül
İsmet Kavaklıoğlu
Ahmet Savran
Aziz Dönmez
Zafer Kırıbyık**

Düşenlerin sonsuza koştuğu yerde
Sabrın çiçeklerini açtığı yerde
Asla kapanmaz yaşanan defter
Çünkü tarihin en güzel yerinde
Son sözü direnenler söyler

**Ümit Altıntaş
Abuzer Çat
Mahir Emsalsiz
Önder Gençaslan
Halil Türker**

Faşist devlet Ulucanlar Cezaevi'nde devrim ve sosyalizm mücadelesinin yiğit ve onurlu on evladını katletti. Onlar işçi ve emekçi halklarımızın kurtuluşuna duydukları inanç ve iradeyle, diz çökerek yaşamaktansa ayakta ölmenin yeğ olduğunu birkez daha gösterdiler.

Andolsun ki; onların açtıkları yoldan yürüyerek hücre sistemlerini başlarına yıkıp faşist devlete bu toprakları dar edeceğiz.

**Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!
Bedel ödedik, bedel ödedeceğiz!
Devrim şehitleri ölümsüzdür!**

Bergama Cezaevi DHKP-C, MLKP, TİKB, TKİP, TKP/ML, TKP(ML) Dava tutsakları adına:
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://raney.org>
Mesut Avcı, Turan Ustaş, Ali Çaymar, Orhan Aslan, Turgut Kaya, Hasan Bulut

Hücrelere girmeyeceğiz!

Sonuna kadar direneceğiz!

26 Eylül günü sabahın erken saatlerinde düşmanın Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ne saldırdığı haberini aldık. Aklımıza ilk gelen, daha önce Ümraniye'de olduğu gibi bir katliam yaşanır mı oldu. Ve Habip yoldaş!.. Bunu düşünmemeli, saldırıyı geri püskürtmek için ne yapmamız gerektiğini planlamalıydık. Cezaevlerinde yapılacak eylemler sınırlı. Etkili olabilecek eylem rehin alma ve malta işgali. Rehlin almak için müdürlere ulaşmaya çalıştık, ama başaramadık. Saat 7:30'da 14 infaz koruma memurunun rehlin alınmasıyla malta işgali başladı.

Ulucanlar'da 2 Eylül'de 5. koğuş 7. koğuşu işgal etmek zorunda kalmıştı. Yer sorunu yeni değildi. '97'den bu yana ranzalarda nöbetleşe uyunduğunu, yemek masalarında uyumak zorunda kaldıklarını biliyorduk. 2 Eylül'den öncesinde ve sonrasında aileler ve avukatların bu sorunu çözme girişimleri, idare ve Adalet Bakanlığı tarafından yanıtız bırakılmıştı. Devletin bilinçli bir politikasıydı bu, devrimcileri tabutluklara koymak istiyordu. Hücre tipi uygulamasına geçmek için şimdi de Ulucanlar'a saldırmıştı. Eskişehir'de, Ümraniye'de süresiz açlık grevi ve ölüm orucunda birçok cezaevinde devrimci tutsaklar direndi. Şimdi de Ulucanlar direniyor ve sonuna kadar direneceğiz!

İlerleyen saatlerde televizyondan aldığımız haber ve görüntülerden saldırının vahşi ve pervasız olduğunu anlıyorduk. Daha sonra üç kişinin (Habip Gül, Zafer Kırbyık, Yıldırım Doğan) yaralı olduğu haberi verildi. Habip yoldaş yaşıyordu en azından, ama yine de kaygımız sürüyordu. '96'dan bu yana cezaevindeki durumuyla ve öncesiyle düşman onu katletmek isteyecektir korkusunu taşıyorduk.

Ve birkaç saat sonra 7 kişinin öldüğü haberini aldık. Sakin olmalıyız ve saldırıyı direnişle, gerekirse saldırıyla yanıtlamalıyız. Sorulacak hesabımız var! Maalesef cezaevinde yapacak çok şey yok. İdareyi de işgal edebiliriz, o kadar... Gelebilecek bir saldırıya karşı da hazırlanmalıyız.

Ecevit'in sabah havaalanında "Cezaevleri sorununu bu defa çözeceğiz, bu sorun bitecek" açıklaması, kapsamlı bir saldırı olabileceği mesajı veriyordu. Ve saldırı planının hükümetten bağımsız olmadığını somutluyordu. Ecevit saldırıyı meşrulaştırmak için yalanlarla çırpınıyordu açıklamasında.

Saat 13:00'de sevgili Habip yoldaşın ölümsüzleştiği haberini aldık. Duygusal olmamalı, ona layık bir duruş sergilemeliydik. Habip yoldaş şunu demişti; "Zor bir kavganın içindeyiz. Gün gelecek yoldaşlarımızın cesetlerine basarak ilerleyeceğiz." Saat 13:30'da, saldırıyı protesto etmek ve şehit düşen siper yoldaşlarını anmak için maltaya toplandık. "Yaşasın Ulucanlar direnişimiz!", "Devrimci tutsaklara kalkan elleri kırdık, kıracağız!", "Devrim şehitleri ölümsüzdür!", "Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadelemiz!" sloganları atıldı. Sloganlar her zamankinden daha güre ve öfkeyle yükseliyordu. Şehit düşenler içinde sadece Habip yoldaşın adını öğrendiğimiz için, kısaca onu anlatmaya çalıştık. Bir dakikalık saygı duruşunun ardından hazırlıklarımızı yapıp, gelişmeleri haberlerden izlemek için koğuşlarımıza döndük.

Bu arada saat 13:00'den sonra asker dışarıya yığınak yapmaya başlamıştı. Barikatlarımızı, havlu ve pamuktan gaz maskelerimizi hazırladık. Yıkılan yerlerden tuğla ve beton parçaları, sopalarımız, bilincimiz ve yüreğimizle savaşmaya hazırдық. Saat

19:00'da 10 kişinin adını verdi televizyon, Ümit yoldaşın da ölümsüzleştiğini öğrendik.

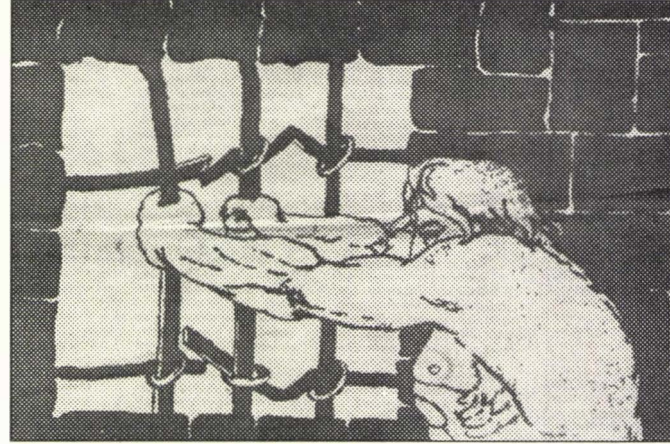
Gece saldırı ihtimali daha yüksek. Çoğumuz uyumadık. Ertesi gün öğleden sonra dışarıdaki yığınak arttı, asker idarenin üst katına girdi. İdareyi işgal etmeye karar verdik. İdareden askerin hareketliliğini izleme olanağına da sahip olduk. İtfaiye, panzer, ambulans, robokoplar... Televizyonlar canlı olarak operasyon hazırlıklarının sürdüğü haberini veriyordu. Saldırıya karşı son eksiklikleri tamamladık, barikat ve nöbet yerlerini kontrol ettik.

Barikat arkalarında ve nöbet yerlerinde marşlar söylüyor, camdan dışarıya sloganlar atıyorduk. Akşama doğru gerginlik azaldı. Bayrampaşa'daki gelişmeleri izliyoruz. Düşman ya geri adım atacak ya da cezaevlerinden birine (hedef Ümraniye gözüküyor) saldıracak. 29 Eylül akşamı pencereden pankart açtığımız için gerginlik yaşandı. Asker gaz bombası attı, ardından su sıktı. Bir arkadaşın kulak memesi koptu, fakat pankartımızı çekmedik.

Televizyondan gelişmeleri izliyoruz. Bayrampaşa'da yapılan görüşmelerde Ulucanlar'daki sevklerin geri getirilmesini devlet kabul etmediğini, bu nedenle görüşmelerin kilitlendiğini öğreniyoruz. Anlaşma olmazsa saldırı olabilir, hazırlıklarımızı ona göre yapmalıyız. Ulucanlar eski konumunda olmalı, yaralıların tedavisi yapılmalı. Ve sorumlular bellidir, hesabı sorulmalı.

30 Eylül'de bekleyişimiz sürdü. Bayrampaşa'dan bir sonuç gelmedi. Bir saldırı olabilir, hazırlıklarımızı kontrol etmeli ve duvarlara yazılama yapmalıyız.

Elimizdeki tüm ayakkabı boyalarıyla duvarları sloganlarla süsledik. Akşam şehitlerimiz için kısa ve ortak bir anma hazırladık. Ölümsüzleşen siper yoldaşlarının adları tek tek okunarak ardından "Yaşıyor!" diye haykırıldı. Her örgüt kısaca kendi yoldaşını anlattı. Marşlar ve halayların ardından işlerimizin başına döndük. Saat 24:00 civarında Bayrampaşa'dan bakanlığın sevkleri ve diğer talepleri kabul ettiğini bildiren faksı geldi. Bunun üzerine sloganları ve marşlarımızla Ulucanlar direnişimizin şehitlerini andık. Düşmana inat

halaylarımızı çektik.

Adından eylemimizi bitirdiğimizi açıkladık, idarenin teslim alınmasını istedik. İdare vakit geç olduğu için 1. müdürün ve savcının gelmeyeceğini, bu nedenle memurların teslim alınmadan bırakılmasını istedi. Bunu kabul etmedik, nöbetlerimizi ve barikatlarımızı bozmadan bekledik.

Ertesi gün öğlen iki avukat idareyle görüşüp talepleri bildirdi. İdare memurları teslim almak için elimizde bulunan demirleri pencereden dışarı atmamızı istiyordu. Bunu reddettik. İdarenin sadece A Bloğu ve memurları almasıyla eylemimiz fiili olarak bitti.

Ölenler dövüşerek öldüler! Kavgamız sürecektir, zafer bizim olacak!

**Hücrelere girmeyeceğiz!
Bedel ödedik, bedel ödeteceğiz!
TKİP tutsakları/Ümraniye Cezaevi**

Direnış zafere, teslimiyet ihanete götürür!

Ulucanlar direniş ve on siper yoldaşının şehit düşmesi, sermaye devletinin tüm cezaevlerini hedefleyen topyekun saldırı politikasını şimdilik geriletmişti gibi, devrimciliğin oportünizm saflaşmasını da hızlandırmıştı.

PKK, Ulucanlar'da olduğu gibi tüm cezaevlerinde teslimiyeti bir çizgi haline getirmiş, Demirel'den "Güneydoğu"lu gençler devletin tarafını tuttu" övgüsünü almış ve sermaye medyasından da "aferin"i haketmiştir.

'95 Buca direnişinden bugüne, PKK'nin takındığı olumsuz tutum, hatta bazen hasmane-tehditkar tavırlar, basınımıza yansımış ve ciddi bir eleştiri konusu olmuştu. Fakat PKK'nin teslimiyetçi çizgisinin bugün vardığı nokta, devlet erkani ve medya tarafından bile övgüye şayan bulunmaktadır.

PKK'nin Bursa Cezaevi'ndeki "özgünlüğü" dost-düşman herkes tarafından bilinir. PKK Bursa Cezaevi'nde işine geldiği aman "örgütler arası hukuk"tan sıkça bahsetmesine rağmen, bunu hep çiğnemştir. Bu pragmatist yaklaşımla hem ilişkiler dejenere edilmekte ve hem de irademiz çiğnenmeye çalışmaktadır. Kürt emekçi sınıflarının gerçek dostları olan komünistlere ve devrimcilere hasmane bir tutum çizgi haline getirilirken, düşmana dostluk eli uzatılmaktadır.

PKK, Ulucanlar katliamına karşı protesto direniş geliştiğinde, "olan olmuş, normal işleyiş geçelim" diyebilirdi. Rehlin alma ihtimalimize karşı "bizi karşınıza alırsınız!" tutumu geliştirebilirdi.

Teslimiyet çizgisinin zindanlarda nasıl derinleştirileceğini göreceğiz. İdeolojik-politik teslimiyetin örgütsel sonuçlarını üretmesi uzun sürmeyecektir. Bu, Öcalan'ın endekslediği "Genel Af"la mı olur, sermayenin dayattığı gibi "Pişmanlık Yasası"yla mı olur, önümüzdeki süreçte netleşecek. Fakat bugünden net olan şudur ki, zaferin yolu Ulucanlar direnişinin çizgisinden geçmektedir. Devrime ihanetin yolu ise, burjuva devletin yanında saf tutmaya götürecek olan teslimiyet çizgisinden geçmektedir.

TKİP tutsağı/Bursa Özel Tip Cezaevi

Parti'nin “düşünen ve gelenegini

Duvarlarınızı deldik, düzeninizi de yıkacağız!

*“Düşüncelerinden, kişiliğinden ödün vermemiş,
yüreği mücadele için çarpan her devrimci her zaman
bir özgürlük yolu arar.”*

**Habip Gül/Nevzat Çiftçi
(1 Haziran '93)**

Toplumsal muhalefetin yükseldiği, sınıflar çelişkisinin derinleştiği, düzene karşı hoşnutsuzluğun her alanda kendini dışa vurduğu, yönetenlerin yönetemez duruma geldiği her ülkede, kurulu kapitalist düzenin ortak karakteri dizginsiz bir baskı, şiddet ve katliam politikasıdır. Bugün tam bir çıkmaz içinde bulunan Türkiye burjuvazisi de işçi sınıfının, diğer emekçi kesimlerin ve gençliğin yükselen mücadelesi karşısında baskı ve şiddetin en iğrenç ve kaba biçimlerini gündeme sokmuş bulunuyor. En meşru hakkı olan kendi kaderini tayin için mücadele eden Kürt ulusuna karşı sürdürülen kirli savaşta ise katliamlar, köy bombalamalar, işkence ve tecavüzler artık günlük olaylar haline gelmiştir. Gün geçtikçe saldırganlaşan burjuvazi artık öylesine bir korkuyu, tahammülsüzlüğü ve çürümüşlüğü yaşıyor ki, düzenden hoşnutsuzluğunu yazılı, sözlü ya da eylemle dile getiren herkes “terörist” ilan edilerek, sokakta ya da evler basılarak yerinde infaz ediliyor. Şans eseri sağ ele geçenler ise işkencelerden geçirilerek bir çok fiziki tahribattan sonra yıllarca hapis, yüz milyonlarca lira para cezaları ile zindanlara dolduruluyor. Birer işkence yuvalarına dönüşen cezaevlerinde ise devrimciler, hem fiziki olarak ve hem de düşünceleri teslim alınmak, ajanlaştırılmak, kişiliksizleştirilmek amacıyla hergün yeni saldırılar, provokasyonlar, sürgünler, işkenceler ile yüzyüze bırakılıyorlar. Düzen bir yandan baskı ve şiddet yoluyla ömrünü uzatmaya, öte yandan da “demokratikleşme” gösterileriyle saldırgan karakterini örtmeye çalışıyor. Örneğin, 4 Aralık '91 tarihinde 141-142 ve 163. maddeler kaldırılarak nasıl da “demokratik”leşildiğinin propagandası yapılırken, diğer yandan çıkarılan 3713 sayılı Anti-Terör Yasası ile devrimciler en ağır hapis ceza ve uygulamaları ile yüzyüze bırakıldılar. Bu arada faşistler de serbest bırakıldı.

Bir avuç asalağın sömürü, baskı ve şiddet yoluyla toplumun büyük bir bölümü üzerinde hakimiyet kurduğu bir düzende, işçi sınıfının bir üyesi olarak sınıf savaşımında yerimizi almak, egemen güçler tarafından tutsak alınmamıza ve ağır cezalara maruz kalmamıza yetti. Devrimciler her zaman burjuvazinin mahkemelerinde; “siz bizi yargılayamazsınız; yargılanması gerekenler sizlersiniz; bir gün halk, işçi sınıfı sizleri yargılayacak; sizin mahkemelerinizi tanımıyoruz!” diye haykırırlar. Ve kendini davaya adanmış her devrimci, tutsak düştüğü günden itibaren her an bir özgürlük eylemi düşünür.

Anti-Terör Yasası'ndan ilk yargılanan ve hapis cezasının yanısıra 83 milyon civarında para cezası alan devrimciler, biz Ekimci işçi komünistler olduk. Örgüt üyeliğinden aldığımız ceza bittikten sonra bu parayı ödememiz istendi. Ödeyemediğimiz takdirde hapis cezasına çevrileceği, günde on bin liraya karşılık ceza yatacağımız bildirildi ve öyle de oldu. Para cezası yerine 14 ay 20 gün yatmamız gerekiyormuş! Biz düzene karşı sınıf savaşımında tutsak düşmüş devrimcilerin düzene para yatırarak özgürlüğünü satın alması düşünülemezdi. Çünkü özgürlüğümüz ne satılıktır ne de satın alınır. Biz Ekimci komünist devrimciler olarak tutsak düştüğümüz ilk günden itibaren her an düşündüğümüz ve planladığımız özgürlük eylemi koşullar olgunlaşmadığından bugüne kaldı. Düşüncelerinden, kişiliğinden ödün vermemiş, yüreği mücadele için çarpan her devrimci her zaman bir özgürlük yolu arar. Cezanın çokluğu ya da azlığı hiç bir şeyi değiştirmez. Bir gün de kalsa burjuvazinin yasa ve yasaklarını delmek, burjuvaziye her alanda moral yenilgiye uğratmak, sıcak mücadelenin içindeki yerimizi almak, yaşanması gereken bir duygu olduğu kadar devrimci bir görev ve sorumluluktur da.

19 Mayıs 1993 tarihinde Kemalpaşa Kapalı Cezaevi'nden gerçekleştirdiğimiz özgürlük eylemi, örgütümüzün sağladığı olanak ve inisiyatif ile mümkün olabildi. Üç EKİM davası tutsağı ile bir TDKP davası tutsağı olarak sıcak mücadeleye koştuk (Basında yanlış bir biçimde TDKP davası tutsakları olarak yeraldı.) Burjuvaziye bir kez daha, “özgürlük ellerimizdedir” dedik. Ve bir kez daha diyoruz ki, bir avuç asalak bizi yargılayamaz. Çünkü biz komünistiz. Duvarlarınızı deldik, düzeninizi de yıkacağız! Sıcak mücadele içinden tutsak yoldaşlarımıza ve tüm devrimci tutsaklara selam!

Kahrolsun kapitalizm, yaşasın sosyalizm!

(Ekim, sayı:74, 1 Haziran '93, Arka kapak)

e savaşıyan militanlar” in öncüleri

Parti, çekirdek ve sekt

Parti inşa süreci

“... parti inşası ideolojik-politik-örgütsel bütünlüklü bir inşa sürecidir ve bunu sadece teoride değil, pratikte de kavramayan her çekirdek, yakın geleceğin bir sekti olmaya adaydır.”

Ümit Altıntaş

(Mart '92, Ekim'de yayınlanan ilk yazı)

Proletaryanın “kendinde sınıf”tan, “kendisi için sınıf” düzeyine çıkması, kendi sınıf ideolojisi ile donanıp donanmamasının bir sonucudur. Marksist-leninistler açısından bu sınıf ideolojisinin de proletaryaya taşınması görevinin kendilerine düştüğü açıktır. Proletarya örgütsel-profesyonel bir çaba olmaksızın, kendi sınıf ideolojisi (sosyalizm) ile buluşamaz. Bu da proletarya partisinin gereklilik koşuludur.

Proletarya partisini “parti” yapan şey sadece proletaryanın ideolojisini savunması da değildir. Parti bunun dışında proletaryanın -en azından- öncü kesiminin bir kısmını bünyesinde bulunduran ve sınıfın nabzını tutup, hareketlendirebilecek bir örgütlülük düzeyi gerektirir. Kısaca iktidara aday durumda bir örgütlü yapıdır parti. Marksist-leninist öncü, parti inşa sürecinde örgütsüz bir yapıda bulunamaz ve bir örgütlülük yaratır. Bu bir “parti” değildir ama onu inşa edecek olan “çekirdek”tir. Çekirdekten partiye giden süreç ideolojik-politik-örgütsel inşa sürecidir. Sınıfın dışında kurulan çekirdek, bu süreçte hata ve eksikliklerinden arınarak partiye evrilir. Burada önemli olan nokta çekirdek ile partiyi birbirinden ayıran farkın sadece örgütlenme düzeyinde olmadığı gerçeğidir. Marksist-leninist parti bile ne hatasızdır, ne de eksiksiz. Doğa yüzde yüz saflık durumunu sadece kavramda tanır. Bu anlamda parti inşa örgütü olan çekirdek ideolojik-politik-örgütsel hata ve eksikliklerle karşı karşıyadır. Tam da bu nedenlerden dolayı marksist-leninist öncü bu bütünlüklü inşa sürecinde çok daha uyanık olmalıdır.

Sorunu salt örgütlenme düzeyinde kavramak basit bir hatanın ötesinde parti yıkıcılığına kadar uzanır. Sorunun ideolojik-politik yanını görmezden gelenler partiyi değil “sekt”i inşa ederler. Sekt; ideolojik-politik insanın çekirdekte bitirildiği görüşüyle oluşur. O bu sonuçtan dolayı ya genel doğruları söyleyen ama sınıfa uzak bir “mükemmeller” grubu ya da birinciyle dolaysız bağlantılı olarak bir ideolojik-politik yozlaşmayla başladığında geri bir konuma düşer. Sorun sekin tahliliyle bitmez. Esas sorun onunla mücadeledir. Çekirdek bu konuda bir dizi marksist-leninist örgüt yöntemini, sekti inşayı deneyecek unsur ve bakışa karşı şiddetle savunur. İdeolojik-politik-örgütsel insanın bütünlüklü yapısını bilince çıkarma, kamuoyu önünde açık ideolojik mücadele, örgüte yerleşmiş bir eleştiri-özeleştiri geleneği, bütün bunların kayıtsız yansıdığı (ideolojik farklı bakış açılarının bile) bir MYO ve bunların sonucu canlı, devinen ve anti-bürokratik çekirdek.

Sektin en önemli özellikleri kendine tapınma ve bürokratizmdir. Sektin -kendince- hiçbir ideolojik-politik sorunu yoktur. Kendini her şeyin üstünde hatasız bir yapı olarak görür. Örgütsel canlılık ve dinamizmi bürokratik yapıya kurban eder. Sorunları yok sayma veya erteleme ile sadece önderliğin düşünüp, militanların uyguladığı bürokratik yapı, sekin ana yapısıdır. Çekirdek bunların nüveleri olabilecek tüm unsur ve uygulamalara karşı uyanık olmalı ve açıkça mahkum etmelidir.

Bir kez daha belirtelim, parti inşası ideolojik-politik-örgütsel bütünlüklü bir inşa sürecidir ve bunu sadece teoride değil, pratikte de kavramayan her çekirdek, yakın geleceğin bir sekti olmaya adaydır. Tarih öğretici olmalıdır. Sekti bol, partisi yok bir ülkede son 30 yılın üçüncü devrimci yükselişi yaşanıyor. İlk iki devrimci dalga proletarya partisi veya onun ön örgütü olduğu iddiasındaki bir dizi sektçe heba edilmiştir. Onun için bu sefer “parti” diyoruz. Daha önceleri belirtildi, EKİM Türkiye topraklarında Marksizm-Leninizme yönelmenin bir kilometre taşıdır. Ama üstünden atlanmaması gereken bir gerçek var. Bir çekirdek olan EKİM’in bazı yanlış kavrayış ve uygulamalar sonucu bir sekte dönüşebileceği gerçeği. EKİM ideolojik-politik-örgütsel insanın parti için gerekli doğal sonuçlarına ulaşabilmiş değildir henüz. Süreci salt örgütsel inşa süreciyle değiştirmek ölümdür.

EKİM’de bir sekti inşasına yönelebilecek bir dizi nüve var. Bunlardan biri parti inşa sürecindeki yanlış kavrayış veya kavrayışsızlıktır. MYO’da da tartışılan bir dizi soruna rağmen MYO ideolojik inşa konusunda sessiz ve kendiliğindencidir. Sorunlar ya yok sayılmakta, ya da zamanı değil mantığıyla kendiliğindenci savrululara terk edilmektedir. Boş bırakılan ve sorunlaşan konuların burjuva ideolojisinin türevi sapmalarca doldurulacağı ise açıktır.

Çünkü hayat gibi siyaset de boşluk tanımaz. Bunca yoğun örgütsel tartışmaya rağmen MYO’nun ve örgüt unsurlarının ideolojik inşa konusundaki sessizliği ilginçtir. Yok eğer örgüt unsurları bu konuda istek ve çaba içinde ama, MYO bunu yansıtmayan bir yapıda ise, bu açık ideolojik mücadeleden kaçış şeklinde revizyonist yöntemlerin kullanıldığının kanıtıdır. Yoksa örgüt unsurları da bu konuda çabasızsa, bu örgütsel bir bürokratlaşma eğilimini de gösterdiğinden vahim bir durumun kanıtıdır. Son dönemde MYO’nınca da tüm teorik çabanın önderlikten beklenildiği türü uyarıları dikkate değerdir. Bir dizi çözümü ertelenmiş konudaki teorik açıklamaların doğal sonuçlarına ulaşmamış olması (AEP’i dogmatik marksist-leninist olarak tahlil edip, Arnavutluk’ta bu dogmatik Marksizm-Leninizmin neyi inşa ettiği, tabi ne zaman sorusunun cevabıyla birlikte “unutuluyor”), bir dizi konuda ise teorik açılımın yapılmamış olması (bölge devrimini sadece söylemde yakalanmıştır) ve hatta yanlış formülasyonlara düşülmesi (enternasyonalizm konusundaki şiar) süreçteki olumsuz belirtilerdir. Örgütsel ve politik sorunların büyüklüğü ise MYO’dan izlenebilir.

Uçlu alanın (ideolojik-politik-örgütsel) birlikteliği unutulmadan yapılacak müdahale (açık ideolojik mücadele, gelenekleşmiş bir eleştiri-özeleştiri, bunların sözcüsü bir MYO) EKİM’i partiye taşıyacaktır.

(A. Özen, Ekim, Mart '92, sayı:54, s.16-17)

Dünyaya her zaman gururla bakan bir komünist devrimcinin hayatından kısa kesitler

Uralı delikanlı Sverdlov'u okudunuz mu?

Okuyun ve karşılaştırın Habip'le. Büyük benzerliği göreceksiniz. Eksik olan belki de tek şey şu: Sverdlov devrimi gördü. Oysa Habip yoldaş devrimi göremeden "uğruna tereddütsüz öldüğü davayı" bize miras bıraktı. Tıpkı Bolşevik devrimci Babuşkin gibi...

Tarihte kaç kişi nüfus kimliğiyle değil de, devrimci kimliğiyle/ismiyle böylesine özdeşleşmiştir? Nevzat Çiftçi, HABİP GÜL... Ya da Tekoşin, Sidar...

İlkokul mezunu olan Habip eğitime kavganın içinde, döğüşerek devam etti. Kavga okulunda okudu ve diplomasını partiden aldı. Mezun olduğunda diploma notu parti MK üyeliği idi. Ölüme hep gülerek koştu ve kışkandırırçasına Ümit'le birlikte ipi ilk önce göğüslediler. Bir kez daha "aşk olsun!" Zaten hep ilklerin içinde yer aldı. Komünist hareketin yediği ilk operasyonda onun da ismi vardı. Düzeni yıkma işine Kemalpaşa Cezaevi'nin duvarlarını delerek devam etti.

Çocukken köyde Ayşe isminde bir eşekleri varmış. Bir gün eşeğin kıcına DHB (Devrimci Halkın Birliği) yazısını kazımış. Nedenini sorduklarında; "Siz duvarlara yazıyorsunuz, kimse görmüyor. Eşek her tarafı dolaşiyor, ben de eşeğe yazıyorum. Böylece herkes görüyor." demiş.

Köylüler o zaman da polisi sevmiyorlarmış. Bir gün köye yavru köpekler getirilmiş. Aynı tarihlerde o köyde ilk defa bir kişi polis olmuş. Bu yüzden Habipler köpeğin ismini polis koymuşlar. Habipler köpeğe seslenirken, gel polis-git polis dedikleri için, köpek de alışmış.

Ve 12 Eylül günleri gelmiş. Bir gece kapı çalınmış. Gelen bir TIKKO gerillasıymış. Köyden çıkması gerekiyormuş. Köyden çıkarmak için babası gerillayı yanına almış ve kimsenin bilmediği bir yolu kullanarak uzaklaşmaya başlamışlar. Dere kıyısına gelmişler. Bu sırada "polis" de onları takip ediyormuş. Babası "polis"i görünce "polis, benim" demiş. Köpeği göremeyen gerilla polisin geldiğini zannetmiş ve dereye atlamış. Suyun en azgın yerine atladığı için boğulmaktan zor kurtulmuş. Çok sonraları aile fertleriyle karşılaşan gerilla olayın aslını öğrenmiş. Bu da Habip'in köpeğinin öyküsü...

Habip yoldaşın ilk isyanı köyde ağaya karşı olmuş. Henüz ilkokula gidiyormuş. Köylüler ağanın tarlasını sürer, ağanın sürüsüne de kendi sürülerini katarak sırayla otlatırlarmış. Habip bir gün, ağanın sürülerini niye kendi çocukları otlatmıyor diyerek, sürüyü diğer hayvanlardan ayırmış...

Ve ilk cezaeviyle tanışma... Henüz 17 yaşındayken memleketinde bir kız kaçırma olayı... Arkadaşı "birbirimizi seviyoruz" diyerek yalan söylemiş, Habip bu yüzden yardım etmiş. Ancak bunun doğru olmadığı anlaşılmış ve kız kaçırıldıktan sonra geri dönmüş. Habip en çok kendisine kızmış ve olayı her hatırladığında üzülmüş. Bu yüzden bir ay cezaevinde yatmış. (O kız sonradan PKK saflarında gerillaya katılmış ve şehit düşmüş.)

'91'de işkenceyle ve Buca Cezaevi'yle tanışmıştı. Yaklaşık bir yıl Buca, 3-4 ay Urla ve bir yıl Kemalpaşa Cezaevi'nde kalmıştı. Hapis cezası bitip, para cezası için zindanda yatıyorken, '93'te "duvarlarınızı deldik, düzeninizi de yıkacağız" diyerek özgürlük eylemini gerçekleştirmişti.

Kısa bir süre sonra Adana'da düşmanın karşısına ilk kez Habip Gül ismiyle çıkmış ve işkencecileri bozguna uğratmıştı. '95 Nisan'ında, bu kez İstanbul'daki karargahlarında işkencecilere diz çöktürmüştü. 8 ay sonra dışarda kaldığı yerden devam etmişti mücadeleye.

Ve son olarak '96 Mayıs ayında Ankara'da kurşun yarasıyla birlikte yakalanmıştı. Yakalanmadan önce ablasını aramış, eğer ölürse kızıl bayrağa sarılarak gömülmek istediğini vasiyet etmişti. İçeri girer girmez SAG ve ÖO savaşımına en ön siperde katılmıştı.

Örgütlü mücadelesinin büyük çoğunluğunu cezaevlerinde geçiren Habip yoldaş, farklı isimlerle yakalandığından dolayı ailesiyle, çocuklarıyla (4 çocuğu var) yıllarca görüşememişti. Ailesi, akrabaları Adana'da yakalandığını, Malatya Cezaevi'nde yattığını bile yıllar sonra öğrenmişlerdi.

Habip yoldaş ve arkadaşları Kemalpaşa Cezaevi'ndeyken koğuşlarına giren bir muhabbet kuşunu beslemişler. Anlatılanlara göre bu kuş Habip cezavinden firar ettikten bir gün sonra bir daha ortalıkta görünmemiş. O da firar etmiş!

Habip Gül'ü geleneklere uygun bir şekilde uğurlamak için Helvacı Köyü'ne gelmek isteyen insanlar köy girişinde gözaltına alınmışlardı. Ve mahkemenin kararı açıkladığı üçüncü gün, mahkeme salonunda, gözaltındakilerin, askerlerin ve adliye görevlerinin şaşkın bakışları arasında bir kuş kanat çırpıyordu. Bütün çabalara rağmen mahkeme salonunu terk etmeyen bir kuş... Biraz idealizme kaysa da, hoş bir rastlantı. Kim bilir, belki de yıllardır Habip yoldaşı arıyordu ve şehit düştüğünü öğrendiğinde güneşe taşınırken izlemişti onu... Ve sonra da onu yüreklerine yazdıkları için yargılananları seyretmeye gelmişti. Idealizme kaysa

da, yine de güzel bir düş...

26 Eylül'de Ulucanlar'da Ümit yoldaşı ve diğer 8 siperyoldaşıyla birlikte, yaşamın uğruna ölünebilecek bir şeyler olduğu zaman anlamlı olduğunu gösterdi bize.

Şimdi burada bir kez daha yineliyoruz;

"Ölüm gülerek koşan genç savaşçılara!.."

26 Eylül'de kurşunlanan, parçalanın sadece siz değildiniz. Düşlerimizdi, gülüşlerimizdi. Ama umuda yine kurşun işlemedi. Bayrağımız şimdi daha da kızıl, çünkü onda "ölüme gülerek koşan genç savaşçılar"ın kanı var. O gece, Ulucanlar'da "uğruna tereddütsüz ölünebilecek dava" sahnelendi. Fotomontaj yoktu, dublör yoktu, hile yoktu... Herşey gerçektir. Sadece alçaklığı vardı düşmanın. Belki çoktular, belki en modern silahlara sahiptiler. Ancak tarih karşısında sadece figürandılar. Sonucu değiştirmeye güçleri yoktu. O gece yıldızlar da şahitti; "tereddütsüz ölünebilecek dava" için start verilmişti.

Gülüşümüze kurşun sıktılar, yaraladılar. Ve öğrendik yaramıza merhem diye kavgayı basmayı. Reçetemize kanınızla "Parti" yazdınız. Tereddütsüz sahip çıkacağız. Düşman bedenimizin en hassas yerinden yaralayarak yüreğimizi kanattı. Ama şimdi daha güçlüyüz. Zira bu yara asla kapanmayacak. Unutmayacağız!

*Yolun düşerse kıyıya bir gün
ve maviliklerini enginin seyre dalarsan
dalgalara göğüs germiş olanları hatırla
Selamla yüreğin sevgi dolu
Çünkü onlar fırtınayla çarpıştılar
eşit olmayan savaşta
ve dipsizliğinde enginin yitip gitmeden
sana liman gösterdiler uzakta. (Berenger)*

Kızıl Bayrak/İzmir

“Kendini devrimci mücadelenin içinde buldu”

Merhaba yoldaşlar!

Tüm devrim şehitlerimizin anısı önünde saygı ve sevgiyle eğiliyorum.

Sözime Habip yoldaşın doğumuyla başlamak istiyorum. Habip 1967 güz ayının soğuk bir gününde Elazığ Karakoçan'a bağlı Çalakas (Balcalı) Köyü'nde doğdu. Baba adı Hasan, anne adı Gevhel. 6 çocuklu bir ailenin en küçük çocuğuydu. Yoksul, toprağı olmayan, başkasının toprağını işleyen bir marabanın oğluydu.

Habip'in doğumu bile olaylı oldu. Habip'in doğumunda annem hastalandı, hastaneye kaldırıldı. 1.5 aya yakın bir süre Habip'i ablam emzirdi. Sarışın, mavi gözlü, çok güzel bir çocuktu. Köylüler portakal diye seslenirlerdi. Habip 1975 yılında Çalakas Köyü'nde ilkokula yazıldı. İkinci sınıfa kadar köyde okudu. Üçüncü sınıfta Balıkesir-Bandırma'da abimin yanında, dördüncü sınıfta Elazığ-Yazıkonak'ta diğer abimin yanında okudu. Beşinci sınıfa tekrar köyde devam etti. 1979'da ilkokulu bitirdi. Başarılı bir öğrenciydi. Ailenin maddi durumunun kötü olmasından dolayı okutamadılar.

Habip 16 yaşında evlendi. 17 yaşında yaşını iki yaş büyütürken askerliğini yaptı. Askerden geldikten sonra İzmir Menemen'de demir-çelik fabrikasında işe başladı. Askerdeyken babam ölmüştü. Askerden döndüğünde 3 çocuk babasıydı ve evin bütün yükü ona kalmıştı.

Habip'in çok çalışkan ve hırslı bir kişiliği vardı. Gecesini gündüzüne kattı, çalıştı. Kendini devrimci mücadelenin içinde buldu. Yanında kalıyordu, yayınları bana da getiriyordu. Eşim Arabistan'daydı. Geldiğinde onu da kendi saflarına kazanınayı başardı.

Habip'in kısa bir hayatı oldu, ama o dolu dolu yaşadı. 1989'da evini köyden İzmir'e getirdi. Kısa sürede kendini toparladı. 1991'de ilk kez yakalandı. Gerisini biliyorsunuz...

O, en küçüğümüzü ve en büyüğümüzü oldu. Faşistlerin kahpece saldırılarına boyun eğmedi. Habip kısa sürede çok iyi yetiştirdi kendini. Bunu onun çok düzenli ve hırslı çalışmasına bağlıyorum. Habip'in acılarını içine gömen ve acı çektikçe hırslanan bir kişiliği vardı.

Habipler'in silahı yoktu. "On"ların silahı, yumrukları ve beyinleriydi. Ama onların yumrukları düşmanın alınına kurşun gibi girdi ve girecek.

Habipler'i yaşamak için mücadeleyi sürdürmeliyiz.

Kahrolsun faşist Türk devleti!

Yaşasın sosyalizm!

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Habip Gül'ün ablası

Bergama Cezaevi’nde tutsak analarıyla söyleşi:

“Ölüm ölümdür, kurşun kurşundur... Peki bu işkence, bu vahşet nedir!”

Tutsak: Ana, az önce diğer devrimci dostlarla konuşmalarınızda Habip Gül yoldaşı tanıdığınızı ve cenazesinde de bulunduğunuzu söylediniz.

Ana: Evet oğlum tanıyorum.

Tutsak: Bize Habip yoldaşı biraz anlatabilir misiniz? Ve ne zamandan beri tanyorsunuz?

Ana: Ben Nevzat olarak biliyorum... Nevzat bizim elimizde büyüdü. İki tane ağabeyi var. Nevzat bunların küçüğüdür. Nevzat pırlanta gibi bir insandı. Herkes ondan çok memnundu ve herkes de onu severdi.

Tutsak: Ana, Nevzat yoldaşın şehit düştüğünü ne zaman öğrendiniz? Ve ne hissettiniz?

Ana: Oğlum, benim kızım televizyondan cezaevinde olay olduğunu ve yaralıların hastaneye kaldırıldığını izlemiş. Nevzat’ı da yaralılar arasında görünce hemen bağırmaya başladı; “Ana Nevzat yaralanmış, hastaneye kaldırmışlar.” dedi. Hepimiz koşup Nevzat’ın evine gittik. Daha sonra da öldüğünü öğrendik. Hepimiz perişan olduk...

Tutsak: Cenazeyi nasıl almışlar? Cenaze geldikten sonra neler oldu? Bunları bize anlatabilirsen seviniriz...

Ana: Ankara’da bir sürü zorluk çıkarmışlar, zorla almışlar. Buraya gelir gelmez askeri, polisi, illa dediler cenazeyi kaldırın. Cenaze ne yıkanmış, ne tabut yapılmış. Kötü bir tabut yapmışlardı, o tabutu geri gönderdiler. Güzel bir tabut yaptırıp getirdiler. Cenazeyi yıkadılar. Oğluma diyem, cenazeyi öyle bir yapmışlar ki, ne göz kalmıştı, ne yüz kalmıştı, hep çiviyle, bıçakla, silahla delik-deşik yapmışlardı. Ateşle yakmışlardı. Sigarayı vücudunda söndürmüşlerdi. Saçlarını çekmişler ne kaş kalmış, ne göz, ne kulak, öyle bir yapmışlardı ki mahf etmişlerdi, daha çok onun için üzüldük. **Ölüm ölümdür. Kurşun kurşundur... Peki bu işkence nedir? Bu vahşet neyin nesidir?** Aileleri hep gidip gördüler. O insanlar öyle olmuştu ki, dilleri tutulanlar, bayılanlar, ayılanlar. Sana ne diyem, o cenazeyi öyle bir yapmışlardı ki insan şoka giriyordu.

Yine de arkadaşları, yoldaşları hep geldiler, yardım ettiler. Ailesine yardımcı oldular. Töreni de çok güzel oldu, çok güzel kaldırdılar. Çevik kuvvet bırakmadı, bizlere hakaret ettiler, gece sabaha kadar evin çevresini tuttular. Bırakmadılar ki biri dışarı çıksın. Ama gençler geliyordu, dağdan kırsaldan geliyordu. Yolları da tutmuşlardı. Bırakmadılar ki o gençler gelsin, cenazeyi kaldırsın.

Ne diyem, çok kötüydü yani. Hakaret ediyordu şerefsizler, o arkadaşlar gelmişlerdi ta İzmir’den, onlar da katılmak için gelmişlerdi. Onları ta yoldan aldılar 60-70 kişiyi göturdüler. Orada ailesi dedi, imkanı yoktur, bizim arkadaşlarımız, dostlarımız gelmiş, cenazeye katılacaklar, buna engel olamazsınız... Ama bırakmadılar. O bağın içinde kadınları, erkekleri dövdüler. Hakaret ettiler. Yani oğluma diyem, kendilerine yakışanı yaptılar.

Sonra cenazeyi kaldırdılar. Törenle, marşla, sloganla, alkışla... Yani öyle güzel kaldırdılar ki, bu memlekette böyle bir cenaze kalkmamıştır. Çok güzeldi...

Tutsak: Kalabalık mıydı?

Ana: Kalabalıktı. Kadınli erkekli hemen hemen 500 kişi vardı cenazede. Daha o diğerleri de gelemedi, yetişemedi, bırakmadılar. Ablası dedi; benim

kardeşimin yoldaşları geliyor. Adana’dan kamyonlarla millet geliyor, dedi. Yoldaşları telefon etmişler, demişler ki, kaldırmayın, biz geliyoruz. Bırakmadılar. İllahi kaldıracaksınız. O büyük abisi geldi, dedi kaldıralım. Burada bir sürü genç var, kan gövdeyi götürür, dedi. Ablası dedi, yok ben kaldırmıyorum. Asker, polis gitsinler, ben cenazemi evime getirmişim. Arkadaşları var, onlar gelene kadar kaldırmayacağız. Avukat geldi gitti. O da konuştu. Almanya’da arkadaşları var, daha doğrusu akrabası var dedi, onları bekleyeceğiz. Polis diyor, hayır kaldırsınlar, biz bu ayaklarımızın üzerinde akşama kadar burda mı kalalım?

Oğluma diyem; saat 2’de hep geldiler. Arkadaşları cenazeyi hep kameraya aldılar. Bir de gazeteci geldi. Yani cenazenin her yerini çektiler. Allah keder vermesin gençler tam manasıyla görevlerini yerine getirdiler.

Tutsak: Ana, devlet hem devrimci ve komünistleri katlediyor hem de...

Ana: Oğlum, Kürtçe bir söz var, bebbuk diyor, hem şuşt hem holani (hem öldürüyor hem yıkıyor), onlar da öyle yapıyorlardı. Hem öldürüyorlar hem de gelip silah zoruyla kaldırıyorlar. Devlet öyle yapıyor, devlet bırakmıyor ki, öldürüyor. O kadar işkenceyle, o kadar zorla, baskıyla, öldürüyorlar, sonra da baskı yapıyorlar ki, illa bu cenazeyi kaldırın diye. Ben evime getirmişim, senin ne hakkın var cenazemde? İlla geliyor başında duruyor, kaldıracaksın diye...

İkinci ana: Devlet böyle yapıyor, devletin zoru devletin baskısı, devletin işkencesi, devletin zulmünü hiç kimse yapmıyor. Devlet yapıyor oğlum, devlet yapmasa. Şimdi içerde eli kolu bağlıdır. Şimdi sen de içerdesin, dört duvar içersindesin. Sen devlete ne yapıyorsun?

Devlet içeride de rahat bırakmıyor. Gidiyor içeriye bomba atıyor, insanları zehirliyor. Yani silahla öldürse insan bir kere ölür. Bu böyle yapmıyor. O cenazeyi öyle yapmıştı ki, öyle bir zulüm yapmıştı ki, ne göz, ne kulak, ne yüz, ne saç bırakmıştı, hiç belli olmuyordu, yakmışlardı. İç organlarını çıkarmışlardı. Nasıl ki bir çarşafı katlıyorsun ya, dikmemişlerdi, boynuna kadar çengel demirler takmış ögle bırakmışlardı.

Tutsak: Ana bizler buralarda bazen karşılaşıyoruz. Çeşitli tutsakların anaları bizlere; oğlum yapmayın, siz mi dünyayı kurtaracaksınız, devlet büyüktür şeklinde sözler sarf ediyorlar. Bu analara herhangi bir mesajınız var mı?

Ana: Demesinler, dememeleri lazım. Hiç kimse kendi evladına demesin. Ben diyorum ki; kendizi ele vermeyin yapın, sizleri götürmesin, ezdirmesinler. Dikkatli olun, bunu her zaman söylüyorum. Bu içerideki olanlara, dışarıdakilere ben yine sahip çıkıyorum.

Dışardakiler ağızlarına gözlerine bulaştırmasınlar. Yaptıkları işi temiz yapsınlar. Kendilerini köpeklerin ellerine vermesinler. Kaç gecedir ne gecemiz ne gündüzümüz kaldı. Bazı gençlerle konuşuyorum. Onlar da bana diyorlar; sen bizden daha iyi devrimcisin, en büyük devrimci sensin. Benim okur yazarlığım yok. Nalet olsun bu devlete, öyle yapmışlar ki hepimizi cahil bırakmışlar. Bizi ezdiler, bizi bu

durumda bıraktılar.

Tutsak: Ana cezaevindeki saldırılar salt Ankara’da değil, genel bir saldırı var. Bu saldırıda ne ilktir ne de bu düzen var oldukça son olacak. Bugün devrimci ve komünistler olarak koşuhalde toplu kalıyoruz. Ama devlet, bizleri kimliksizleştirmek, toplumdan ve yoldaşlarımızdan soyutlamak için hücrelere atmak istiyor, bizler de bugün olduğu gibi yarın da direneceğiz. Bedel ödeyerek kazandığımız hakları bedel ödeyerek koruyacağız.

Sen bu hücreler konusunda ne düşünüyorsun?

Ana: Bak oğlum, Nevzat’ı niçin öldürdüler? Ne için onlara o hakaretleri yaptılar? Onlar dedi ki, 120 kişi bir koşuhalde kalıyoruz, üçer dörder bir yatakta yatıyoruz. Bize ver verin, yatak verin dediler. Devlet ne yer ne de yatak veriyor. Onlar da orada bir duvarı söküyorlar, başka bir koşuhalde birleşiyorlar. Yine yatak ranza istiyorlar.

Mecbur devlet, vermesi lazım. Neden onlara vermiyor? Madem götürüyor içeriye atıyor, o işkencede, o demirlerin arasında, madem öyleyse yatağını versin. Sizler ne de olsa devletin gözündə mahkumsunuz. Cezanız bitene kadar size bakmalı, bitince çıkıyorsunuz.

Tutsak: Ana bu günlerde tutsakların koşuhalinde arama yaptıklarını ve çeşitli silahların var olduğunu söylüyorlar, bunu da bir saldırı gerekçesi olarak kamuoyuna sunuyorlar. Bu konuda bir şey söyleyebilir misiniz?

Ana: Oğlum onlar (devlet) dedi ki, kaleşnikoflar var. Getirmiş sermişler, gazetecilere gösteriyorlar. Öyle bir şey ki, hiç cezaevinde olur mu? Kim getirmiş? Getirmişse kendi (devlet) getirmiştir. Tutsaklar kartondan yapmışlar, onlar da onları gösteriyor. Sonra da buzdolabının içene koymuşlar, getirmişler diyorlar. Ben hiç inanmıyorum, devlet yalan söylüyor. Dışarıda da hemen bir genci yakaladığı zaman, diyorlar ki bu kadar silah yakaladık. Kendileri koyuyorlar, halkı kandırıyorlar. Dergi yakaladım, bildiri yakaladım diyorlar, tövbe oğlum, öyle bir şey yok. Getiriyorlar diziyorlar masanın üzerine, diyor yakaladım.

Tutsak: Ana bu baskılardan. zorbalıktan kurtulmanın yolu nedir? Ne yapmamız lazım?

Ana: Yolu nedir? Direnin, birbirinizi tutun, kitle olun ki sizler birşeyler beceresiniz. Herkes bir köşeye giderse hiçbir şey beceremezsiniz. Halk yardımcı olursa, siz her zaman varsınız. Siz yok olmuyorsunuz, ha ölü ha diri, halk yardımcı olursa varsınız. Siz yine direniyorsunuz. Pes etmeyin. Direnmek lazım.

Tutsak: Bir gün mutlaka kazanacağız herhalde değil mi?

Ana: Tabii, elbette bir gün kazanacaksınız. Ne yaparsa yapsın onlar sizinle başa çıkamıyor.

Tutsak: Görüyorsun ana onlar bizim ölümlerimizden korkuyorlar.

Ana: Nice doğar, nice ölür. Bir Nevzat ölür bin Nevzat doğar.

Tutsak: Son olarak bir şey diyecek misin?

Ana: Son olarak diyeceğim şu; **direnin evlatlarım!** Hepimiz arkanızdayız!

Tutsak: Ana sana çok teşekkür ederiz bu güzel sohbet için.

Ana: Sağol oğlum, kendinize iyi bakın.

Geceyle batmayan güneş...

Melek Altıntaş

Ölümünle bu kadar çabuk yüzyüze kalacağımı beklemiyordum. Devletin katliamcı yüzünü, cezaevlerine yönelik politikasını bilmeme rağmen, senin ölümün dışarıdayken sana çok yakın, içerideyken uzak geliyordu. Ancak sen sözünde durdun. İstedğin gibi 27 yaşında, 12 Aralık 99'a az bir süre kala "vuruşarak öldün".

Yaşamın kadar ölümünü de erdemli kıldın. Şimdi sıra bizde... Hoşçakal dostum, sevgilim, yoldaşım!

Seni anlatmaya başlamak için ilk karşılaşmamıza gitmek gerekiyor herhalde... İlk tanıştığımız zamanı hatırlıyorum. Yanımdaki yoldaş, "yoldaşın saçları biraz uzundur, sence sakıncası yok değil mi?", demesiyle gülümsemiştin. Bunun ne önemi vardı ki. Seni tanımaya başladığımda, farklılığın fiziki değil düşünsel olduğunu anlamaya başladım. Teorik-ideolojik üstünlüğünün yanı sıra yaşam olarak da farklılığın seziliyordu.

Seni daha iyi tanıyabilmek için daha geçmişe gitmek gerekiyordu. İlkokuldayken okumaya olan özleminle anlatmaya başladın geçmişini. Ordu mensubu bir aile, onun yine ordu mensuplarından ibaret dar burjuva çevresi, o ortamın yarattığı can sıkıntısı ve yalnızlığın okuma eğilimine, sonrasında tutkusuna dönüşmesi... Sana bisiklet alalım dediklerinde yerine ansiklopedi istemeni ve içindeki bilgileri ezberlemeni, 39 derece ateşli halinle bile okula gitmeni, aynı evrede annenin çalıştığı hastanedeki doktorları satrançta yenmeni, 11 yaşında ilken bir grup arkadaşınla beraber büyüdüğünüzde her birinizin bir bakanlığı ele geçirip ülkeyi yönetme ütopyalarınızı, etrafındakilerin bu kadar farklı olan bir çocuğu kimin etkilediğini araştırma çabalarını (ailenin öğretmenlere, öğretmenlerin aileye aynı soruyu sormalarını), 13 yaşındayken ansiklopedide gördüğün "komünizm" in ne kadar güzel bir şey olduğu fikrine varmanı, komünizme varabilmek için bilimin gelişebilmesi amacıyla bilim adamı olma gerekliliğini düşünmeni, ancak bir buluş yapıldığında devletin bunu engelleyebileceği gerçeğinden yola çıkarak öncelikle devlet mekanizmasını ortadan kaldırmak, bunun için de komünist kadro olmak gerektiğine inanmanı, Gaziantep gibi okuduğun dar çevrede sınıftakileri Allah'ın olmadığına dair ikna çabalarını, edebiyat dersinde istenen kısa bir yıllık ödevinin Türkiye ekonomisi tezlerine dönüştürülmesi karşısında öğretmeninin düştüğü şaşkınlığı, 17 yaşında "sosyalist devrim" de karar kılmanı... anlatırdın.

Senin için üniversite ve İstanbul'a gelişin hiç de tesadüf değildi. Üniversitenin kendisi de, şehir de özel tercihindir. Çünkü İstanbul devrimin beyniydi ve sen merkezinde olmalıydın yaşamın. Ve aynı dönemde Yıldız Teknik Üniversitesi en hareketli üniversitelerden birisiydi. Üniversiteye başladığın dönemde mücadele senin için temeldi ve örgütlü olmasan bile en ileri olan gençlik örgütüyle birlikte

mücadele etmeliydin. Bu da doğal olarak TÖDEF'di. Ortak mücadele etmek adına onca çaba sarfedilmesine rağmen ideolojik ayrımlar belirginleşince, TÖDEF'le aranda mesafeler oluşmaya başladı. Ve bu evrede tesadüfen Eksen Yayıncılık'a ait kitapları gördüğünde, o güne kadar savunduklarıyla okuduklarının çakışması seni bir hayli mutlu etmişti. Yapılması gereken tek şey örgüte ulaşmaktı... Okulunda EGK afişini yapanları 5 dakika gecikmeyle kaçırmış olmaktan büyük bir üzüntü duymuş, fakat sonunda örgüte ulaşmayı başarmıştın.

Politik olarak hiçbir şey almamış bir insanla uğraşmak, yarım-yanlış bilgi alanlarla uğraşmaktan daha kolaydır, derdin. Bu doğrultuda okulun ilk açıldığı günden itibaren kendi sınıfındaki insanlarla uğraşmaya başladın. Liseyi yeni bitirmiş, makine mühendisi olma sevdasındaki çocuklar, ilk gün birbirlerine okuldan ve gelecekte ne beklediklerini soruyorlar. Sana sorduklarında ise, "ben bu devleti yıkmak için buraya geldim" yanıtıyla karşılaşıyorlar ve korkudan hepsi yanından uzaklaşıyorlar. Ama bir süre sonra senin yanından hiç ayrılmayıp, diğer devrimcilerin de ifade edeceği gibi, "Ümit ve saz ekibini" oluşturuyorlar.

Belki de Yıldız Teknik öğrencileri seni en fazla "Anti-profesyonel" ile hatırlayacaklar. Bir grup arkadaşının kültür-sanat dergisi uğraşına girmesi, senin için müdahale vesilesi olmuştu. Kültür-sanat yetmezdi, politika şarttı. Sonrasında alanı genişletilmiş bir dergi fikri çıktı ortaya. İsmi de bulundu senin tarafından: "Anti-profesyonel". Bu, herşeyin profesyonelleştirildiği ölüm ve meta düzenine karşı olmak anlamına geliyordu. Altına bir de not düşüldü: "Amatör bir dünya için profesyonellece". Çalışmanın zorunluluğa değil isteğe dayalı olduğu amatör bir dünya istiyordunuz. Ancak bu iş o kadar kolay değildi, "profesyonelliği" gerektiriyordu. Dergi hiç çıkmadı, ancak "Anti-profesyonel" örgütlülüğü yaratıldı. İlk işi ise Uğur Mumcu'nun öldürülmesi üzerine devleti teşhir eden bir bildiri çıkarmak oldu. Anti-profesyonel'in gündemi kültürden, sanattan, öğrenci sorunlarından çoktan uzaklaşmıştı. Günlerce, saatlerce insanlara anlatılan tek bir konu vardı: Devrim ve sosyalizm!

Herşeyi adım adım işleyerek yön vermeye çalışıyordun çevrendekilere. "Anti-profesyonel yetmez, örgüt lazım" diyordun. Ardından EKİM'i

tanıdılar, öğrendiler, mücadele ettiler. Sınıfsal konumlarının onları geriye çekmesine rağmen, mücadele gücünü ve cesaretini senden alıyorlardı. Düzen-devrim çelişkisi, Ümit'in yanında olmak ile düzen saflarında kalmaya indirgenmişti artık.

Ancak sen yerinde duramıyordun. İlk iki yıl derslerine devam etmene ve başarılı olmana rağmen (örneğin Termodinamik dersindeki başarını doğanın diyalektiğini iyi kavramış olmakla açıklıyordun), bir süre sonra mühendis olmanın anlamsızlığında karar kıldın. "Yapılmayacak bir iş için zaman ayırmak" gereksiz ve "okulun bırakılması" gerekiyordu. Ve hiç tereddüt duymadan okuldan ayrıldın.

Sanırım en fazla '96 öğrenci eylemlerinden hatırlayacağız seni. Ve belki de Beyazıt işgalinden... "Evet, bugün öğrenci gençlik dolaysız olarak düzenle karşı karşıya gelecek, dışı dış bir mücadele verecek" diyordun. Eylemin önemini anlatıyordun. "Herkes eşit parasız eğitim" şiarı bizim gerçekleştirilebilir ütopyamızın sadece bir parçası. Eğitimin eşitsiz dağıtılmasına, bilgi üzerine tekeller kurulmasına gerek yok bizim sosyalizmimizde. Sömüren sınıfların egemenliğini yıkmak, sömürü düzeninin tüm kurumlarında eşitsizliğe dayalı yapıyı da temellerinden yıkmak anlamına gelecek. Bizim eşitlikçi sosyalizmimizin, bilgiyi tekellerin kasalarında tutarak daha geri üretimleri sürdürmeye ihtiyacı yok. Bizim toplumsal sistemimizin bilimi üretken olmayan alanlarda yoğunlaştırma problemi yok. Üstelik, halkların eşitliği temelinde bir kardeşliğe dayanan komünist dünya sistemimiz bilginin uluslararasılaştırılmasının en üst boyutu olacak, bizim toplumsal sistemimiz eğitimi eşitsiz toplumsal yapıdan ve kar mantığından kurtardı için, eşit-parasız eğitimin gerçekleşebileceği tek yerdir."

Eylemdeki coşkun görülmeye değerdi. Eylem Komitesi'nin içindeydin. (Devletin deyimiyle "Devrim Komitesi") ve eylemi başarıyla yönlendirebilmek için muazzam bir enerji sarfediyordun. Barikatın ardında savaşıyor olmanın gururunu ve mutluluğunu taşıyordun. Çünkü biliyordun ki: "Barikatlar işgalin yureği. Onlar yaşarsa işgal yaşar ve onlar yenilirse işgal yenilir. Bu yüzden kurulan barikatlarımız insan dolu. Onları, metalleri tahtalara çakarak yaptık, ama harcı insandı. Sadece emeği anlamında değil. Polis saldırırsa barikatımıza ve bir boşluk bulursa,

orayı bedenlerimizle kapatacaktık." Gece yarısı hepimizin gözlerini uyku bürüdüğünde bile, sen hem bizlerin hem de toplamın sorumluluğunu hissettiğin için ayakta kaldın bütün gece. İşgal bittiğinde coşkumuz sürüyordu. Çünkü önümüzde 23 Mart vardı. Ön hazırlığına girişmiş, ancak işgale kalamamıştın. Üzüntüne rağmen yüreğin ve kalbin bizimleydi.

Ve ardından 10 Nisan eylemi... Beyazıt işgalcilerinin aramıza katılımını kutladığımız gün, seni Bayrampaşa Cezaevi'ne götürdüler. Eylemde polis kamerasının uzaklaştırılmasını planladığımız sırada, seni polislerle tekme atıp, kamerayı kırarken bulduk. Sabırsızlık, tahammülsüzlük ve öfke birarada idi. Seni bizden 1.5 aylığına alıp cezaevine götürdüklerinde, gazetelerde ön sayfada resmin yayınlanmıştı: "Piskopat eylemci hastaneyi havaya uçuracaktı" diye.

Kavgadan sakınmadığın gibi, kime nasıl tutum alınması gerektiğini de bilirdin. Emek Gençliği dövizimize müdahale ettiği zaman öne atılmıştın, "indirmeyiz" diye. Sorumluluğu en ileri düzeyden hissediyordun. İndirmeme tutumumuz karşısında saldırmışlar ve sana yumruk atmaya başlamışlardı. Sen buna rağmen yumruklarla yanıt vermiyor, var gücünle saldırıyı engellemeye çalışıyor ve avazın çıktığı kadar bağırarak okulun ortasında Emek Gençliği'ni teşhir ediyordun. Bir süre sonra pes eden onlar oldular ve sen teşhire devam ettin.

Sadece öğrenci gençlik içindeki mücadelenle değil, sınıf çalışmasında tuttuğun yerle de anacağız seni. Sınıf çalışmasının sorunlarına ilişkin yazılarını okuyunca, Petro-Kimya İşçi Bülteni'ni görünce, Mutlu Akü işçileriyle konuşunca...

Devrim senin için vazgeçilmezdi. Çünkü devrimci olan her şey insaniydi. Ve, "Devrim bir harikaydı ve onun dışındaki her şey saçma idi". Beraberinde devrime bağlılığın gerektirdiği her şeyi göze aldın. Gözaltını, işkenceyi, tutuklanmayı, sevdiklerinden ayrı kalmayı ve sonuçta ölümü...

İlk sistematik işkenceye alındıktan sonraki halini hatırlıyorum (Aralık '95) Bir hafta kalmıştın şubede. Geldiğinde gözlerinin içi parlıyordu. Bu süre içinde açlık grevinde olmana rağmen gülerek çukulata yiyordun. Polisler uzun saçlarını biçimsiz bir şekilde kesmişlerdi. Düzgün kestirmeni söylediğimizde, "ibret olsun diye kestirmeyeceğim" demiş, günlerce öyle dolaşmıştın. Her tarafın morluk içindeydi, sağ kolun askıdan dolayı tutmuyor ve üstün başın perişan görünüyordu. İncitiriz diye sarılamamıştık sana.

Kasım 97'deki gözaltını duyduğumda ise büyük bir acı hissettim içimde. Ya bir daha dışarı çıkamazsan, doyasıya konuşamaz, kahkahalarla gülemez ve sarılamazsam diye sana. Gözaltına alınıp biçimini ilk duyduğumda bir parça gülmedim de değil. Cesaretle, gözüpeklikte olmadığı gibi, "rahatlık"ta da kimse yoktu üzerine. Alındıktan sonraki kısmı daha eğlenceliydi. Taksim'in merkezinden alınıp, polis aracından kaçıp, Galatasaray'a kadar polislerle kovalamaca yaşamıştın. Ümraniye Cezaevi'ne götürüldüğünde son derece rahattın. Uzun yıllar yatmaya hazırdın. Ne olacak 10 yıl okurum, 5 yıl da yazarım, diyordun. Tek EKİM davası tutsağı olmana rağmen mücadeleni içeride de tek başına sürdürdün. Her zamankinden daha fazla yazmaya vakit ayırıyor ve kitap okuyordun. Ziyarete gelemeyen dostlarına, yoldaşlarına biraz kırılmakla birlikte, "beni ziyarete gelmek işlerin yapılmasını engelliyorsa, sakın gelmeyin" diyordun. Çıktığında ise içeridekileri bırakmış olmanın üzüntüsünü yaşıyordun. 4 ay gibi

kısa bir süre kalmış olmana rağmen, kaldığın koğuştakileri bırakıp çıkmak çok ağır geliyordu sana.

Yaklaşık bir yıl bile geçmeden yine cezaevi yaşantısı... Bu kez öncekiler gibi 2-3 aylığına değil, ömür boyu, hatta oradan sağ çıkmamacasına yatılacaktı. İçeride olmak zor gelmiyordu, ancak dışarıdakileri yalnız bırakmış olmanın acısını yaşıyordun. Ankara Merkez Kapalı'da da hayatı beraber örgütlemeye başladınız hemen. "Burada insanın hiçbir şeye vakti kalmıyor" diyordun. Sürekli toplantı, eğitim çalışması, yazı yazma, vb. ile vakit geçiyordu. Bir devrimci için içerisi de birdi, dışarı da...

Her görüşmemizde, saatlerce konuşmamızda dışarıda ne olup bittiğini en ince ayrıntısına kadar öğrenmeye çalışırdın. Müdahale edebilmek için her şeyi bilmen gerekiyordu. Her görüşmemizde bir öneriler listesi hazırlardın. Yanısıra aynı uzunlukta "yapılacak işler listesi"... Bir de en çok yeni çıkan kitap ve dergileri merak ederdin. Ben dışarıda senin için izlememe rağmen, bir dizisinin varlığını senden öğrenirdim.

Cezaevi yaşantısını bazı yönleriyle garipsiyordun. Mesela sürekli aynı tür müziğin çalınmasını ya da içeride insanların eşlerinin ellerini tutamamasını, vb...

Hayatta en çok istediğin vuruşarak ölebilmektir, (biraz daha ilerletip hedeflerinin arasına helikopter düşürmeyi de alıyordun...) Ölümden korkmaman, hayatından kaygı duymaman, devrimciliğin gerektirdiği her şeyi büyük bir cesaretle, gözüpeklikle yapmanı sağlıyordu. Cebinde spreyle dolaşıp, yeri ve zamanı düşünmeden ve hiçbir kaygı gütmekten tek başına pratik çalışmaya çıktığın zamanlar olurdu.

Devrimle tanışmandan itibaren olman gereken insan tipini kafanda kurgulamıştın. Sigara içmeyen, içki içmeyen, küfür etmeyen, yalan söylemeyen, dürüst ve "saf" bir insan ve bir komünist... Sadece Marksizm ve onun ilgi alanlarının bilgisine sahip olmayı değil, hayata dair her şeyi bilmeyi istiyordun ve öğreniyordun da. Mesela 74'teki Dünya Kupasında Almanya'nın ilk 11'ini ya da 200 ülkenin başkentini ve para birimini... Devrim ve devrimci mücadele sana olağanüstü bir heyecan verdiği gibi, seni eğlendiren başka şeylerle ilgilenmek için de vakit ayırıyordun. Amerikan futbolunu izlemek, NBA basketbol maçlarını kaçırmamak, yüksek sesle sevdiğin Metallica ve Megadeath'i dinlemek, Ürsula Le guin ve Stanislaw Lem'in tüm serisini okumak, vizyondaki filmlerin "kayda değer" olanlarını izlemek ve şiir yazmak gibi...

Çevrendeki insanlarla ilişkilerinde özel bir hassasiyet gösteriyordun. Konuştuğun kim olursa olsun, insana "önemli olduğunu" hissettiriyordun. İlk tanıştığın birisini öncelikle dinliyor, sonra konuşturmaya çalışıyor ve yorum yapması için zorluyordun. İnsancıl duygularla hareket ettiğin, "insanların değişebilirliğine" ve kendi ikna gücüne güvendiğin için, karşıdaki kişinin MGV'li ya da sürekli barlardan çıkmayan biri olması veya hayatında Fenerbahçe'yi tutmak dışında hiç bir özelliğinin olmaması farketmiyordu senin için. Uğraşılırsa kesin kazanılırdı! İnsanlar, hatta devrimciler varolan kalıpları kırmalıydı. Yaptığı en ufak bir şeyin bile nedenini bilmeliydi.

Politik tartışmalar dışında yaptığımız konuşmaları hatırlıyorum. "İnsan anne ve babasını sever mi ya da sevmesi gerekir mi?" Bu soru bana çok garip geliyordu. Düşünmüştüm. Tabii ki insanın

anne ve babası, sevmesi gerekecek herhalde... Sen, aradaki feodal bağın yetmediği, doğurup büyütmeye zorunluluğunun ötesinde sevmeyi gerektirecek başka ortaklıkların da olması gerektiği üzerine birçok şey anlatmıştın. O an seni çok olumlamasam bile, yine de şaşırmıştım. Bir başka tartışmamız ise ağlamak üzerineydi. Ağlamak zayıflık değildi. Tıpkı doyasıya kahkahalarla gülebilmek gibi insani bir duyguydu ve güzeldi.

En yakınındaki insanları geliştirebilmek için olağanüstü bir çaba sarfederdin. Yazı yazmamak için direndiğim bir dönemde yazmam için saatlerce uğraşmış, yazdığım üç satırı normal standartlarda bir yazıya zorla çevirtmiş ve sonrasında ben yazmamak konusunda inat edince, tavla oynamayı önermiştin. Bu bende bir rahatlama yaratmıştı ki, tavlada bahse girildiğini hatırlattın. Senin şartın yenilenin yazı yazması olmuştu. Böylelikle tavladan iki yazı çıktı. Biri senin, biri benim...

Çevrendeki insanların büyük çoğunluğu küçük-burjuva kökenden geldiği için, bizim bunalımlarımızla uğraşmak da sana düşerdi. Beraberinde gri, siyah, beyaz teorileri üretirdin. Beyaz düzeni temsil ederdi, siyah devrimi... Gri ise, düzenin içinde kalıp, devrime olabildiğince katkı yapmak anlamına geliyordu. "Siyah olamıyorsanız hiç değilse gri olun ki, bir parça katkınız olsun devrime", derdin. Ancak bana gri olma hakkını kesinlikle tanımazdın. Ya siyah olacaktım, ya da beni sen öldürecektin (düzenin içinde ölümümü görmek istemediğin için)...

Partiye ihanetinde (bırakıp gittiğim) bile, beni ilk gördüğünde söylediğin "seni çok özledim" sözü çok garip geliyordu. Çünkü hak etmiyordum. Sonrasında günlerce sabahlara kadar konuştun benimle. Okulu bırakmam için onca konuşmalara ek olarak fiili müdahalelerde bulunmaya başladın. Kantinde beklemek gibi. Çünkü seni orada bırakıp ne derse, ne de sınava girmem mümkün olabilirdi. Kazanmak zorundaydın: sadece devrim adına değil, dostluk adına da...

Ümraniye'de görüş sırasında "evlenelim" dediğinde ilk başta garipsedim. Bir anda durup dururken... İkna süreci 5 dakikayı bile geçmedi. Hem zaten seviyorduk birbirimizi ya da tanımak için ek zamana ihtiyacımız yoktu. Niye evlilikti peki? Bir tek açık görüş yapabilmek için değer miydi, değmez miydi? Tabii ki de değerdi. Ancak gerek kalmadı. Dışarıda nikah memurunun sözlerine biz yenilerini eklemiştik:

"İyi günde ve kötü günde hastalıkta ve sağlıkta tasfiyecilik yıllarında ve barikat günlerinde..."

... yaşarken ve cesetken" birlikteydik.

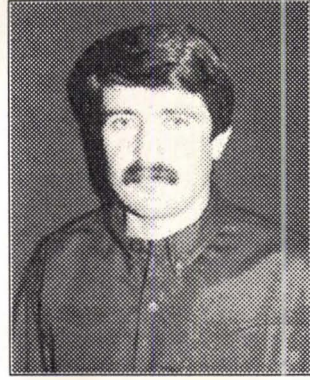
En son isteklerinden biri bir çocuğunun olmasıydı. Mavi gözlü, kıvrıkcık saçlı, ufak bir kız çocuğu... Gerçekleşip gerçekleşmemesinden bağımsız olarak, düşüncesi bile seni mutlu etmeye yetiyordu. Ancak bu fikre sert bir şekilde karşı çıkan Habip yoldaş olmuştu (4 çocuk sahibi olarak!)

Ölümünle bu kadar çabuk yüzyüze kalacağımı beklemiyordum. Devletin katliamcı yüzünü, cezaevlerine yönelik politikasını bilmeme rağmen, senin ölümün dışarıdayken sana çok yakın, içerideyken uzak geliyordu. Ancak sen sözünde durdun. İstedığın gibi 27 yaşında, 12 Aralık 99'a az bir süre kala "vuruşarak öldün". Yaşamın kadar ölümünü de erdemli kıldın.

Şimdi sıra bizde... Hoşçakal dostum, sevgilim, yoldaşım!

Komünistler yargılayanları yargılıyor!..

***Düşünce ve inançlarımı bir kez daha
ve bu kez daha kararlı bir biçimde
yineliyorum:***

Kokuşmuş devletinizi ve çürümüş düzeninizi yıkacağız!

(13 Ocak '98 tarihli ikinci savunma)

Habip Gül (Nevzat ÇİFTÇİ)

İstanbul 2. Ağır Ceza Mahkemesi'ne...

13 Mayıs 1996 tarihinde EKİM örgütüne üye olmak ve faaliyetlerini yönetmek iddiasıyla yakalanıp Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'ne konuldum. Bu iddialara yanıt olarak ve bu çerçevede siyasal düşüncelerimi ifade eden 16 sayfalık savunmamı 20 Ocak 1997'de Ankara 2 Nolu Devlet Güvenlik Mahkemesi'ne verdim.

Daha sonra benim talebim üzerine bu savunmam *Sosyalizm Yolunda Kızıl Bayrak* gazetesinde yayınlandı. İstanbul 2. Ağır Ceza Mahkemesi bahsi geçen gazetenin 33. ve 34. sayısında yayınlanan savunmamın bazı bölümlerini "suç" saymış ve hakkında iki ayrı dava açmış. 13 Ocak 1998 tarihinde talimatla ifadem alınmak üzere çıkarıldığım Ankara 7. Ağır Ceza Mahkemesi'ne sözlü olarak ifade vermekle beraber, esas savunmamı yazılı yapacağımı belirtmişim.

Yazılı savunma ihtiyacını iki husustan dolayı duydum. Birincisi dava konusu olan benim siyasi fikirlerimdir. Bu fikirlerimi mahkeme huzurunda savunmak ve mahkemeyi ikna etmek en doğal hakkımdır. İkincisi ise, sözlü olarak söylediklerim gerçek anlam ve içeriğinden uzaklaştırılarak, ya farklı anlamlar yüklenip, ya da anlamsızlaştırarak mahkeme tutanaklarına geçmiştir. Bu durumu ortadan kaldırmak için yazılı savunma yapmak istiyorum.

Şimdi savunmama geçmeden önce "suç teşkil ettiği" iddia edilen savunmamın iddianameye konu olan bölümlerini olduğu gibi buraya alıyorum ve peşinden savunmama geçiyorum.

Bugün de bütün bu düşüncelerimi koruyorum. Ve ek olarak söyleyeceklerim olacak...

"Kızıl Bayrak dergisinin 22 Mart 1997 tarihli 33. sayısının 16-18. sayfaları arasında KOKUŞMUŞ DEVLETİNİZİ VE ÇÜRÜMÜŞ DÜZENİNİZİ YIKACAĞIZ başlığı ile yayınlanan ve Nevzat Çiftçi'nin savunmasını içeren yazıda:

(Susurluk'ta ortaya çıkan çeteleşmiş devletinizi. 9 Eylül 1996 tarihinde mahkemenize

verdiğim yazılı sorgumda; "bu düzenin bir sömürü ve zulüm düzeni, devletin de onun bir aracı olarak terörist, kontra ve militarist bir yapılanma olduğunu, mahkemelerinizin de işleyiş biçimleri ve kuruluş amaçları itibarıyla işkencenin farklı bir seansı olduğu"nu söylemişim. Bu söylemlerimden dolayı mahkemenizce "mahkemeye ve devletin manevi şahsiyetine hakaret" ettiğim gerekçesiyle hakkımda ayrı bir soruşturma açılması istenmişti. Acaba yukardaki düşüncelerime bugün bir de çeteci mafya devleti olduğunu eklesem mahkemeniz yine "devletin manevi şahsiyetine hakaret" ettiğim gerekçesiyle dava açar mı bilemiyorum. Kötü bir kamyonun çarpmasıyla mafyacı, terörist, kontracı yüzü olduğu gibi hurda bir Mercedes'in etrafına saçılan bir devletin olsa olsa "terörist" şahsiyeti olur. Bu da tarihte en lanetli şahsiyet olduğuna göre, hakaret etmeme bile gerek yoktur. Susurluk kazasıyla portresi açıkça ortaya çıkan devlet aygıtının o "tarafsızlığına, sınıflar üstü konumuna ve kutsallığına" helal getirmemek için Çatlı, Kocadağ, Bucak gibi düşkün sefiller kurban seçilmiştir. Böylece Mehmetçik, saçılan pisliklerin bizzat merkezinde yer almaktadır. Generaller başından itibaren Susurluk'la birlikte hızla ve olanca iğrençliğiyle açığa çıkan gerçeklerden kendilerini muaf göstermeye çalıştılar. Bu çürümüşlüğü ve kokuşmuşluğun sorumluluğundan kurtulmak için çeşitli göz boyamalara başvurdular.)"

(...)

"18-19. sayfede KOKUŞMUŞ DEVLETİNİZİ VE ÇÜRÜMÜŞ DÜZENİNİZİ YIKACAĞIZ başlığı ile yayınlanan ve sanıklardan Nevzat Çiftçi'nin Ankara 2 Nolu Devlet Güvenlik Mahkemesi'ne verdiği savunmadan bölümler alınarak düzenlenen yazıda,

(Devletinizi bir hırsızlar, uyuşturucu tacirleri ve katiller sürüsü yönetiyor. (...) Mafyalaşan devletin kendi iç çıkar çatışmaları sonucu birçok faili meçhul (devlet) cinayet açığa çıkıp aydınlığa kavuştuğu gibi, devletin ilericilere, devrimcilere ve komünistlere, toplumsal muhalefete karşı oluşturulan çete ve terörist yapılanmasını da ortaya

serpti.(...) Peki Türkiye ve Kürdistan'da emekçi halklara kan kusturan; getirdiği her gerilla kulağı için ödül alan, Kürt halkının toptan imhasını amaçlayan, Kürdistan topraklarını uyuşturucu merkezine dönüştüren, panzer ve resmi araçlarla sınır boylarında eroir sirkülasyonu sağlayan ve kuşkusuzdur ki birer cinayet şebekesi olan MİT, Özel Tim, JITEM, Kontr-gerilla ve 70 bin köy korucusu Çatlı'dan farklı bir işlev mi görüyor? Bunların hepsi de işçi sınıfı ve emekçilerin özgürlük, devrim ve sosyalizm mücadelesine karşı oluşturulmuş cinayet şebekeleri değil midir? Ya da sömürü, soygun, zulüm ve vahşet düzeninin sürekliliği için on binlerce devrimciyi, yurtseveri, komünisti, ilerici aydını mahkum ederek onların yaşamını zindanlarda tüketerek beslenen ve bu düzenin hukuk ve yargı ayağını oluşturan ... siz yargıçlar gibi. Hepinizin de ortak amacı milyonların kanı ve onların ürettiği değerler üzerinde tepinen sömürü düzeninin korunması ve kontra ... devletin sürekliliği değil midir? Kiminizin papaz, kiminizin cellat, kiminizin BUCAK ve AĞAR gibi ruhsatlı, kiminizin ise ÇATLI'lar gibi ruhsatsız olması neyi değiştirir ki? Egemenleriyle, kurumlarıyla, yasalarıyla meşru olmayan bir düzenin gayri meşru uzantıları değil misiniz hepiniz? "Rüşvet, yolsuzluk ve hırsızlığın kurumlaşması ve fiilen meşrulaşması ekonominin, politikanın, polisin ve adliyenin mafyalaşması ve mafya çeteleri ile iç içe geçmesi, tüm bunlar bugünkü rejimin öteki temel karakteristiklerinden bazılarıdır. Çürüyen, çürüdükçe de toplumu çürütüp yozlaştıran bir düzen ve onun temel dayanağı olan terör-mafya-çete devleti herşeye rağmen varlığını sürdürüyor ve kendini yeniden üretmeyi başarabiliyorsa, bunun asıl nedeni işçi sınıfı ve emekçi yığınların henüz kendi siyasal ve örgütsel bağımsızlıklarına ulaşamamış olmalarıdır.) sözlerine yer verilerek cumhuriyetin, askeri ve emniyet muhafaza kuvvetlerinin ve adliyenin manevi şahsiyetinin tahkir ve tezyif edildiği kanaatine varılmıştır."

Kızıl Bayrak gazetesinin 34. sayısından ise şu sözlerim suç sayılarak iddianameye alınmıştır:

“Devlet, varlık nedeni ve işleyişiyle, bir avuç sermayedarın sefil çıkarları için işçi sınıfı ve emekçi halkların emek-gücünün ve tüm maddi-manevi değerlerinin sömürüsüne ve talanına bekçilik eden bir varlıktır. Bu aygıt kimi dönemler daha açık faşist cuntacı bir karaktere bürünerek, yasa ve kurumlarını ve kurumlaşmasını meşrulaşmasına uygun düzenleyerek yığınlar zoru dayatır (...) Bana göre ise DGM’ler bir avuç asalağın çıkarlarına dayalı terör devletinin yargı cephesindeki kurumlarıdır. Bu devlet bir faşist zulüm aygıtıdır (...) Bu tablo, bir terörist devletin Türkiye ve Kürdistan’da işçi sınıfı ve emekçi halklara, onların öncüleri devrimci ve komünistlere yönelik estirdiği zulmün resmidir. Cumhuriyet tarihinin 73 yıllık sömürgeci inkar ve imha politikalarının Kürdistan’daki son 10-15 yıllık uygulamalarına bakıldığında, sömürgeci terör ve zulmün toplumda yarattığı sonuçlar bile bu düzen ve devlet hakkında yeterli bir fikir vermektedir. Ne de güzel söylemiş halkımız, “Zulmün arta ki, yıkılışın hızlansın”. Bu özdeyiş, tam da bugünkü TC’nin durumuyla örtüşüyor (...) Kötü bir kamyonun ortaya çıkarttığı bu çetenin elemanları ve faaliyetlerine bakmak bile, bu devletin karakteri hakkında fazlasıyla fikir vermektedir (...) Bu çete gizli MGK kararlarıyla bağlantılı, ucu ordunun tepesindeki generallere ve Cumhurbaşkanı’na kadar uzanan bir çete. Ama herşeye rağmen bugün artık çıplak bir olgu var. Bu, “kontrgerilla-mafya devleti” olgusudur. (...) Sermaye devletindeki mafyalaşma, kontralaşma ve çeteleşme, bir yandan işçi sınıfı ve emekçi halka, onların öncüsü komünist ve devrimcilere karşı azgın bir devlet terörü anlamına gelirken, diğer yandan da yozlaşma, çürüme ve kokuşma olarak kendini göstermektedir. (...) Örneğin Bahtiyar AYDIN, Cem ERSEVER gibi üst düzey ordu mensupları ve yüzlerce cinayetin bizzat devlet içinde ve devlet eliyle işlenmesinin bir boyutu da Kürdistan’daki kirli savaşın yarattığı farklı çıkar çetelerinin aralarındaki çıkar ve etkinlik sahası savaşının bir sonucudur”, sözlerine yer verilerek cumhuriyetin tahkir ve tezyif edildiği kanaatine varılmıştır...”

Evet iki ayrı dava için hazırlanan iddianame ve iddianamede suç unsuru sayılan bölümler bunlardır.

Benim bu düşüncelerimle “Cumhuriyet’in, Askerin ve emniyet muhafaza kuvvetlerinin ve Adliyenin manevi şahsiyetini tahkir ve tezyif” ettiğim kanaatine varılmış ve iki ayrı dosyadan cezalandırılma talebiyle dava açılmıştır. Yani Cumhuriyet’i ve devleti aşağıladığım, onurunu kırdığım, küçümseyip alay ettiğim gerekçesiyle yargılanıyorum.

Hemen belirtiyim ki, bugün de bütün bu düşüncelerimi koruyorum. Ve ek olarak söyleyeceklerim olacak.

Susurluk pisliğinin içinden çeteleşmiş devlet gerçeğiniz çıkmıştır

Bir Susurluk kazası raporunun hazırlanması, biri REFAH-YOL, diğeri ANASOL-D olmak üzere iki tane hükümet eskitti. Ama bir türlü bu raporun içindende çıkılamadı. Neden? Çünkü Susurluğun tarihi en az Cumhuriyetin tarihi kadar eski, devletin kökleri kadar derindir. Ben bunu soyut bir iddia olarak söylemiyorum. Bu söylediklerimi biraz sonra maddi temelleriyle birlikte ortaya koyacağım.

Cumhuriyet gerek öz gerekse kuruluş biçimi itibarıyla işçi sınıfı ve emekçiler ve ezilen ulusların

(özellikle Kürt ulusu) emek gücü ve yarattıkları maddi manevi değerlerin azgınca sömürüsü, özgürlük taleplerinin kontra yöntemlerle bastırılması ilkeleri üzerinde yükselmiş ve bu ilkelerle varlığını sürdürmüştür. Karakterini buradan almaktadır. Susurluğun anlaşılabilmesi için önce bunun anlaşılması gerekir. Örneğin Mustafa Kemal’in vurucu gücü en yüksek ve nicelik olarak da TC’nin en büyük ordusu olan 3. Ordu’yu Erzurum’a konuşturması ve başına da bir halklar katili olan Teşkilat-ı Mahsusa üyesi Kazım KARABEKİR’i vererek ve böylece yıllarca Kürt halkına kan kusturması, Topal OSMAN ve Yahya KAPTAN gibilerinin denetiminde oluşturduğu kontra çetelerle Karadeniz’de yaşayan Laz, Ermeni, Rum gibi halklar üzerinde yıllarca terör estirmesi ile 12 Eylül mimarlarından Kenan EVREN’in Kürdistan’da Kürt halkına, Türkiye’de ise değişik ulus ve azınlıklardan işçi sınıfı ve emekçi halklara ve onların öncüleri devrimci ve komünistlere karşı oluşturduğu birçok kontra (JITEM, Özel Harp Dairesi ve Terörle Mücadele Timleri gibi) örgütün yanı sıra, ÇATLI, YEŞİL vb. gibi yüzlerce MHP’li düşkünü özel kamplarda eğiterek birer ölüm makinası haline getirmesi ve kurumlaştırması arasında ne fark var?

Ya da 33 Kürt yoksul Kürt köylüsünün katili olarak tarihe geçecek olan Yüzbaşı Mustafa MUĞLALI’yı 1943’te Kürdistan’a görevli olarak atarken sırtına vurarak “haydi seni göreyim, Kürtleri yola getir” diyen Milli ŞEF İsmet İNÖNÜ mantığı ile kendisine “Güneydoğu’da (KÜRDİSTAN) askerler kadınlara tecavüz ediyor, buna ne diyorsunuz” diye sorulan bir soru üzerine, “Hepsi yirmi yaşındaki delikanlılardır, olur böyle şeyler” diyen Cumhurbaşkanı Süleyman DEMİREL mantığı arasında bir fark var mı?

Veya 4 Mart 1925’te Şeyh SAİT isyanı gerekçe gösterilerek çıkarılan ve Kürdistan’da köylerin yakılıp yıkılması, toplu katliam, işkence ve tecavüzün yanı sıra “tehcir” (zorla göç ettirme) yoluyla Kürdistan’da insansızlaştırma ve vahşetin kanunlaştırılması anlamına gelen Takrir-i Sükun ile on yıllardır Kürdistanı insansızlaştırıp kan gölüne çeviren Olağanüstü Hal Kanunu arasında ne biçim ne de öz itibarıyla bir fark var mı?

Ya da daha da gerilere bakarsak, Abdülhamit’in devşirmelerden oluşturduğu Kürt, Ermeni ve diğer halklara karşı ölüm makinası olarak kullandığı Hamidiye Alayları ile bugünkü Özel Tim ve koruculuk sistemi arasında ne fark var?

En sonradan muhalefeti en çok cezalarla sindirmeyi ilke edinen ve bu yönüyle de zulümle

Devletinizi bir hırsızlar, uyuşturucu tacirleri ve katiller sürüsü yönetiyor. (...) Mafyalaşan devletin kendi iç çıkar çatışmaları sonucu birçok faili meçhul (devlet) cinayet açığa çıkıp aydınlığa kavuştuğu gibi, devletin ilericilere, devrimcilere ve komünistlere, toplumsal muhalefete karşı oluşturulan çete ve terörist yapılanmasını da ortaya serpti.(...) Peki Türkiye ve Kürdistan’da emekçi halklara kan kusturan; getirdiği her gerilla kulağı için ödül alan, Kürt halkının toptan imhasını amaçlayan, Kürdistan topraklarını uyuşturucu merkezine dönüştüren, panzer ve resmi araçlarla sınır boylarında eroін sirkülasyonu sağlayan ve kuşkusuzdur ki birer cinayet şebekesi olan MIT, Özel Tim, JİTEM, Kontr-gerilla ve 70 bin köy korucusu Çatlı’dan farklı bir işlev mi görüyor? Bunların hepsi de işçi sınıfı ve emekçilerin özgürlük, devrim ve sosyalizm mücadelesine karşı oluşturulmuş cinayet şebekeleri değil midir? Ya da sömürü, soygun, zulüm ve vahşet düzeninin sürekliliği için on binlerce devrimciyi, yurtseveri, komünisti, ilerici aydını mahkum ederek onların yaşamını zindanlarda tüketerek beslenen ve bu düzenin hukuk ve yargı ayağını oluşturan ... siz yargıçlar gibi.

özdeş anılan İstiklal Mahkemeleri ile bugünkü Devlet Güvenlik Mahkemeleri arasında ne fark var?

Bu örnekleri daha birçok alana yayarak çoğaltmak mümkündür. Ama bu kadarı bile bu Cumhuriyet’in ve devletin gelmişiyle geçmişiyle bir kontra terör cumhuriyeti ve devleti olduğunu fazlasıyla kanıtlıyor.

Şimdi hem bu söylediklerimi daha güncel maddi bir zemine oturtmak için, hem de güncelliği itibarıyla Susurluk’a dönmek istiyorum. Tüm eksikliklerine ve devleti aklama kaygısıyla hazırlanmışlığına rağmen bizzat devletin hazırlamış olduğu ünlü Susurluk Raporu’na bakalım. Kamuoyuna çok az bir bölümü daha yansımsınken bile Susurluk’la beraber açığa çıkanlar tam da bu devletin üzerinde yükseldiği temel ilkeler olduğu görülüyor:

1) Bazı (siz hepsi okuyun) birimleri aranan kanun kaçaklarını bazı operasyonlarda kullandılar.

2) Uyuşturucu ve kara para operasyonlarında yer alan devlet görevlileri zamanla şahsi yararları için çalıştılar ve uyuşturucu ve kara para rantından pay aldılar.

3) 12 Eylül döneminde yurtdışında ASALA’yı etkisiz kılmak amacıyla kullanılan ülkücülerin yurtdışına çıkmalarına yardımcı olundu. (Devlet)

4) Yeşil kod adlı Mahmut YILDIRIM, MİT tarafından kullanıldı ve yine bu kuruluş tarafından Lübnan’a gönderildi. Devlet Yeşil’in yurtiçinde haraç toplamasına göz yumdu.

5) 1994 yılında Azerbaycan’da Haydar ALİYEV’e karşı yapılan darbe girişiminde bazı Türk görevliler de faal bir şekilde rol oynadı. Darbe girişimleri Ankara’ya kadar uzanıyor.

6) 1993 sonrasında PKK’ye karşı yürütülen mücadelede örtülü ödeneğe sıkça başvuruldu. Bu miktar 50 milyon dolara yaklaştı. Ancak paranın büyük bölümünün kullanımı ile ilgili kayıtlara rastlanmadı.

7) Bazı Kürt işadamlarının PKK’ye yardım ettikleri (Hatırlanırsa bu işadamlarının listesini bizzat dönemin başbakanı Tansu ÇİLLER açıklamıştı) gerekçesiyle bazı devlet kurum ve görevlilerinin organizasyonu ile öldürülmüşlerdir.

8) Bazı yargı mensupları devlet içindeki bu organizasyonlarla işbirliğine girmişlerdir. Özellikle İstanbul Adliyesi’nin durumu süratle ele alınmalı

ve ciddi biçimde çeki düzen verilmelidir.

Raporun daha MGK'nin onayından geçerek kamuoyuna yansıtıldığı bu aşamada, hem de bu raporun zaten devleti aklama çabasıyla hazırlandığını bilerek, tüm bu husaslara rağmen rapordan belli başlıklar (kamuoyuna yansıdığı kadarıyla) aktardım. Böyle bir raporda bile devletin tam bir sömürü, zulüm, çete ve terör devleti olduğu görülüyor. Hem de uluslararası düzeyde faaliyet yürüten bir terör devletidir söz konusu olan.

Egemen düzenin yargısı egemen sınıfın hizmetindedir

Terör ve zulüm temelleri üzerinde yükselen böyle bir devlette yargı bağımsız olur mu? Tabii ki olamaz. Zaten akliselim sahibi herkes sınıflı toplumlarda “devletin sınıflar üstü, yargının bağımsız olduğu” gibi kavramların bilimsel olmadığını, tersine bilime aykırı olduğunu bilir. Toplumun karşıt sınıflardan oluştuğu ve çıkarları taban tabana zıt bu iki sınıf (sermaye ve işçi sınıfı) arasındaki çelişki ve çatışmanın her geçen gün derinleştiği bir toplumda “devletin sınıflar üstülüğünden, yargının bağımsızlığından bahsetmek için ya çok aptal ya da sermaye sınıfının iflah olmaz bir demagogu olmak gerekiyor. Bugün üretim araçlarını ve yönetim erkini elinde tutan sermaye sınıfı ve onun iktidarı olduğuna göre, yargı sistemi de bu sınıfın iktidarından ve çıkarlarından bağımsız düşünülebilir mi? Düşünülemeyeceğine göre, bu kavram olsa olsa bir savaş hilesi, bir aldatmacadır.

Hangi sınıf iktidarda ise hukuk, adalet ve yargı sistemi de o sınıfın çıkarları doğrultusunda diğer sınıf ya da sınıflar üzerinde bu sınıfın hakimiyetini ve otoritesini sağlamanın ve meşrulaştırmanın birer aracıdır. Yani diğer bir ifadeyle hukuk, yargı, adalet iktidardaki sınıfın temel çıkarları doğrultusunda toplumsal işleyişi, üretimi ve yeniden üretimi ve düzenlemeyi sağlayan araçlardır.

Bu, SOSYALİZM’de de böyledir. Yani eğer birileri bugün işçi sınıfı ve emekçi halkları sömürerek asalakça yaşayan ve tüm özgürlüklerin düşmanı olan sermaye sınıfına SOSYALİZM’de demokrasi ve özgürlük sağlanacağını, örgütlenmelerine mücadele edileceğini düşünüyorsa, tabii ki yanılıyor. Proletarya diktatörlüğü bu hakları sermaye sınıfına tanımayacak. Tersine onu iktisadi planda tümünden mülksüzleştirecek ve siyasal planda tam bir baskı altında tutacak, zaman içinde de kalıntıları tümüyle tasfiye edecektir. Bugün zulmün ve sömürünün temsilcileri olanlar (sermaye sınıfı) yarın sosyalizmde bunun hesabını vereceklerdir. Devrimci adalet böyle tecelli edecek. Hukuk, yasa ve yargı da dahil tüm siyasal ve hukuksal sistem, sermaye sınıfının sınıfsal tasfiyesini esas alacaktır. Ulusal ve uluslararası alanda sermaye sınıfı tasfiye edilerek etkisizleştirilmesine paralel olarak proletarya, kendi sınıfsal tasfiyesini de bu toplumsal değişim ve dönüşümle beraber adım adım yaşayacak, böyle KOMÜNİST topluma geçişi sağlayacaktır.

Yani SOSYALİZM’de de hukuk, adalet ve yargı iktidardaki işçi sınıfının çıkarlarını temsil

Benim savunmamda yer alan ve iddianamede de altı çizilmiş olan “ÇÜRÜMÜŞ DÜZENİNİZİ VE KOKUŞMUŞ DEVLETİNİZİ YIKACAĞIZ” cümlesine gelince. Bu cümleyi, benim SOSYALİZM idealimi ve bu düzen karşısındaki konumlanışımı çok net olarak ifade ettiği için, bilinçlice kullandım. Ben örgütlü bir devrimciyim, bir komünistim. Nasıl ki sınıfsal konumunuz gereği tarih siz yargıçlara, mensubu olduğunuz sermaye sınıfının sömürü, soygun, zulüm ve vahşetine toplum nezdinde “meşruluk” sağlama, işçi sınıfı ve emekçileri cezalar yoluyla yıldırıp boyun eğmeye zorlama görevi yüklemişse, aynı tarih bana da sınıfsal konumum gereği sizin de mensubu olduğunuz sermaye sınıfının saltanatını yıkmayı ve benim sınıfsal çıkar ve özelemlerimi ifade eden SOSYALİZM’i ve KOMÜNİZM’i kurma sorumluluğu yüklemiştir. İşte sizin düzeninizi ve devletinizi yıkmak bu tarihsel sorumluluğum çerçevesindedir

edecektir. Bugünkünden temelden farkı ise, işçi sınıfı ve emekçi halk yığınlarına dayanması, sömürüyü değil emeği, asalaklığı değil insan emeğinin yarattığı maddi ve manevi değerleri temsil etmesidir. Meşruluğunu da bu zeminde bulmaktadır.

Oysa bugünkü hukuk, yargı ve demokrasi kavramlarının gerçek anlam ve işlevi, çalışan emekçi milyonlara karşı bir avuç sömürücü ve soyguncu sermaye sınıfa dayanması, ona hizmet etmesidir. Bu sınıfın çıkarlarını esas alarak kurumlaşmış bir terör ve çete devletin ideolojik temellerini teşkil etmesidir. Dolayısıyla bütün bu kavramların gerçek amacı ve işlevi, işçi sınıfını ve emekçi halkları yaşamın her alanında baskı altına almak ve sömürü düzenini meşrulaştırmaktır. Siz bunu açık yüreklilikle kabul edecek kadar cesur olmasanız da, bunun sınıfsal mantığı ve işleyişi böyledir.

Şimdi yargının bağımsız olmadığını birkaç somut örnek üzerinden görelim. Bizzat devletin kolluk kuvvetlerince katledildiği artık herkes tarafından bilinen Metin Göktepe’nin katillerinin yargılama dosyasına bakan hakim açıkça, “ben bağımsız davranamayacağımı düşünerek bu davadan çekiliyorum” dedi ve çekildi. Yine bizzat devlet tarafından tezgahlandığı açık olan Gazi Katliamı’nın davasına bakan Trabzon Ağır Ceza Mahkemesi Başkanı Hüseyin İMANOĞLU da aynı gerekçeyle davadan çekildi. Devrimcilerin, komünistlerin, aydın ve demokratların ve Kürt halkının düşmanı olarak bilinen Ankara DGM Başsavcısı Nusret DEMİRAL’ın emekliye ayrılır ayrılmaz MHP’ye üye olması, buna çarpıcı bir başka örnektir.

Bütün bunlara münferit olay ya da davranışlar diyebilirsiniz. Bugün artık ayyuka çıkan ve devletle özdeşleşen birkaç çete mensubu hakkında göstermelik davaların açılmasını alıp tersinden “yargının bağımsızlığına” örnek gösterebilirsiniz. Ama böyle boş bir çabaya girmenize gerek yok. Zira bahsettiğiniz örneklerin çete devletini aklamaktan ibaret olduğunu artık herkes biliyor. Ya da buna yasa ve kanunlarınızla da tescil olmuş bir başka örnek verelim. İstanbul Cumhuriyet Savcılarından Mete GOKTÜRK, katıldığı bir

televizyon programında, “yargı bağımsız değil” dediği için hakkında dava açıldı ve dava sonucunda BERAAT etti. Bu durum savcının söylediğinin yine yargı tarafından onaylanması değil midir?

9 Eylül 1996 tarihinde ANKARA 2 Nolu DGM’ye verdiğim otuz sayfalık savunmamda, “DÜŞMANIN DA OLSA MERT OLANINI SEVERİM” demiştin. Bu sözü tekrarlıyorum.

Ben tercihim yapmış bir işçi sınıfı devrimcisiyim, bir komünistim

Sonuç olarak: Bu dava konusu olan savunmamda “CUMHURİYETİN TERÖR CUMHURİYETİ, DEVLETİN İSE KONTRA ÇETE DEVLETİ” olduğunu söylüyorum. Ve bunu birçok maddi olgu ile besliyorum. Ama buna rağmen “Cumhuriyetin ve devletin manevi

şahsiyetini tahkir ve tezyif etmiş oluyorum. Yine tekrarlıyorum, böyle bir düzenin ve devletin olsa olsa sömürücü, kontra ve çeteci şahsiyeti olur. Bu da insanlık tarihinde gelmiş geçmiş en lanetli bir kimliğin ifadesidir. Oysa ben bir KOMÜNİSTİM. Tarih boyunca lanetli bir şahsiyet olarak anılan ve anılacak olan bir kimlikle alay etmek, küçümsemek ve olmayan onurunu kırmakla kendimi niye sınırlayayım ki? Sadece ben herkesin bildiği gördüğü şeyleri kendi siyasal bakışım ile formüle ediyorum. Ben tercihim yapmış bir işçi sınıfı devrimcisiyim, bir komünistim. Bu kokuşmuş düzen ve çürümüş devlet karşısında mevzilenmiş savaşıyorum. Bizim savaşımımız bilimsel temellere dayanıyor ve gücünü, tarihsel haklılığını bu bilimsel nesnelliliğinden alıyor.

Benim savunmamda yer alan ve iddianamede de altı çizilmiş olan “ÇÜRÜMÜŞ DÜZENİNİZİ VE KOKUŞMUŞ DEVLETİNİZİ YIKACAĞIZ” cümlesine gelince. Bu cümleyi, benim SOSYALİZM idealimi ve bu düzen karşısındaki konumlanışımı çok net olarak ifade ettiği için, bilinçlice kullandım. Ben örgütlü bir devrimciyim, bir komünistim. Nasıl ki sınıfsal konumunuz gereği tarih siz yargıçlara, mensubu olduğunuz sermaye sınıfının sömürü, soygun, zulüm ve vahşetine toplum nezdinde “meşruluk” sağlama, işçi sınıfı ve emekçileri cezalar yoluyla yıldırıp boyun eğmeye zorlama görevi yüklemişse, aynı tarih bana da sınıfsal konumum gereği sizin de mensubu olduğunuz sermaye sınıfının saltanatını yıkmayı ve benim sınıfsal çıkar ve özelemlerimi ifade eden SOSYALİZM’i ve KOMÜNİZM’i kurma sorumluluğu yüklemiştir. İşte sizin düzeninizi ve devletinizi yıkmak bu tarihsel sorumluluğum çerçevesindedir.

Bugün artık daha güçlüyüz, çünkü özelemlerimizin kurmayı PARTİMİZİN AYAK SESLERİ DAHA ŞİMDİDEN DUYULUYOR!

EKİM ile partiye yürüdük, partiyle sosyalizme yürüyeceğiz! Herşey parti için, parti devrim ve sosyalizm için! Yaşasın işçi sınıfının illegal ihtilalci partisi!

Onlar Parti'ye çarptılar ve kaybettiler...

Yine biz kazandık!

“Bir acı kafanızı karıştırmaya değil de bilemeye yarıyorsa, sizin karşınızda küçülür, küçülür ve acı biyolojik sınırı geçip sizi öldürürken, kazanan siz, yaşam ve devrim olur.”

Ümit Altıntaş

Sivil polis aracındayım. Ankara DAL'a götürülüyorum. Yarım saat önceki sahneleri hatırlıyorum. Sokakta yürüyüşümü, sivil polis ekibinin beni almaya çalışmasını, boğuşmamızı, araca atamayışlarını, sloganları, koşuşturmaları... Aklımdan çıkmayan bir an var. Hemen öncesinde bir yoldaştan ayrılış anımız. Yakalanma ihtimalini bilerek yaptığımız konuşmaları, gülümseyişini, kucaklaşmamızı. Sivil polis aracındayım, ama yoldaşla kucaklaşmamızı şu an bile yaşıyor gibiyim. İlk işkenceden geçirilişimi ve ilk direnişimi hatırlıyorum. Gözaltından çıktıktan sonra bir yoldaşın beni özlemle kucaklayışını... O an şöyle demiştim: “Bu kucaklaşma için bir o kadar daha işkence görmeye razıyım.” Bu sefer de direneceğim konusunda en ufak bir tereddütün kalmadığı an bu oldu. Gene direnecektim! Her zamanki gibi!..

DAL'da önce bir-iki saatliğine hücrede bekletildikten sonra yukarı çıkarıldım. Kaba bir-iki yumruk, tekme. Sonra ayakta bekletmeye başlatıyorlar. Yan odalardan polisin bağırması geliyor. Yoldaşlara işkence yapmaya başladıklarını, beni de almadan önce bir süre beklettiklerini düşünüyorum. Bir süre sonra ayakta bekletilmenin kendisinin bir işkence olduğunu öğreniyorum. Söyleniyorlar, “bakalım ne kadar ayakta kalabileceksin?” Bir an oturmak ya da ayakta kalmak seçeneklerini düşünüyorum. Farkında olmadan da olsa beklemeye başladığım ölçüde, ayakta kalmaya devam ediyorum.

Tüm süre boyunca bu tür tüm tercihlerimde değişmeyen tek şey vardı. Direnecektim! İlk gece bir-iki kere soğuk su ve soğuk hava akımı önünde ayakta bekletmek dışında sistematik bir işkence görmüyorum. Daha önceki deneyimlerimden, özellikle yakalanmanın ilk günü yüklenebilecekleri kadar yüklenmeyi tercih ettiklerini biliyorum. Soğuk su, elektrik, düz-ters askı ile silahlarını tüketmiş oluyorlar.

Aslında sözkonusu silahların bütün özelliği, yarattığı fiziki acı değil, bu acı yardımıyla bir korku ve panik, normal şartlarda asla ikna olunamayacak fikirleri kabullendirilebilecek bir algılayış ortamı yaratmak. Bu “başarı”yı umdukları bir yerde bile, bunun geçici olduğunu düşünmüyor. Bir sürü genç ve deneyimsiz devrimcinin işkencede zayıf davranabildiğini, ama yeniden ayağa kalkarak sonrasında direndiğini bilir. İşkence, kullanılmasıyla çok kullanılabilirliği hissettirildiği ölçüde, aynı etkiyi yaratır. İşkencenin çözülme yaratan etkisi, verdiği fiziksel acıda değil, sonsuza değin sürecekmiş duygusu verebilmesindedir, ya da verebildiği kadardır.

Sınıf düşmanım ilk günden silahlarını tüketmek istemiyor olmalıydı. Zira fiziki işkenceyi nasıl karşıladığımı onlar da geçmiş deneyimlerinden iyi biliyorlardı. Pek ciddiye alınmadığını bilseler de, “burası DAL, burası başka yere benzemez” avuntuları, “daha önce direnmiş olman senin önemsenmemendendir” diye kendi kendilerini telkin edici konuşmalarının mantığı burada. Sanki işkencelerin esas etkisi verilen acı ya da zamana bağlanmış gibi. “Herkesin bir sınırı vardır” diyorlardı, “sonra çözülür”. Söylediklerinin ilk kısmı doğrudu, her devrimcinin işkenceye dayanmasının bir sınırı vardı: Ölüm sınırı. Bir acı kafanızı karıştırmaya değil de bilemeye yarıyorsa, sizin karşınızda küçülür küçülür ve acı biyolojik sınırı geçip sizi öldürürken, kazanan siz, yaşam ve devrim olur.

Aslında bu dışarıda da böyle değil mi? Devletin terörü aslında kafasına cop yiyenden çok onu dışardan izleyeni etkiler. Kafasına cop yiyen korkabilir, ama artık cop yemenin belirsiz bir tarafı kalmaması yüzünden, kişi dayanma gücü gösterebilir ve korkuyu yıkabilir. Her düzeyde şiddet, sadece daha büyük ve yaşanmamış şiddet ve acıların habercisi olabildiği, insanda bunlara direnebileceği konusunda bir belirsizlik yaratabildiği

ölçüde bir işlev taşır. Bu yüzden burjuvazinin en büyük terör aygıtı sermaye basınıdır. Polis ve ordu gibi faşist kurumlaşmalar üzerinden uygulanan terör, gazete ve televizyonlardan abartılı vahşet görüntüleriyle yaygınlaştırılır. Terör budur zaten: Vur, izlet, korkut ve sindir! Vurulanlar ne kadar çok olursa, faşizm için tehdit de o kadar büyük. Kitleler tamamen yokedilemeyeceğine; sermaye emek gücünü sömürdüğü işçiler olmadan varolamayacağına göre, terörün yaygınlaşması kendini işlevsizleştirme riskini de büyütür.

İlk gün sistematik işkencenin “hafif” kalması üzerine, daha önce işkence üzerine okuduklarımı hatırladım. O zaman hiç işkence görmemiş biri olarak, bağırma tutumunu düşünüyor ve insan denetiminin bu kadar iyi olup olmayacağını merak ediyordum. Bu yüzden dayak ya da askı bana bilinir-anlaşılr acılar olarak görünüyordu. Bunlara karşı bağırma kolaydı. Ya elektrik, bunu kafamda bir türlü canlandıramıyordum. Sonra ilk elektrikle karşılaşmamı hatırlıyorum. İnsanların nasıl bağırduklarına şaşırmıştım!

İşkenceci takımı ilk günü silahlarını tüketmeyerek geçirdi. Bende soru işaretleri yaratma umutlarını buna bağlamışlardı. İkinci günün sabahında taktikleri daha açık görülebiliyor. Silahlarını kullanmayarak kıskançlıkla koruyacaklar, kullanma tehditleriyle korkutmaya çalışacaklar, dahası zamanlarını böyle boş bir beklentiyle geçirmek için, ideolojik-psikolojik bir savaş yürütecekler.

Onlarca yüz, onlarca fikir, onlarca üslup. “İllegal yapmanın legal yapın; EMEP-ÖDP gibi yapın; eşitlik istiyorsanız insanlara para yardımı yapın; devleti, polisi içinde çalışıp kazanın; sosyalizm öldü, milliyetçilik daha iyi”...

Bunlar için ipe sapa gelmez konuşmalar demiyorum. Bunlar ciddi şeylerdi. Onları ciddiyetsiz kılan burjuvazinin ideolojik cephaneliğinin sınırlılığı ve kapitalizmin geleceksizliğinin ilanıydı. Tüm insanlığı kurtarma hayallerini tüketen bir sistemin bekçilerinin, ismini bile bilmediğimiz insanlar için ölme fedakarlığı yerine, bize dilenciye para vermekten ibaret bir burjuva hümanizmini öneriyorlardı. Bunun etkili olması zaten beklenemezdi. Öyleyse nereden güç, nereden cesaret buluyorlardı ve dahası ne umuyorlardı, bu ideolojik-psikolojik vaazlardan? Terör, işkence, ölüm tehdidi, kişiyi bu ideolojik-psikolojik alana çekme işlevi taşıyordu. Peki o alana çektiklerini nasıl kazanmayı ve yenmeyi umabilirlerdi?

Bu cesareti bulabildikleri tek yer olabilirdi: Devrimci hareketin zayıflığı. Burada zayıflıktan kastım, kitleleri harekete geçirip geçirmeme sorunu değil. Kastedilen ideolojik zayıflıktır. Polisin yeni dönem mektepli takımı üniversite okuyor, “üç dil biliyor” (şaşkın Adli Tıp doktoru bunu bir gelişme ve modernleşme sayıyordu, ki kuşkusuz bu doğrudu, yeni polisler moderndi, modern bir barbarlığın savunucuları ve uygulayıcılarıydılar) ve ikna-manüplasyon (yönlendirme)-demagoji üzerine özel eğitimlerini ABD'de bizzat CIA'dan alıyorlardı. Bu akılları onlara ağabaları veriyordu.

Düşmanın bu çabasını ne abartmak gerekiyor, ne de önemsememek. Sadece yerli yerine koymak gerekiyor. Abartmak gerekmiyor, kapitalizmin tüm ideolojilerinin (din, milliyetçilik, liberalizm, cumhuriyetçilik...) kapasitesi ve sınırları bellidir. Eğer kapitalizmin bugünün dünyasında insanlığa hiçbir şey vaad edemiyorsa ve kitleler “yaşasın kapitalizm” diye sokaklara dökülemiyorsa, geçmiş çağların gerici fikirlerine sarılarak ya da kitle talepleri demagojik tarzda çarpıtılarak ayakta kalılabiliyorsa, bu aslında kapitalizmin ne kadar zayıf olduğunu gösteren bir tablodur. Devrimci bir hareketin, kitlelerin günlük sistemati bir terör şartlarında güç bulabiliyor. En

müreffeh kapitalist ülke bile terörden vazgeçmeye ve salt ideolojik mücadele ile sosyalizmin karşısına çıkmaya cesaret edemiyor. Dolayısıyla onların sistematik papazlıkları, ideolojik, psikolojik vaazlar, ancak cellatlıkla ve sistematik işkenceyle varolabilir. Ne burjuvazi çağdaşlaşmakta, ne de faşizm insanlaşmaktadır. Kitlelerin harekete geçtiği bir yerde, bütün bu papaz-vaaz tablosunun kendisi zaten paramparça olacaktır.

Ne hayaller yaymalı, ne düşmanı abartmalıyız. Devrimciler düşmanı stratejik olarak küçümser, taktik olarak önemserler. Tıpkı hiçbir başarılı polis operasyonunun sosyalizmi engellemeye yetmeyeceğini bilinmesinden doğan küçümsemeyle, günlük planda her takip şüphesini titizlikle değerlendirilmesinde olduğu gibi. Polis papaz-vaaz sistematigini özel bir yoğunlukla kullanmayı neden istiyor? Birincisi, sermaye devletin demokratikleşme görüntüsü için bir ihtiyaç. İkincisi, bu yolla çözdüğü insanların bir daha ayağa kalkamayacak kadar kötürümleştirilmesi mümkün. Üçüncüsü ve en önemlisi, bu yöntem sonuç alıyor!

Kitlelerin hareketli olmadığı bir evrede, “bir avuç” devrimcinin afiş, bildiri, toplantı, yürüyüş benzeri çabalarla “dev” gibi bürokratik-militarist bir aygıtı yıkması fikrine inancını koruyabilmesi, onu bilimsel temelleriyle ideolojik bir kavrayışa dönüştürebilmesiyle sıkı sıkıya bağlantılıdır. Devrimci hareket ise tam da bu noktada zayıftır. Polisin “birkaç kişiyle yapılan basit işler” demagojisinin tutabilmesi, dahası önemli sayıda insanı çözebilmesi, bu zayıflık üzerine yükselmektedir.

Düşmanın ikinci gün sonrası uyguladığı papaz-vaaz ağırlıklı ideolojik-psikolojik taktiğin bizde sonuç vermesi neredeyse imkansızdı. Zira biz, kapitalizmin bilimsel ve militan bir suçlaması üzerine yükselen bir savaş programını kızıl bir bayrak olarak göndere, tüm işçi ve emekçilerin gözü önünde daha henüz çekmiştik. Bir program bilinciyle donanmış, kapitalizmin onulmaz çelişkilerinin 151 yıl önceki ilanı olan *Komünist Manifesto*'yu bugüne taşımıştık. Güncel ve “yeni” kapitalizmin yıkılmazlığı tezini yere çalmıştık. Polisin kapitalizmin yararları ve yıkılmazlığı, devletin güçlülüğü üzerine söylediği her fikir, programımıza, onun bilimsel temellerine, teorik bölümüne çarptı ve paramparça oldu. Sorguda bir yanıla sınıanan bizim tam da program bilincimizdi. Programımız bu sınamadan sapasağlam çıktı.

Bizi çözemezlerdi, zira biz “gözbebeğimiz” olan partiyi kazanarak böylece aslında “tereddütsüz ölme” gücünü kazanmıştık. Onlar partiyi bitirdiklerini ve bitireceklerini söylediler, “herkesi yakalamışlardı ya da yakalayacaklardı.” Partinin yıkılmazlığının, yeni dönem devrimciliğinin sürekliliğinin güvenceye alınmasının politik anlamını anlamamışlardı onlar, anlayamazlar da. Bizi çözmeleri olanaksızdı, çünkü biz kendini tekrar eden değil aşan, sistemi yıkmaya sadece cüret eden değil, aynı zamanda bunu başarmanın güçlerini de açığa çıkartan bir adımın, partinin üzerinde yükseliyorduk. Biz, hangi zeminde, nasıl bir çalışma ile sınıfın devrimci siyasal eylemini örgütleyeceğimizin açıklıkları üzerine yükseliyorduk. “3-5 kişi olmak” üzerine demagojileri bize sadece gülünç geldi.

Onlar partiye çarptılar ve kaybettiler. Biz kazandık! Son gün DAL'dan ayrılırken hissettiklerimi belirtmeliyim. Sıradan bir sinavi başarıyla vermiştik, her ne yapsalar da başarıyla verecektik. Benim için yeni olan tek bir şey vardı. “Partiyle kazanacağız!” sloganının işkencede direniş alanında da bir karşılığı olduğu...

**Partiyi kazandık! Partiyle kazanacağız!
Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!**

(Bu metin, *TKİP Merkez Yayın Organı Ekim'in Mart '99 tarihli 202. sayısında, A. Deniz imzasıyla yayınlanmıştı.*)

Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP)

Parti Tüzüğü

I Parti

1) Partinin niteliği, amacı ve temel ilkeleri:

Türkiye Komünist İşçi Partisi (TKİP), çeşitli milliyetlerden Türkiye işçi sınıfının öncü devrimci siyasal partisidir. Marksizm-Leninizm'i ve proletarya enternasyonalizmini temel alır. Sınıfsız ve sömürsüz bir dünya için mücadele yürütür. Bu ilke ve amaçlara bağlı militan komünistlerin gönüllü ve örgütlü birliğidir.

TKİP, işçi sınıfının temel tarihsel amaçlarının ve çıkarlarının temsilcisidir. Burjuvaziye karşı mücadelesinin çeşitli gelişme aşamalarında işçi sınıfına yol gösterir, eylemine önderlik eder. Yalnızca ideolojisi, programı ve taktiği ile değil, sınıfsal temeli ve örgütünün sınıf bileşimiyle de proleter bir sınıf partisidir. İçin azami çaba harcar. Fabrika ve işletme hücreleri temelinde örgütlenmeyi esas alır.

TKİP, devrimin öncü sınıfı olan işçi sınıfına dayanmayı, öteki emekçi sınıf ve katmanların devrimci sınıf mücadelesine ve devrime başarıyla kazanılmasının da güvencesi olarak ele alır. Öteki ezilen ve sömürülen emekçi kitleleri işçi sınıfı önderliğinde devrim mücadelesine kazanmayı devrimin zaferinin temel koşulu olarak görür.

TKİP, burjuvazinin sınıf egemenliğini yıkmayı, yerine proletarya diktatörlüğü ve sosyalizmi kurmayı kendisi için temel stratejik devrimci görev olarak saptar. Bu mücadeleyi dünya devrim mücadelesinin bir parçası olarak görür ve proletarya enternasyonalizmi bakış açısıyla yürütür. Kendisini uluslararası devrimci proletarya ordusunun Türkiye'deki müfrezesi olarak görür.

TKİP, sırtını uluslararası emperyalizme dayamış burjuvazinin sınıf iktidarının ancak şiddete dayalı bir devrimle yıkılacağına inanır. Devrimi kitlelerin eseri olarak görür, kitlelerin devrimci şiddetini esas alır.

TKİP, geçmişten bugüne Türkiye'nin tüm devrimci birikiminin mirasçısı ve bugünkü temsilcisidir. Sosyalizmin ve uluslararası proletaryanın sınıf mücadelesinin iki yüzyıllık devrimci tarihini sahiplenir, ondan eleştirel bir biçimde yararlanır. Proletarya devrimleri çağını başlatan Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin ilke ve ideallerine kararlılıkla sahip çıkar, kendine rehber alır.

TKİP, burjuvazinin gerici sınıf egemenliği koşullarında, illegal temeller üzerinde örgütlenmeyi örgütsel varlığını ve siyasal faaliyetini her koşulda sürdürebilmenin biricik gerçek güvencesi sayar. Bu ilkesel temel üzerinde ve ona tabi bir biçimde burjuva legalitesini etkin bir biçimde kullanır.

TKİP, kurulu toplumsal ve siyasal düzene karşı mücadele eden her devrimci siyasal akımı destekler.

II Parti üyeliği

2) Parti üyesi:

Parti programı ve tüzüğünü kabul eden, parti örgütlerinden birinde yer alan ve üye aidatını düzenli olarak ödeyen herkes, Türkiye Komünist İşçi Partisi'ne üye olabilir.

3) Parti üyesinin görevleri:

a) Marksizm-Leninizm'i ve parti çizgisini sistematik bir biçimde inceleyerek ideolojik düzeyini ve kavrayışını sürekli olarak güçlendirmek. Bu çerçevede parti yayınlarını düzenli biçimde incelemek, bu yayınlara ve genel olarak partinin düşünce yaşamına katkıda bulunmak.

b) Parti çizgisini ve kararlarını hayata geçirmek için azami çaba harcamak.

c) Proleter ve emekçi kitlelerle bağlarını geliştirmek, onları parti çizgisinin doğruluğuna inandırmak ve kazanmak için sürekli çaba harcamak.

d) Parti tüzüğüne ve parti disiplininin gereklerine tam olarak uymak.

e) Partinin temel ilkelerini, ideolojik-politik çizgisini ve örgütsel birliğini sapmalara, hizipçi-bölücü saldırılara karşı kararlılıkla savunmak.

f) Partiyeye karşı açık ve dürüst davranmak. Parti yaşamında eleştiri-özeleştiri silahını, parti kuralları ve değerleri temelinde sürekli bir biçimde kullanmak.

g) Parti örgütünün güvenliği için düşmana karşı uyanıklık göstermek.

İllegalitenin gereklerine ve gizlilik kurallarına eksiksiz olarak uymak.

h) Siyasi poliste, mahkemede ve zindanda, komünist partisii üyesi olmanın onuru ve sorumluluğu ile hareket etmek. Düşmanın zulmünü yığıtçe göğüslemek, örgütsel sırları canı pahasına korumak.

1) Partinin maddi olanaklarını titizlikle korumak ve geliştirmek. Tüm maddi

olanaklarını partiye açık tutmak.

4) Parti üyesinin hakları:

a) Yer aldığı parti örgütünde ve parti yayınlarında, parti politikasının sorunları üzerine tartışmalara özgürce katılmak.

b) Parti organlarına seçmek ve seçilmek.

c) Örgütsel konumundan bağımsız olarak, tüm parti organlarını ya da görevlilerini eleştirmek.

d) Organında kendi faaliyeti ve kişisel durumuna ilişkin tartışmalarda ve karar süreçlerinde bizzat bulunmak.

e) Kişisel ya da parti ile ilgili tüm sorunlarda, Merkez Komitesi de dahil tüm yönetici organlara soru, eleştiri, istek, duyuru ve önerilerini iletmek, onlardan açıklama istemek.

f) Bir parti üyesi, ayrılma gerekçesini yazılı hale getirmek koşuluyla, partiden ayrılma hakkına sahiptir. Güvenlik gerekçesi söz konusu olduğunda, ayrılan üye partinin koyduğu sınırlamalara uymak zorundadır. Bu tür bir sınırlama süresi 6 ayı geçemez.

g) Partinin gelişimine ayak uyduramadığı için parti üyesi olmanın yükümlülüklerini yerine getirmekte zorlanan bir parti üyesi, kendi isteği ile parti sempatisini bırakabilir.

5) Partiye alınma ve aday üyelik:

a) Üyeler partiye bireysel olarak kabul edilir. Üyelik başvurusu yazılı olarak yapılmalı ve başvuranın ayrıntılı özgeçmişini içermelidir.

b) Üyelik başvurularını kabule yetkili en alt yönetici organ parti il komitesidir. Üyelik başvurusunun kabulüyle birlikte bir deneme ve sınama statüsü olarak aday üyelik başlar. Aday üyelik süresi en az altı ay, en çok bir yıldır. Bu süre yurtdışında en az bir yıl, en çok iki yıldır.

c) Süresi dolan aday üyelerin üyeliği parti il komiteleri tarafından bir sonuca bağlanır. Üyeliğin kesinleşmesi Merkez Komitesi onayını gerektirir. Üyeliği reddedilen aday üyeye bunun nedenleri yazılı olarak bildirilir. Bu durumdaki aday üyeler, parti Merkez Komitesi ya da parti kongresi şahsında yazılı itirazda bulunabilirler.

d) Aday üyeler seçme, seçilme ve yönetici komitelere üye olma dışında, üyelerle aynı hak ve görevlere sahiptirler.

e) Aday üyelerin kongrede temsili, Merkez Komitesi'nin saptayacağı esaslara göre sağlanır.

III Partinin temel organları

6) Parti Kongresi

a) Partinin en yüksek organı parti kongresidir. Olağan kongreler iki yılda bir toplanır. Zorunlu durumlarda kongreler Merkez Komitesi (MK) tarafından bir yıla kadar ertelenebilir.

b) Parti kongresi çağrısı ve gündemi en az üç ay önceden parti örgütlerine ve üyelerine duyurulur. Kongrede temsil edilme kuralları ve delege seçim yöntemi, MK tarafından belirlenir. Mevcut parti üyelerinin yarısından fazlası temsil ediliyorsa, kongre toplanabilir.

c) Olağanüstü kongreler, MK kararıyla veya mevcut il komitelerinin (İK) ya da üyelerin en az yarısının istemi üzerine, en geç 6 ay içinde toplanır.

d) MK'nın olağan ya da olağanüstü kongreleri zamanında toplanmaması durumunda, mevcut İK'ların salt çoğunluğunca seçilen ve MK'nın yetkilerini devralacak olan geçici bir organ, parti kongresini toplama yoluna gider.

e) Parti kongresi;

- MK faaliyet raporunu değerlendirir ve sonuca bağlar.

- Parti program ve tüzüğünü gözden geçirir, gerekli gördüğü değişiklikleri yapar.

- Parti politikasının önemli sorunları üzerine taktik çizgiyi belirler.

- MK'yı seçer.

f) Kongrede parti program ve tüzüğünün değiştirilmesine ilişkin kararlar üçte iki oy çoğunluğu ile alınır. Tüm öteki kararlar için salt çoğunluk yeterlidir.

7) Merkez Komitesi (MK):

a) Merkez Komitesi, iki kongre arası dönemde partinin en yüksek organıdır.

Parti programı, tüzüğü ve kongrece saptanmış genel çizgi çerçevesinde, partinin tüm faaliyetlerine önderlik eder. Partinin merkezi yayın organlarını ve örgütsel-pratik çalışmasını yönetir. Partinin güç ve olanaklarının dağılımını yapar. Çeşitli parti organları kurar ya da gerektiğinde görevden alır.

b) Kendi iç örgütlenmesini ve çalışma düzenini saptamak, MK'nın kendi yetkisi dahilindedir. MK genel toplantısı en az 6 ayda bir yapılır. MK yedek üyeleri bu toplantılara oy hakkı olmaksızın katılırlar. MK, her tam üyeli toplantının ardından kendi faaliyeti, partinin genel durumu, yeni hedef ve yönelimleri hakkında partiye yazılı bir değerlendirme sunar.

c) MK üye kaybı durumunda doğan boşluğu yeni üyelerle giderebilir. MK'ya yeni üyelerin alınması için üçte iki oy çoğunluğu gereklidir.

d) Bir MK üyesinin görevden alınması ancak yedek üyelerin de hazır bulunduğu tam üyeli bir MK toplantısında ve tüm katılımcıların üçte iki oy çoğunluğuyla olanaklıdır.

e) MK kongrede oy sahibi üç delege tarafından temsil edilir. Yedek MK üyeleri seçimlere kendi yerel çalışma alanlarında katılırlar. MK, parti kongresine oy hakkı olmayan misafir delegeler çağırabilir.

f) İki kongre arası dönemde yerel ya da ulusal düzeyde çeşitli türden parti konferansları toplamak, MK'nın yetkisi dahilindedir. MK konferanslara delege toplama şeklini kendi saptar. Ulusal düzeydeki konferansların kararları, ancak MK tarafından onaylandığı takdirde yürürlüğe girer ve tüm partiyi bağlar.

8) İl Komitesi (İK):

a) İK, sorumlu olduğu alandaki tüm parti örgütlerinin faaliyetini, partinin genel çizgisi ve MK'nın karar ve direktifleri doğrultusunda yönetmekle yükümlü yerel yönetici organdır. İK, partinin ildeki güçlerinin dağılımını yapar, yeni parti birimlerini oluşturur, il kasasını yönetir.

b) İl komiteleri MK tarafından oluşturulur. Oluşturulmuş İK'lar, MK tarafından onaylanmak kaydıyla, kendi bileşimlerinde değişikliklere gidebilirler. İK sekreterini kendi seçer. İK toplantıları en az 15 günde bir yapılır.

c) İK'lar ildeki faaliyet hakkında MK'ya her ay düzenli raporlar vermekle yükümlüdür.

d) İK, her üç ayda bir, il faaliyetinin genel bir değerlendirmesini içeren, il çalışmasının yeni görev ve hedeflerini belirleyen yazılı bir raporu il örgütüne sunmakla yükümlüdür.

e) İK, MK tarafından onaylanmak kaydıyla, kendi sorumluluk alanında parti çizgisi doğrultusunda yerel yayın organları ya da bültenler çıkarabilir.

Özel hüküm: Yurtdışı Komitesi (YDK), partinin yurtdışı çalışmasını yürütmek ve yönetmekle yükümlüdür. YDK'nın yapısı, oluşumu, görev ve yükümlülükleri İK'larla aynı esaslara bağlıdır. Çalışma alanının özelliğinden kaynaklanan ek görevler ve sorunlar ile gerekli sınırlamalar, MK tarafından tanımlanır ya da çözüme bağlanır.

9) Hücre:

a) Hücre partinin temel örgütsel birimidir. Fabrika ve işletmeler başta olmak üzere parti çalışmasının gerektirdiği tüm öteki birim, kurum ve alanlarda oluşturulur.

b) Hücre bir üst organ tarafından en az üç, en fazla yedi üye ve aday üyeden oluşturulur. Hücre kendi sekreterini kendisi seçer. Aday üyeler hücre sekreteri olamazlar.

c) Hücre partinin işçi sınıfı ve emekçilerle bağıni kuran temel örgütsel birimdir. Bulunduğu birim ya da alanda partinin işçilere ve emekçilere yönelik çalışmasını yürütmekle yükümlüdür. Parti çizgisini, karar ve direktiflerini uygulamak; kitleleri parti çizgisine ve devrim mücadelesine kazanmak için sistematik bir propaganda, ajitasyon ve örgütleme faaliyeti yürütmek, bunun araçlarını ve olanaklarını yaratmak, parti hüccresinin temel görevidir.

e) Hücreler kendi faaliyetleri ile ilgili olarak her ay bağlı bulundukları yönetici organa yazılı rapor vermekle yükümlüdürler. Bu raporların bir örneği geciktirilmeksizin MK'ya da iletilir.

IV

Parti yaşamı, işleyiş ve iç demokrasi

10) Partinin temel örgütlenme ilkesi demokratik merkezîyetçiliktir. Bu ilkenin yorumu ve uygulanması illegalite koşullarına, partinin siyasal ve örgütsel gelişme ve olgunlaşma düzeyine ve nihayet devrimci sınıf mücadelesinin genel gidişine tabidir.

11) Demokratik merkezîyetçilik ilkesinin genel anlamı şudur:

a) Partide birey örgüte, azınlık çoğunluğa, alt organlar üst organlara, bütün örgüt MK'ya, MK parti kongresine tabidir.

b) İllegalite koşullarının getirdiği zorunlu sınırlamalar elverdiği ölçüde, parti yönetici organlarının oluşumunda seçim ilkesi uygulanır. Seçimlerde liste çıkarılamaz, üyeler ancak tek tek aday olabilir ya da önerilebilir.

c) Partide üst organların kararları, kendine bağlı alt organlar ve üyeler için kesin bir biçimde bağlayıcıdır.

d) Her düzeyde parti organlarında kararlar ancak özgürce yapılmış kolektif tartışmaların ardından ve oy çokluğuyla alınır. Alınmış kararlar tüm organ üyeleri için bağlayıcıdır, koşulsuz olarak uygulanmak zorundadır.

e) Partide yukardan aşağıya ve aşağıdan yukarıya sürekli karşılıklı denetim

tüm parti örgütlerinin ortak görevidir.

12) Türkiye Komünist İşçi Partisi, üretim ve bölge esasına göre örgütlenir.

Partinin temel örgütleri fabrika, işletme ve hizmet kurumları esasına göre kurulan hücrelerdir.

Belirli bir bölgedeki tüm parti hücreleri tek bir parti örgütünde (alt komiteler) toplanırlar ve il düzeyinde tek yönetici organ olarak il komitesine bağlanırlar.

13) Partide kolektivistlik ilkesine dayalı bir sorumluluk ve çalışma tarzı esastır. Kolektif sorumluluk ve çalışma tarzı, bireysel sorumluluk ve inisiyatiften beslenir ve tersinden onu besler.

14) Parti iç yaşamında açıklık ilkesi esastır. Bu ilkenin uygulanması yalnızca iç illegalitenin gerekleriyle sınırlanır. Partinin ideolojik ve siyasal iç yaşamına ilişkin sorunlar ve anlaşmazlıklar parti örgütlerinden ve üyelerden gizlenemez.

Parti içi açıklık ilkesinin bir öteki temel anlamı ve işlevi ise, parti çalışmasının tüm bilgisinin sürekli ve düzenli olarak MK'ya aktarılmasıdır. Bu uygulama başarılı bir merkezi önderliğin zorunlu bir önkoşuludur.

15) Partide hata ve zaafaların giderilmesinin, yanlışların düzeltilmesinin, sorunların çözümünün temel yöntemi, eleştiri-özeleştirmedir. Eleştiri-özeleştiri, partinin teorik, siyasal ve örgütsel olarak güçlendirilmesinin, iç birliğinin pekiştirilmesinin, mücadele gücü ve kapasitesinin yükseltilmesinin temel bir aracıdır.

16) Parti siyasetinin tüm sorunlarının parti örgütlerinde ya da bir bütün olarak partide tartışılması, parti üyelerinin dokunulmaz hakkıdır ve parti içi demokrasinin temel bir gereğidir. Bu hak, partinin irade ve eylem birliğini bozacak, zaafa uğratacak bir biçimde kullanılamaz.

Partide parti siyasetinin şu veya bu sorunu üzerine genel bir tartışma, MK'nın kararı veya mevcut İK'ların ya da üyelerin üçte birinin talebi üzerine başlatılır. Tartışmanın yöntemi MK tarafından saptanır.

17) Yerel parti örgütleri kendi sorumluluk alanlarında, parti çizgisi çerçevesinde geniş bir inisiyatifle çalışırlar. Kendi yerel çalışmalarında, bu çalışmaların sorunlarını karara bağlamada özerktirler.

18) Partide yatay örgütsel ilişki yasaktır. Hiçbir parti organı ya da üyesi, bağlı olduğu üst organ ve sorumluluğu altındaki alt organlar dışındaki parti organ ve üyeleriyle, yetkili organların bilgisi ve onayı olmaksızın örgütsel ilişkiye giremez.

19) Partide hiziplerin varlığı demokratik merkezîyetçilik ilkesiyle bağdaşmaz. Partinin birliğini, işleyişini ve disiplini zaafa uğratan, parti çizgisinin ve kararlarının uygulanmasını engellemeye yönelen her parti içi gruplaşma, bir hizip hareketidir.

V

Parti disiplini

20) Partide bütün üyeler için aynı ölçüde geçerli tek tip disiplin uygulanır. En tam ve sıkı bir disiplin, tüm parti üyelerinin ve örgütlerinin en üstün görevidir. Tartışma ve eleştiride özgürlük eylemde birlik, partide bilinçli ve gönüllü bir disiplinin temelidir.

21) Parti programına ve çizgisine aykırı hareket eden, parti tüzüğünü ihlal eden, parti kararlarını uygulamayan, parti içi demokrasiyi çiğneyen, yetkilerini kötüye kullanan, tutum ve davranışlarıyla partinin itibarını sarsan, parti sırlarını deşifre eden, partiye karşı dürüst davranmayarak onu aldatan, partiyi ilgilendiren bilgileri partiden gizleyen, vb. tutum ve davranışlar gösteren her parti üyesi ya da organı, disiplin suçu işlemiş demektir.

22) Disiplin suçu işlemekle suçlananlar, bu konuda partiye yazılı savunma verirler ve ilgili organ önünde sözlü savunma yaparlar.

23) Disiplin suçunun niteliğine ve ağırlığına göre uyarı, ihtar, mevcut görevinden alınarak daha alt görevlere verilme, belirli bir süre yönetici olamama, aday üyeliğe düşürülme, üyeliğin geçici olarak dondurulması ve partiden ihraç cezaları verilebilir. Söz konusu suçu herhangi bir parti örgütü işlemişse, organın feshi ve genel üye kayıt yenilenmesi yoluna gidilebilir. Disiplin soruşturması süresince üyelik dondurulabilir.

Bir parti üyesine uyarı ve ihtar cezaları, bulunduğu parti organı ya da bir üst organ tarafından verilir.

24) Partiden ihraç en büyük parti cezasıdır ve Merkez Komitesi tarafından karara bağlanır.

25) Cezalandırılan üyelerin bir üst organdan başlayarak Merkez Komitesi'ne kadar itiraz etme hakları vardır. Partiden ihraç edilen üyeler, kongre nezdinde itirazda bulunabilirler.

26) Poliste çözülenlerin parti üyeliği kendiliğinden düşer.

27) Üyelerle ilgili disiplin kuralları aday üyeler için de geçerlidir. Aday üyeler için ihraç kararı il komiteleri alır.

VI

Partinin mali kaynakları

28) Partinin mali kaynakları üyelerin aidatları, bağışlar, bağış kampanyalarının gelirleri ve öteki gelirlerdir.

29) Parti üye aidatları Merkez Komitesi tarafından belirlenen esaslara göre saptanır.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Tüzük Taslağı üzerine sunuş konuşması

Tüzük, deyim uygunsu, genellikle sabit bir form oluşturan bir dizi temel örgütsel soruna, bizim kendi görüş ve anlayışlarımıza göre vereceğimiz yanıtlardan oluşur. Bu form iyi-kötü bellidir. Formdan bir parti tüzüğünün teknik yapısını, sistematüğini ve temel iç unsurlarını kastediyorum. O sistematik içerisinde partinin örgütsel yaşamını, işleyişini, demokrasisini, disiplinini, yapılanmasını oluşturan sorunların neler olduğu da iyi-kötü bellidir. Bu durumda bütün sorun, sizin bu sorunlara, bunların her bir unsuruna nasıl yanıt verdiğinizdir. Her bir soruna ilişkin olarak kendi yanıtınızı ortaya koyduğunuzda, böylece bunların toplamından sizin tüzüğünüz de kendiliğinden ortaya çıkar. Bu açıdan bakıldığında, ortaya bir tüzük taslağı koymak sanıldığı ya da görüldüğü kadar da zor bir sorun değil. Ya da bir zorluğu varsa eğer, bu onun teknik yapısından değil, fakat sorunlara maddeleştirilmiş biçimde vereceğiniz yanıtların içeriğinden gelir.

Cihan: Önümüzde tartışılıp onaylanmak üzere sunulmuş bir parti tüzüğü taslağı var. Bu taslağı ne yazık ki biraz son ana sıkıştırmak durumunda kaldım. Bu beni aşan bir durum oldu. Daha önce örgüt komisyondan bir tüzük taslağı hazırlanması istenmişti. Komisyondan iki yoldaş bu görevi somut olarak üstlendiler, ama sonuçta hazırladıkları taslak amaca yanıt vermekten oldukça uzaktı. Bu, birçok şeyi tartışmalı gördükleri için tartışmaya açık bırakan, daha çok belli yönleriyle tartışmanın çerçevesini çizen bir taslak olmuştu. Bu açıdan çok işlevsel bir taslak değildi. Zaten hazırlayan yoldaşlar da kendi taslakları konusunda pek bir iddia taşımıyorlardı. Bunun işlevsel bir taslak olmadığına kısa bir süre önce karar verdik ve yeni bir taslak hazırlama ancak bundan sonra gündeme gelebildi. Yeni bir taslak hazırlamak gerekti ve ben bunu son günlerin çok sıkışık geçen oturumları arasına sığdırmak durumunda kaldım.

Geçmiş deneyimlerin ve kendi pratiğimizin eleştirel sentezi

Buna rağmen tartışmaya sunulan taslağın ciddi bir emek ürünü olduğunu vurgulamak durumundayım. Toplam birikimimiz, tüzük üzerine ön hazırlık ve çalışmalarımız, ve nihayet, resmi kongre çalışmalarını hemen önceleyen tüzük üzerine ön tartışmaların sağladığı toplam açıklıklar, bu taslağın kaleme alınmasını bir hayli kolaylaştırmıştır. Tüm bunlar, bu taslağın gerçekte yılları bulan bir birikimin ve yoğun bir emeğin ürünü olduğunun göstergesidir.

Bizim 10 yılı bulan kendi örgüt yaşamımız, bunun ürünü olan önemli bir örgütsel-pratik deneyimimiz var. Kendi örgütsel yaşamımızın oluşumu ve akışı içinde, geleneksel örgütlerin yaşamlarına, örgütsel anlayış, uygulama ve geleneklerine yöneltilmiş kapsamlı eleştirilerimiz var. Parti yapısı ve yaşamlarına ilişkin olarak dünya komünist hareketinin tarihinden çıkardığımız, anlayış ve uygulama olarak eleştirel bir bakış açısıyla incelediğimiz ve irdelediğimiz önemli deneyimler var. Bütün bunların ışığında tüzük konusunda, tüzüğün sorunları konusunda fazlasıyla açık bir hareket durumundayız.

Tüzük, deyim uygunsu, genellikle sabit bir form oluşturan bir dizi temel örgütsel soruna, bizim kendi görüş ve anlayışlarımıza göre vereceğimiz yanıtlardan oluşur. Bu form iyi-kötü bellidir. Formdan bir parti tüzüğünün teknik yapısını, sistematüğini ve temel iç unsurlarını kastediyorum. O sistematik içerisinde partinin örgütsel yaşamını, işleyişini, demokrasisini, disiplinini, yapılanmasını oluşturan sorunların neler olduğu da iyi-kötü bellidir. Bu durumda bütün sorun, sizin bu sorunlara, bunların her bir unsuruna nasıl yanıt verdiğinizdir. Her bir soruna ilişkin olarak kendi yanıtınızı ortaya koyduğunuzda, böylece bunların toplamından sizin tüzüğünüz de kendiliğinden ortaya çıkar.

Bu açıdan bakıldığında, ortaya bir tüzük taslağı koymak sanıldığı ya da görüldüğü kadar da zor bir sorun değil. Ya da bir zorluğu varsa eğer, bu onun teknik yapısından değil, fakat sorunlara maddeleştirilmiş biçimde vereceğiniz yanıtların içeriğinden gelir. Eğer bu konuda kafanız açıksa (ki bu örgüt, örgüt yapısı, işleyişi ve yaşamına ilişkin sorunlarda bir açıklık demektir), bu takdirde sizin için bir tüzük metni kaleme almanın esasa ilişkin bir güçlüğü de yok demektir.

Fakat tüm bunlara rağmen, sunulmuş taslak üzerinden yapılacak bir tartışmayı gene de çok önemsemek gerekir. Bu önem nereden gelir?

Geleneksel örgütlerin iç örgütsel yaşamları her zaman ciddi sorunlarla ve zaafarla yüklüydü. Hareketimizin kurucuları geçmiş örgüt yaşamlarından geldikleri için bunu bizzat içinden yaşayarak görmüşlerdi. Ve zaten yaşadıkları kopuşun başlangıcında, bu örgüt anlayışı ve yaşamının eleştirisi de önemli bir yer tutmaktaydı. Bu örgütlerin ideolojik ve sınıfsal kimliklerinin anlaşılmasında, sorunun bu boyutunun da küçümsenemez bir payı vardı.

Buradan gelen önemli bir birikim ve deneyime peşinen sahiptik. Aynı şekilde, ortaya çıktığımız dönemde, dünya komünist hareketinin parti geleneği bakımından yaşadığı ciddi zaafiyetler de bizim için tarihin bir gerçeğiydi. Bunlara karşı bir hassasiyetimiz, bu çerçevede eleştirel yaklaşımlarımız vardı. Bunu, teorinin temel devrimci esaslarını yaratıcı bir biçimde kavrama ve özellikle Bolşevizmin bu alandaki örnek tarihsel deneyimlerinden en iyi biçimde öğrenme tutumu ile birleştiriyorduk. Bunun bize daha başlangıçtan itibaren kazandırdığı bir bakış açısı vardı. Doğal olarak bu zamanla daha da gelişti ve olgunlaştı.

Ve tüm bunlardan öteye, hareket olarak bizzat biz kendimiz 10 yıllık bir örgütsel yaşam içerisinden geliyoruz. Buradan geliştirdiğimiz, oluşturduğumuz

ve olgunlaştırdığımız kendi yaklaşımlarımız var. Değerlerimiz, geleneklerimiz, eğilimlerimiz var; bütün bunların toplamı olan çok önemli düşünsel ve pratik açıklıklarımız var.

Sonuç olarak; genel teorik ve tarihsel deneyim ile kendi pratiğimizin eleştirel sentezinden oluşan bir tüzük taslağı var şu an önümüzde. Bu tüzük taslağı belli bakımlardan belli sorunlar taşıyor olabilir. Belli noktaları fazlalık olabilir, farklı bölümler bazı tekrarlar içeriyor olabilir. Bu açıdan muhakkak ki bu taslak, buradaki tartışmaların da ışığında, kongre sonrasında titiz bir redaksiyondan geçirilecektir.

Fakat önemli olan yanı bu değil. Bir partinin yaşamında kritik önem taşıyan bazı sorunlar var; önemli olan, kongrenin tam da bu noktalar üzerinde bir açıklık sağlayarak bir mutabakata varabilmesidir. Bu sorunların neler olduğu ise, taslak madde madde incelendiğinde zaten karşımıza çıkacaktır.

İşlevsel bir tüzüğün zorunlu koşulu

Hantal ve bürokratik olmayan, sade, pratik ve işlevsel bir tüzüğe ihtiyacımız var. Hangi tüzüğe bakarsanız bakın, parti hücresinin tanımı ve işlevi az-çok birbirinin benzeridir. Fakat genellikle bununla yetinilmez, maddeleştirilmiş uzun açıklamalara ve gerekçelendirmelere girilir. Oysa tüm bunların yeri tüzük değildir, bunlar bir tüzüğü yalnızca hantallaştırır ve onu asıl işlevinden uzaklaştırır. Nihayetinde siz otursunuz; parti hücresi nedir, görevi ve işlevi nedir, sorumlulukları nelerdir, tüm bunlar üzerine örgütsel bir metin hazırlarsınız; orada parti hücreesine ilişkin bütün bu sorunları tüm kapsamıyla ortaya koyar, açarsınız. Ve zaten gerekli açıklığı, bu çerçevede asıl bilinci ve kavrayışı da bu tür bir çaba verir. Tutup son derece kısa ve özlü olması gereken bir tüzük metninde beş on cümleyle şu şudur, bu budur demek, işlevsel olmadığı gibi gerekli de değildir.

Bir tüzükte hücre partinin temel örgütüdür, temel örgütsel birimdir demek bile aslında yeterlidir. Onun işlevi, görev ve sorumlulukları şunlar şunlardır diye çok özel açıklamalara girmek gerekmiyor. Hücre bulunduğu yerde partinin faaliyetini kitlelere taşıyan, taşımakla yükümlü olan temel örgütsel birimdir demek, işin aslında yeterlidir. Bunu, geleneksel örgütlerin tüzüklerinde genellikle yapıldığı gibi, dallandırıp budaklandırmanın fazla bir anlamı yok. Bunun bir tüzüğü hantallaştırıp gerçek işlevinden uzaklaştırmaktan başka hiçbir yararı yok. Yanımda bu türden birkaç tüzük örneği var, içinde hücre üzerine yedi-sekiz maddelik bölümler var. Bu yedi-sekiz maddeyi bu şekilde koyup tüzüğü hantallaştıracağınıza, böylece onu gerçek işlevinden uzaklaştıracığınıza, alın o maddeleri, birer arabaşlık olarak işleyip hücre üzerine bir makale yazın, böylece çok daha işlevli bir iş yapmış olursunuz.

Bu açıdan bakıldığında, bizim tüzük taslağımız belli ölçülerde yine de şişkin sayılır. Taslağı bu açıdan da değerlendirmeli, fazlalık olan her şeyi ayıklamaya çalışmalıyız. Fakat biçime ilişkin bu sorundan da önce, asıl önemli olan işlevsel bir tüzüğün temel önkoşulları konusundaki açıklıktır.

Bu taslağı hazırlarken doğal olarak geçmiş ve bugüne ait bir dizi tüzüğe de baktım. Bunların hazırlanışındaki mantığı anlamaya çalıştım. Devrim

öncesi Rusya'da kullanılmış bir dizi tüzük örneği var, onlara baktım. Bolşeviklerin 1917 Nisan konferansının kabul ettiği yeni tüzük örneğine, Komintern'nin örnek tüzüğüne, SBKP'nin 1939'da onayladığı yeni tüzüğe baktım. Bunların ışığında doğal olarak bizim bazı geleneksel örgütlerimizin tüzüğüne baktım.

Sonuçta şunu farkettim: Eskiden TDKP'nin tüzüğü için; kardeş partilerinin tüzüğü getirildi, çevrildi, bunların ortalaması alındı ve sonuçta ortaya TDKP tüzüğü çıktı, diyordum. Şimdi TDKP tüzüğünü Komintern'in '20'lerde hazırladığı örnek tüzük ve Jidanov'un hazırladığı tüzükle karşılaştırdığımda, zamanında onun yararlandığı kardeş parti tüzüklerinin asıl kaynağı konusunda da bir açıklığa kavuşmuş oldum. 1925'de Komünist Enternasyonal Örgütlenme Sekreteryası'nın hazırladığı tüzük örneği ile SBKP'nin 1939'da kabul edilmiş tüzüğünden yararlanılarak oluşturulmuş tüzükler bunlar. Bu açıdan deyim uygunsa biraz çeviri ürünü, birbirinin kopyası tüzükler. Gerçek örgütsel yaşamda işlevsiz kalmaları da çok büyük ölçüde bununla bağlantılı.

Sovyetler Birliği bir ülkeler ve uluslar topluluğu olduğu için, SBKP tüzüğünün buradan gelen karmaşık yanları var. Bunları ayıkladığınızda, geriye temel esaslar olarak herkesin kullanmakta olduğu ortak klasik form kalıyor. Form doğal olarak çok önemli değil, bu biçimden elbette ki yararlanabilir, yararlanmalıdır. Önemli olan, tüzüğün ideolojik-politik özü, içeriği ve ruhudur. Bunun ilgili parti tarafından ne kadar özümseyip benimsediği, gerçekten anlaşılıp sindirildiğidir. Dolayısıyla söz konusu partinin gerçek örgütsel yaşamını ne denli belirlediğidir. Bir partinin kendi ideolojik-politik çizgisinden, kendi mücadele koşullarından olduğu kadar örgüt anlayışı ve deneyimlerinden kaynaklanmayan, bunun ürünü olmayan, daha çok çeviri kokan herhangi bir tüzük ise bunu sağlayamaz.

TDKP'nin tüzüğü buna en kötüsünden bir örnek olarak verilebilir. Örneğin; TDKP tüzüğü, parti kongresi partinin en üst organıdır ve dört senede bir düzenli olarak toplanır, diyordu. Ama bu tüzüğün onayladığı ilk kongrenin ardından ikinci bir kongre, TDKP'nin örgütsel varlığına fiilen son verdiği tarihe kadar geçen 15-16 yıllık süre boyunca hiç toplanmadı. Bu temel tüzük hükmünün bu partinin yaşamında hiç bir anlamı olmadı. (...)

Aynı tüzükte, eğer parti merkez komitesi süresi dolduğunda parti kongresini toplanmazsa, parti örgütlerinin MK'nın yetkileriyle donanmış bir kongre hazırlık komitesi kurması bir haktır deniliyor, ama pratikte bunun da bir anlam taşımadığını biliyoruz. Bu madde SBKP'nin tüzüğünden, Jidanov'un hazırladığı tüzükten alınmış. Ama biz, bunun SBKP'nin bu yeni tüzüğünün kabulünden sonraki yaşamında herhangi bir anlam ve işlev

taşımadığını da biliyoruz. Yeni tüzük 1939'daki 18. Kongre'de onaylanmıştı. 19. Kongre ancak 1953'de toplanabildi. Yani 14 yıl sonra, araya giren savaşın bitiminden ise tam 8 yıl sonra!

Dolayısıyla tüzük kendi başına alındığında bir hukuksal formdur. Asıl önemli olan, onun taşıdığı ya da taşıması gereken ideolojik-politik ve örgütsel içerik ve ruhtur. Gerçek hayatta bu içerik ve öze uygun düşen bir örgütsel yapıya, yaşama, işleyişe sahip olabilmektir. Biz bunu kavramadıktan sonra, buna ilişkin bir politik kavrayışa sahip olmadıktan sonra, herşeyi tüzük sistematığı içinde dört dörtlük ifade etsek bile, bu sonuçta kağıt üzerinde kalmaya mahkumdur. Deneyimlerin de bütün açıklığıyla gösterdiği budur.

Ama biz gerçekten bir kavrayış oluşturuyorsak eğer, bizim sağlam bir ideolojik-politik bilincimiz varsa; artı, örgütsel sorunlara açık ve net yaklaşımlarımız varsa; artı, örgütümüzü gerçekten belli esaslar, davranış normları ve işleyiş esasları, belli haklar ve görevler bütünlüğü temeli üzerinde bir düzene sokmak istiyorsak, bunda kararlıysak, yani sözümüz ile pratiğimiz birbirini tamamlıyorsa, teori ve eylem birliği varsa, tüzüğümüz bu durumda gerçekten de çok işlevsel olacaktır. Tüzüğümüz o zaman gerçekten de çok özel bir önem ve hayatiyet kazanacaktır. Ve ben inanıyorum ki, bizim tüzüğümüz böyle olacaktır. Bir tüzüğümüz yokken de biz bu taslakta dile getirilen, formüle edilen birçok hükmü fiilen uyguluyorduk. Ben maddelerin altını doldururken bunu çok somut olarak gördüm. Bu tüzüğümüzün bundan sonraki örgüt yaşamımızda işlevsel olacağının da bir ön göstergesi ve güvencesidir.

Partinin gelişme ve olgunlaşma süreci ve tüzük

Altını çizmek istediğim bir başka noktayı, somuttan, taslaktaki bir tanımdan giderek ortaya koymak istiyorum. Taslağın "Parti yaşamı, işleyişi ve iç demokrasi"ye ilişkin bölümünün 1. maddesinde şöyle deniliyor: "Partinin temel örgütlenme ilkesi demokratik merkeziyetçiliktir. Bu ilkenin yorumu ve uygulanması illegalite koşullarına, partinin siyasal ve örgütsel gelişme ve olgunlaşma düzeyine ve nihayet devrimci siyasal mücadelenin genel gidişine tabidir."

Tüzüğümüzün yorumunda, belli maddelerin amaca uygun yanıtlarının aranmasında, en çok dikkat etmemiz gereken nokta işte bu. Partinin politik ve örgütsel olgunlaşma düzeyi, hakların ve görevlerin, yetkilerin ve sorumlulukların tanımında hep yeni durumlar ortaya çıkaracaktır. Yeni değerlendirmeler ve

tercihler gerektirecektir.

Partimizin ileride öylesine bir olgunlaşma düzeyi olacaktır ki, biz parti üyelerinden oluşan bir hücreye örgüte üye kabul etme yetkisi bile tanıyabileceğiz.

MK'nın bugünkü yetkilerinin bir kısmı il komitelerine devredilecektir ileriki bir gelişme aşamasında. Ya da mücadele koşullarında ortaya çıkacak yeni bir duruma bağlı olarak, bu amaca uygun bir ihtiyaç olarak çıkacaktır karşımıza. Bunlar hep kendi mevcut durumunuzla, örgütsel ve siyasal gelişme ve olgunlaşma düzeyiniz ile bağlantılı durumlar. MK lehine İK'ların bazı yetkilerini sınırlayan tutum ve tercih, İK'larımızın ve il örgütlerimizin bugünkü gelişme ve olgunlaşma düzeyinden, oturmuşluktan çok ayrı bir şey değil.

Yine aynı bölümün d şıkında; "İllegalite koşullarının getirdiği zorunlu sınırlamalar elverdiği ölçüde, parti yönetici organlarının oluşumunda seçim ilkesi uygulanır", deniliyor. Burada sınırlama gerçekte sadece illegaliteden gelmiyor, artı partinin örgütsel gelişme düzeyinden de geliyor. Bugün siz İK'lar il konferanslarında seçilir dersiniz ve il konferansları üzerine tüzük bölümleri hazırlarsanız, gerçekte bu herhangi bir anlam ve işlev taşımaz. Zira sizin öyle illeriniz var ki, bugün bütün üyeleriniz neredeyse sadece il komitesinden ibaret. Yani bir il komitesi; altında bir sürü çalışma grubu ve bir takım aday üyeler var, ama üyeleriniz yok. Böyle olunca bu türden bir hükmün de bugün için pek fazla bir değeri ve işlevi kalmıyor.

Ama parti yarın olgunlaşacaktır. Bir dizi önemli sanayi kentinde az-çok gelişmiş il örgütlerine, çok sayıda alt parti organından ve dolayısıyla bunları oluşturan çok sayıda üyeden oluşan il örgütlerine kavuştuğumuzda, doğal olarak durum da değişmiş olacaktır. Bu durumda, yani bizim bugünkü İstanbul il örgütümüz formunda, hatta fabrikalarda taban örgütlerini de yaratmış, dolayısıyla ondan da daha gelişmiş bir biçimiyle il örgütlerimiz ortaya çıktığı zaman, bu partinin temel organları bölümüne, parti kongresi ve MK'nın hemen altına, il konferansları gibi bir bölüm de koymak durumunda kalacağız. Ama il konferanslarının kurumlaşması, İK'ların buradan seçilmesi, il faaliyetinin burada değerlendirilmesi, bugünkü şekliyle bizim örgütsel gelişme düzeyimize henüz uymuyor. Bu nedenle de mevcut tüzüğümüzün bu türden bölümleri yok.

Özetle, örgüt geliştiği ölçüde, hukuku da ona göre genişleyecektir. Mevcut hukuk, yani tüzük, örgüte dar gelmeye başlayacaktır. Örgütte merkeziyetçilik, örgütte otorite sağlam bir biçimde oturacaktır. Bu, demokrasinin daha da güçlenmesi için bir imkana dönüşecektir. Duruma göre bunun tersi de olabilecektir. Aşırı demokrasinin kötüye kullanıldığı ve bunun partinin çalışma ve savaşma kapasitesini zaafa uğrattığı kimi durumlarda, buna karşı verilen ideolojik-politik mücadele, buna karşı yürütülen örgütsel savaşın yanı sıra, tüzükle de bu mücadelenin kolaylaştırılması yoluna gidilebilecektir. Belli şeyleri sınırlandırmak ihtiyacı duyulabilecektir.

Merkeziyetçilik ve disiplin ile demokrasinin devrimci birliği

Tüzük, bir partide devrimci temellere dayalı bir birlik varken işlevseldir. Ben bunu her zaman söyledim ve savundum, tüzük ön tartışmalarında bir kez daha önemle ve özen bu gerçeğin altını çizdim: Tüzük, birliğini koruyan ve yolunu yürüten bir partide anlamlı ve işlevseldir, böyle bir partinin yaşamına ve işleyişine bir açıklık, düzen ve normlar sistemi sağlar. Böyle bir partinin örgütsel yaşamına ve gidişatına yön verir. Parti bu birliği kaybetti mi, tüzük, özellikle de parti birliğini zaafa uğratan öğeler tarafından, anında fiilen boşa çıkarılır ve tüzük hükümlerinin yerini başka şeyler almaya başlar.

Bunu böyle düşündüğüm içindir ki, tüzük taslağının bazı maddelerini hazırlarken çok zorlandım. Bazı maddelere hiç yer vermemeyi bile

Biz gerçekten bir kavrayış oluşturuyorsak eğer, bizim sağlam bir ideolojik-politik bilincimiz varsa; artı, örgütsel sorunlara açık ve net yaklaşımlarımız varsa; artı, örgütümüzü gerçekten belli esaslar, davranış normları ve işleyiş esasları, belli haklar ve görevler bütünlüğü temeli üzerinde bir düzene sokmak istiyorsak, bunda kararlıysak, yani sözümüz ile pratiğimiz birbirini tamamlıyorsa, teori ve eylem birliği varsa, tüzüğümüz bu durumda gerçekten de çok işlevsel olacaktır. Tüzüğümüz o zaman gerçekten de çok özel bir önem ve hayatiyet kazanacaktır. Ve ben inanıyorum ki, bizim tüzüğümüz böyle olacaktır. Bir tüzüğümüz yokken de biz bu taslakta dile getirilen, formüle edilen birçok hükmü fiilen uyguluyorduk. Ben maddelerin altını doldururken bunu çok somut olarak gördüm. Bu tüzüğümüzün bundan sonraki örgüt yaşamımızda işlevsel olacağının da bir ön göstergesi ve güvencesidir.

düşündüm, ama sonuçta herşeye rağmen yer verme yoluna gittim.

Bir maddeyi buna örnek olarak vermek istiyorum: “*Merkez Komitesi’nin olağan ya da olağanüstü kongreleri zamanında toplamaması durumunda, mevcut il komitelerinin salt çoğunluğunca seçilen ve Merkez Komitesi yetkilerini devralacak olan geçici bir organ, parti kongresini toplama yoluna gider.*”

Bu tüzük maddesinin gerçekte çok işlevi yok gibi geliyor bana. Neden? Çünkü partisinin önüne bu kadar kaba bir biçimde dikilmiş bir MK’nın varlığı, çok ciddi bir bunalımın, parti içinde çok ciddi bir zaafiyetin göstergesidir ve böyle durumlarda da, işler tümüyle başka bir biçimde çözülüyor. Sana bile çok işlevsel görünmediyse niye koydun böyle bir madde denilecektir. Bu maddeyi buna rağmen koydum, zira herşeye rağmen bir işlevi olabilir. Bu madde, parti içi mücadelede parti hukuku çerçevesindeki meşruiyet tartışmaları açısından işlevseldir. Parti içi çatışmada taraflar, kendilerine parti tüzüğü üzerinden bir moral destek almak, meşruiyet tartışmasında bir dayanak bulmak istiyorlarsa, tüzüğün o maddesinden gereğince yararlanabilirler. Bu açıdan herşeye rağmen bir işlevi var.

Ama her zamanki görüşümü de burada yineliyorum: Bir partide ideolojik birlik dağılmışsa eğer, tüzüğün de fazla bir kıymeti ve işlevi kalmaz. Bir partide üyeler, o partiye gönüllü ve bilinçli bağlılıklarını sürdürmedikleri sürece, tüzüğe hangi hükmü koyarsanız koyun, sonuç çok fazla değişmez. Bu, daha önce de (*Tüzük Üzerine Ön Tartışmalar-Red.*) yeterince gerekçelendirildiği için burada üzerinde fazlaca durmak istemiyorum.

Bizim kendi tüzüğümüze, bir takım başka özelliklerine dönersek; bu tüzük, parti otoritesini, parti disiplini ve parti demokrasisini organik bir bütünlük içerisinde gözetmeye çalışmıştır. Kaleme aldıktan sonra ortaya çıkan taslağı önüme çekip de titiz bir redaksiyon yapmak imkanı bulamadım. Belli çelişkiler ya da tutarsızlıklar var mıdır, bilemiyorum. Beraber tartışacağız ve göreceğiz. Zaten yeni MK olarak, tüzüğü yayına sunmadan önce titizce elden geçirmek için kongreden bir redaksiyon yetkisi de isteyeceğiz.

Ama bunu bir yana bırakırsanız, ben toplam yapı bakımından, burada, demokrasi ile disiplin arasında, parti yerel örgütlerinin inisiyatifıyla merkezi otorite arasında diyalektik-organik bir devrimci bütünlüğün kurulabildiğine inanıyorum. Hem örgüt demokrasisi, bu çerçevede üyelerin hakları, bu çerçevede yerel örgütlerin inisiyatifi, bu çerçevede hak arama mekanizmaları gözetilmiştir. Ama hem de, ciddi bir iş

yaptığımız gerçeği hesaba katılmıştır. Bu ne demektir? Biz polis rejimi koşullarında devrim mücadelesi yürüten bir örgütüz, demokrasi oyunu oynama lüksümüz yok. Partimizin iç demokrasisi devrimci bir demokrasidir. Merkezi otoritemizi ve örgüt disiplinimizi güçlendiren, partimizin çalışma ve mücadele gücünü ve kapasitesini büyütüp pekiştiren, politik amaçlarımıza ulaşmamızı kolaylaştıran bir demokrasidir bu. Parti üyesini, parti organını ve toplam olarak parti örgütünü etkin ve başarılı bir çalışma ve mücadele için silahlandıran bir demokrasidir bu. Özetle, amaca hizmet eden bir demokrasidir bizim demokrasimiz. Bu temel üzerinde, hareketin bugünkü gelişme düzeyinde kuşkusuz en güçlü organı olan MK’nın yetkilerine gerekli özen gösterilmiştir tüzük taslağında.

Bunun dışında söylenecek bir takım başka şeyler var, ama bunlar maddelerin somut olarak tartışılması esnasında söylenebilir şeyler. Ben genel planda bakıldığında söylenebilecek bazı şeyleri ifade etmekle yetiniyorum burada.

Partiye tüzüğe dayalı bir yaşamı egemen kılmalıyız

Programımızı tartıştık ve onayladık. Böylece ideolojik birliğimizi bir program birliği düzeyine çıkarmış olduk. Şimdi tüzüğümüzü de tartışacağız ve onaylayacağız. Böylece parti birliğimizi örgütsel alanda da yeni bir düzeye çıkarmış ve belli esaslara bağlamış olacağız. Bilindiği gibi biz, tüzüğün kapsamını oluşturan hükümleri, ayrıntılı örgütsel tartışmaların süzülmuş bir ifadesi sayıyoruz. Dolayısıyla, tüzüğümüzü örgüt sorunları üzerine, örgüt yapısı, işleyişi ve yaşamı üzerine, kadro sorunları üzerine yaptığımız kapsamlı ve çok yönlü tartışmalar temeli üzerinden kavramak zorundayız. Parti tüzüğümüz, partide her türlü keyfiyet alanını ortadan kaldıran, parti üyelerini parti yaşamı, parti işleyişi, hak ve görevler bütünlüğü konusunda eğiten, partiye bağlayıcı davranış normları getiren bir araç olacak, böyle bir işlev görecektir.

Ben parti tüzüğümüzün örgüt yaşamımıza yeni bir soluk kazandıracağına, güçlü ve sağlıklı bir iç örgütsel yaşam kurmamızı kolaylaştıracağına ve bu temelde bir örgütsel davranış olgunluğu üreteceğine inanıyorum. Parti üyelerimiz artık birçok sorunu, tutumu ve davranışı tüzük üzerinden gözetmeye ve tüzüğe uygun davranmaya çalışacaklardır. Biz bunun için ayrıca özel bir çaba harcamak, bu çerçevede sürekli bir iç mücadele de vermek durumundayız. Eğer kendimizi ciddiye alıyorsak, tüzüğümüzü de ciddiye almak durumundayız. Bunu özellikle

vurguluyorum; zira tüzüklere ilişkin en trajik sonuç bu olmuştur, partiler çoğu kere kendi tüzüklerini ciddiye almamışlardır. Tüzük birçok partide işlevsiz bir kağıt parçası olarak kalmıştır. Biz devrimci bir parti olacaksak eğer, kendi tüzüğümüzü, tıpkı programımız gibi, son derece ciddiye almak durumundayız. Bu bize çok şey kazandıracak, örgüt yaşamımızı rahatlatacak ve güçlendirecektir. Dolayısıyla, gerek

tüzüğümüzün kavranması, gerekse titizlikle uygulanması ve tüm örgütümüzü bağlayan bir ortak davranış yasası haline gelebilmesi için, hepimizin üzerine düşeni fazlasıyla yapması gerekiyor. Kavranması, titizlikle uyulması ve uygulanması için, bilinçli ve kararlı bir tüzük savaşı vermek durumundayız. Özüne indiğimiz ve derinlemesine tartıştığımızda, temel tüzük hükümlerinin biçimsel maddeler olmadığını göreceğiz. Bunlar bizim örgüt yaşamımızın, işleyişimizin esasları. Bunu gereğince kavrarsak, tüzüğümüzü de gereğince sahipleniriz.

Elbette tüzük, bizim politik özümüzü geliştiren bir biçim, hukuksal bir biçim. Öyle evreler gelebilir ki, bu hukuksal biçim bizim politik özümüzü sınırlamaya başlar. Biz o zaman tüzüğümüzü değiştirmek anlamında tutup açarız. Bu, dar gelmeye başlayan ya da tersinden fazla bol gelen bir elbisenin uymadığı kalıba göre gözden geçirilmesinden başka bir şey olmayacaktır. Bu açıdan tüzüğümüzü kendi içinde amaçlaştıracak değiliz. Muhtemeldir ki ikinci ya da sonraki kongrelerde bu tüzük birçok yönden değişikliklerden geçecektir. Bunu, aradaki pratik deneyimler, bu deneyimlerin yardımıyla sağlayacağımız örgütsel kavrayış olgunluğu, yanı sıra partimizin örgütsel gelişmesinin o günkü düzeyi ve sınıf mücadelesinin o günkü ortamı belirleyecektir. Muhtemel değişiklikleri, bunların neler olacağını ve bu değişikliklerin ne sınırlar içerisinde kalacağını, bu türden bir dizi etken belirleyecektir.

Tartışmalı bulunan ya da açıkta bırakılan bazı sorunlar

Mevcut taslakta, komünist gençlik örgütü, yurtdışı örgütü, bazı ara örgütlenmeler yer almıyor. Bunlara bilinçli olarak yer verilmedi. Bunlara yer vermek için kendimi bu sıkışık zaman içerisinde fazlaca zorlamadım. Ayrıca örneğin gençlik örgütümüz yokken, bununla ilgili olarak tutup belirli hükümler koymanın doğru olacağını da zannetmiyorum. Şu an için bu gerekli değil. Yurtdışı örgütü ya da komitesi üzerine kısa bir madde konabilir. Zaten parti üyeliği bölümünde bir hüküm var, ki en kritik noktalardan biri de zaten bu. İK bölümüne YDK’ya ilişkin özel bir hüküm de eklenebilir. Bunun dışında bir takım ara örgütsel biçimlerin tüzükte çok yeri yok.

Somut olarak da düşündüm; İstanbul’da örneğin, il komitesinin altında alt bölge komitelerimiz var. Bunlar aslında konumları ve işlevleri itibariyle son derece önemli organlar. Tüzükte bunlara nasıl yer verilir? Tüzük bunların hukukunu nasıl tanımlar? Bunun üzerine tartışılabilir. Bunlara il komitesi yetkisi vermek, İstanbul il komitesini bölge komitesi olarak tanımlamayı gerektirir. Oysa İstanbul İK bir bölge komitesi değil, gerçek manada bir il komitesidir. Neden? Çünkü İstanbul kendi içinde organik yaşam bütünlüğü olan bir kent, bu kentte siyasal yaşam bir bütün. Bu çerçevede partinin siyasal ve örgütsel yaşamı da bir il komitesinde net bir biçimde bütünlüşmek zorunda. Ama aynı zamanda çok büyük ve karmaşık bir kent olduğu içindir ki, kendi altına doğru bir dizi alt bölge komitesi de gerektirebiliyor. Bugün bunların sayısı üçtür, dördtür, beştir, ileride on, onbir, onikiye çıkar. Bunlar ara yönetici komiteler. Bunların bizim örgüt yaşamımız içindeki yeri, hukuku, işleyişi iyi-kötü belli ama, yine de tüzük formu içinde bunlara bir tanım getirmek çok kolay olmayabiliyor. Bunu bu türden durumlara yalnızca bir örnek olarak verdim.

Benim Tüzük Taslağı’nın sunuluşu çerçevesinde söyleyeceklerim şimdilik bundan ibaret.

(Bu metin Türkiye Komünist İşçi Partisi Merkez Yayın Organı Ekim’in

Eylül ‘99 tarihli 208. sayısından alınmıştır.)

Toplam yapı bakımından, burada, demokrasi ile disiplin arasında, parti yerel örgütlerinin inisiyatifıyla merkezi otorite arasında diyalektik-organik bir devrimci bütünlüğün kurulabildiğine inanıyorum. Hem örgüt demokrasisi, bu çerçevede üyelerin hakları, bu çerçevede yerel örgütlerin inisiyatifi, bu çerçevede hak arama mekanizmaları gözetilmiştir. Ama hem de, ciddi bir iş yaptığımız gerçeği hesaba katılmıştır. Bu ne demektir? Biz polis rejimi koşullarında devrim mücadelesi yürüten bir örgütüz, demokrasi oyunu oynama lüksümüz yok. Partimizin iç demokrasisi devrimci bir demokrasidir. Merkezi otoritemizi ve örgüt disiplinimizi güçlendiren, partimizin çalışma ve mücadele gücünü ve kapasitesini büyütüp pekiştiren, politik amaçlarımıza ulaşmamızı kolaylaştıran bir demokrasidir bu. Parti üyesini, parti organını ve toplam olarak parti örgütünü etkin ve başarılı bir çalışma ve mücadele için silahlandıran bir demokrasidir bu. Özetle, amaca hizmet eden bir demokrasidir bizim demokrasimiz.

Pakistan'daki askeri darbenin arka planı

Pakistan'da 12 Ekim günü gerçekleştirilen askeri darbe, gazetemizin düzenli okurları açısından şaşırtıcı bir gelişme sayılmaz. Geçen Haziran ve Temmuz aylarında, Keşmir krizi vesilesi ile, bu ülkede hüküm süren köhne militarist rejimin yüz yüze bulunduğu sıkıntıları ve çıkmazları işlemiştik. Zaten Keşmir sorununun yeniden alevlendirilmesinin esas amacı bu sıkıntıları bir parça hafifletmek, toplumsal güçlerin dikkatlerini başka hedeflere yöneltmekti. Büyük ölçekli bir savaş arayışı, sonuçta Pakistan rejimi açısından askeri ve politik bir fiyasko ile sonuçlandı. Aylar süren yoğun sınır çatışmalarının ardından, İslamabad hükümeti uluslararası bağlamda, özellikle de ABD emperyalizmi nezdinde, umduğu ve hesapladığı teşvik ve desteği bulamayınca, geri adım atmak zorunda kalmıştı.

Hedef saptırma operasyonunun üzerinden bir kaç ay kadar kısa bir süre geçti. Ve dış bahanelerden mahrum kalmış olan İslamabad hükümeti esas toplumsal sorunlarla yüz yüze gelmeye başladı. Uluslararası emperyalist medya, Pakistan toplumunun bedellerini ödediği ağır sorunlar hakkında bir tek kelime dahi yazmamaktadır. Bu ülkede dehşet verici ölçeklerde olan toplumsal sorunlara bir zamanlar Bayan Benazir Butto'nun imajı maske ediliyordu. Ardından yıllardır aynı sorunlar, bu kez, Taliban hareketi, Keşmir krizi, nükleer denemeler, ordunun politik yaşamdaki rolü, kökten dinci akımların gövde gösterileri, devrik Başbakan Nawaz Şerif hükümetinin otoriterliği vb hakkında yapılan yüzeysel polemiklerle gizlenmeye çalışılmaktadır.

Oysa Pakistan işçi sınıfı, emekçileri, gençleri, köylüleri kısacası emeği ile yaşamak zorunda olan tüm toplumsal sınıf ve katmanlar, faşist bir rejimin pençesinde kıvranıyorlar. Sanayileşme düzeyi zayıf olan bu ülkede, başlıca döviz girdileri pamuk ihracatına dayanmaktadır. 140 milyonluk ülkenin döviz rezervleri iktisatçı Hasan Sait'e göre 1,4 milyar dolar civarındadırlar ve sadece 3 haftalık ithalat giderlerini karşılayabilmekle sınırlıdırlar.

Asya Kalkınma Bankası'nın geçen ilkbaharda yayınladığı bir rapora göre toplam nüfusun % 28'i mutlak sefalet koşullarında yaşıyor. Aynı kaynağa göre Pakistan'da kişi başına düşen yıllık ortalama gayri

safi milli sadece 495 dolardır. Türkiye'de bu rakamın 2000 dolar civarında olduğu hesaba katılınca, Pakistan toplumunun içinde yaşadığı sefaletin boyutları kendiliğinden anlaşılmış olur.

Üstelik, Pakistan başta IMF ve Dünya Bankası olmak üzere sermayenin uluslararası kurumlarına 35 milyar dolar borçludur. Bu rakam başka örneklerle kıyaslanınca yüksek bulunmayabilir. Ama ülkenin gayri safi hasılasının % 50'sine tekabül etmekte, ihracat gelirlerinin % 40'ı bu borcun faizine ödenmektedir. Ayrıca devlet bütçesinin % 30'u yapısal olarak askeri harcamalara ayrılmış durumdadır.

Bu durumda sefaletin kol gezmesinin, işçilerin neredeyse angarya çalıştırılmalarının, fırsat buldukça körfez ülkelerine sevk edilmeye çalışılmalarının, köylülerin üretiminin ucuz fiyata gasp edilerek uluslararası pazarlara döviz karşılığında sürülmesinin perde arkası bir sır olmaktan çıkmaktadır. Çünkü, nüfus yoğunluğunun yüksek olduğu bu geri kalmış yoksul ülkede asalak egemen sınıfların servet edinebilmeleri, her alanda kemerlerin her gün daha fazla sıkılmasını gerektiriyor. Yani, rejimin başlıca misyonu ve varlık nedeni, bir avuç parazit rant gelirlerini hep yüksek tutmaktır. Devletin kurumları, yasaları, rejimin karakteri, politikası salt bu amaca hizmet için biçimlendirilmişlerdir.

Toplumsal üzerine kurşun gibi çökertilen dinci gericiliğin, körüklenen fanatik milliyetçiliğin, Taliban hareketine verilen desteğin, saldırganlığın, Keşmir'de aranan savaşın, militarizasyonun, belli aralıklarla birbirlerini izleyen askeri darbelerin vs. arkasında, hep bu ihtiyaca cevap bulma arayışı duruyor. Nöbetleşe birbirlerini izleyen ve sonuçta istisnasız her zaman "hırsız" ilan edilen hükümetler, ister sivil olsun ister asker, hep bu misyonun

memurları oldular ve olmaya devam ediyorlar. Bu ülkenin içinden geldiği ve yaşadığı tarihsel sürece bakıldığında toplumsal muhalefetin gözünü açmasına, rejime bayrak kaldırmasına asla fırsat verilmeden, nöbet değişikliğine gidildiği görülür. 5 Temmuz 1977 askeri darbesinin ardından Ziya ÜI Hak rejimi bir yandan askeri terör estirirken, öte yandan da toplumsal muhalefeti silah zoruyla

dinci gericici akımların kucağına itmiş ve böylece etkisizleştirmişti. Bu dönemin mirasını temizlemek ve birikmiş olan toplumsal hoşnutsuzluğu etkisizleştirmek için Bayan Benazir Butto kullanıldı.

Toplumsal muhalefet kendisini ifade edemeyecek duruma gelince, Bayan Butto da misyonunu tamamlamış sayıldı ve 6 Ağustos 1990'da "hırsız" edilerek

görevinden alındı. Erken seçimleri kazanıp yeniden başbakanlığa gelen bayan Butto, bir daha hırsız ilan edilerek, bu kez Londra'ya sürüldü.

Onu izleyen Nawaz Şerif, kısa bir süre önceye kadar Pakistan tarihinin en güçlü başbakanı olarak anılmaktaydı. 1997'de işbaşına getirildikten sekiz ay sonra ardarda devlet başkanını, anayasa mahkemesi başkanını ve genel kurmay başkanını kovmuştu. Fakat, aynı Nawaz Şerif toplumsal muhalefeti kalıcı bir tarzda susturmayı başaramayınca ve bu amaçla başlattığı Keşmir krizini yüzüne gözüne bulaştırınca, bu kez o da "istikrarsızlığın ve kargaşanın" sorumlusu ilan edildi. Ve düzen nihai koku orduyu devreye sokmakta çareyi buldu.

Bu arada belirtmek gerekir ki, Pakistan Keşmir bozgununu izleyen haftalar içinde, ciddi kitle gösterilerine sahne olmuştur. Burjuva medya sadece Talibanlar'ın ikizleri olan mücahitlerin gövde gösterilerini önplana çıkartmış, enine boyuna işlemiş ve yorumunu Pakistan'da sosyal kriz var cümlesi ile noktalamakla yetinmişti. Haftalarca sonra öğrenilmiştir ki bu ülkede ciddi işçi eylemleri, kitlesel işçi gösterileri olmuş, hatta başarılı bir genel grev dahi örgütlenmiş. Sermaye medyasının sansüründen haftalarca sonra sızan bu ibareler, buz dağının sadece görünen ucunu oluşturmaktadır ve nasıl bir zemin üzerinden yükseldiğini tahmin etmek zor değildir. İşte bu toplumsal zemin üzerinde yeni mücadele filizlerinin yükselmesini engellemek için, bugün bir kez daha Pakistan ordusu devreye konmuştur. Devrik hükümet sadece rejimin sivil görünümü maskesiydi, dışa dönük vitriniydi. Hükümet iktisadi, sosyal ve politik sorunlar yığını altında işlevsizleşince, rejim onu elinin tersi ile kenara attı ve gerçek yüzü ile sahneye indi.

Sorunun elbette bir de uluslararası boyutları mevcuttur. Ordunun darbeyi, ABD emperyalizminin sözlü sataşmalarına alınması ve Nawaz Şerif hükümetinin Washington'a uşaklığın dozunu kaçırmamasına tepki sonucu yaptığı iddia edilmektedir. Zaten böyle durumlarda hep öyle söylenir. Esas sorumlunun izini kaybettirmek için ona sataşmakla işe başlanır.

Oysa sorunun iç yüzü tamamen farklıdır. Bu darbe Pakistan generallerinin özerk irade ve kararlarının bir ürünü değildir. Washington'un dünyadaki en yeminli ve en aşağılık uşaklarından biri olmakla tanınan İslamabad rejiminin başına buyruk davranması asla düşünülemez. Pakistan, kendisi bir istikrarsızlık alanı olduğu gibi, ABD emperyalizminin yakından izlediği sayısız kriz odağının da merkezinde yer almaktadır. Çin Halk Cumhuriyeti ve ABD ilişkilerindeki gerginlikten daha önceki sayılarımızda bahsetmiştik. Rusya'nın Kafkaslar'daki savaşı devam etmektedir. İktisadi çıkmazların artmasına paralel olarak Hindistan'ın bünyesinde merkezkaç kuvvetler çoğalıyor. Uluslararası petrol ve doğal gaz tekellerinin yeni Eldoradosu Orta Asya'nın yolunu açmakla yükümlü Taliban iktidarı halen sallantıda vs...

Dolayısıyla, Pakistan'daki askeri darbenin toplumsal muhalefeti doğmadan ezmek dışındaki ikinci misyonu, ABD emperyalizminin bölgedeki mevzilerine çeki düzen vermek olacaktır. Yani özünde bu darbe bir Amerikan darbesidir.

Türkiye devrimine karşı sorumluluklarımıza gereğince sahip çıkmak zorundayız

Ulucanlar katliamını protesto etmek ve bu vahşetin iç yüzünü dünya kamuoyuna duyurmak amacıyla Avrupa'nın tüm ülkelerinde olduğu gibi Fransa'da da çeşitli etkinlikler yürütüldü.

Katliamın haberi 26 Eylül sabahı alındıktan sonra Paris'de faaliyet yürüten Türkiyeli diğer örgüt taraftarları ile ilişki kuruldu ve ortak toplantı çağrısı yapıldı. Aynı gün **Siyasi Tutuklularla Dayanışma Komitesi** oluşturuldu. Oluşturulan **Komite** içinde toplantıya katılan TKİP, MLKP, TIKB, TKP/ML, DHKC, TKP (ML) ve Direniş Hareketi taraftarları yer aldılar. Görev dağılımı ve yürütülecek faaliyetlerin genel bir tesbiti yapıldı.

Teşhir ve kamuoyunu bilgilendirme kampanyasının temel araçlarını oluşturacak olan ortak Fransızca bildiri, imza kampanyası metni, Türk makamlarına gönderilmesi gereken protesto fakslarının metinleri vb.'ni hazırlama görevini biz üstlendik.

Pazartesi günü öğle saatlerinde kampanyanın bu bağlamdaki tüm donanımı **Komite**'ye iletildikten sonra, değişik iletişim araçlarıyla kamuoyu bilgilendirilmeye başlandı. Öğleden sonra TC'nin elçilik binası önüne siyah çelenk bırakmak amacıyla izinsiz bir gösteri düzenlendi. Bu arada bazı kuruluşlarla görüşmek için görev dağılımı yapıldı, konuya ilişkin bilgi ve belgeler içeren dosyalar oluşturuldu. Türkiyelilerin yoğun oldukları semtte 29 Eylül Çarşamba günü öğleden sonra izinsiz bir gösteri yapıldı. Ayrıca çoğunluğu Fransızca olarak çoğaltılmış örgütsel bildirilerimiz dağıtıldı.

Perşembe günü bazı yerel radyolarda bildiriler okundu, söyleşiler yapıldı. 2 Ekim Cumartesi günü öğleden sonra Paris Valiliği'nden izni alınmış olan bir yürüyüşe katılmak için Türkiyeli esnaflara saat 15.00 ile 18.00 arası kepenk kapatılması önerildi. Sayısı 400 ile 500 arasında değişen bir kitle yoğun yağmur altında semt sakinlerinin dikkatlerini çeker bir kararlılıkla yürüdüler. Ana çerçevesinin kısaca böyle tanımlanabileceği kampanya devam etmektedir.

Ya pılanlar yapılabilecek olanların asgarisi bile değildir

Ama, bu bize göre yapılabilecek olan asgarinin asgarisidir. Yapılan değil yapılması gereken ölçüt alınmalıdır. Sorunun duygusal boyutundan arınarak yapılanın bilançosunu yapmak gerekiyor. Bildiri dağıtmak, faks çekmek, birkaç yüz kişinin katıldığı bir yürüyüş yapmak vs., bunlar olağanüstü bir çaba gerektirmiyor. Nihayetinde bir rutin eylemdir. Kaldı ki Türkiyeli devrimciler bunun ustalarıdır, hatta örnekler. Fransa'da Kuzey Afrika'lı 2 milyonu aşkın insan yaşıyor. Bir gün Cezayir'deki faşist devletin politikasını devrimci bir tarza teşhir ettiklerine rastlamadık. Ama biz bu tür durumları kıstas alıp kendi sorumluluğumuzdan sıyrılamayız.

Çünkü bizim karşımızda rehin tutuğu savunmasız insanların derisini yüzmüş, katletmiş bir devlet gerçeği durmaktadır. Dahası bu katliam sadece devrimci tutuklulara değil, Türkiye devriminin kendisine yöneltilmiş bir saldırdır. Üstelik bu katliam sermaye devletinin bundan sonra devrimcilere karşı uygulayacağı kaba imha politikasının yeni bir ilk adımıdır. Bu farklı bir sorumluluk, farklı bir çaba, farklı bir fedakarlık gerektiriyor. Onun için bu amaçla yürütülen faaliyetin hacimi ve harcanan çabanın ölçeğini, özellikle Türkiye'de yaşayan komünistler, devrimciler, devrim ve sosyalizm sempatizanları, demokratlar, dahası bu insan kırımı

karşısında tüyleri ürperen tüm insanlar, abartmasız ve eksiksiz bir biçimde bilmek durumundadırlar.

Eğer amaç, bir devletin savunmasız insanlara karşı icra ettiği toplu cinayeti uluslararası bağlamda teşhir etmek ve bu uğurda bir kamuoyu oluşturmak ise, esas görev de Avrupa'nın kalbinde, Berlin'de, Paris'te, Londra'da, Roma'da, Brüksel'de vs faaliyet yürüten ve yaşayan insanların omuzlarında demektir. Zira onlar, Türkiye'de, ister içerde olsun isterse de dışarıda, sermayenin kurşunlarına karşı gözünü kırpmadan göğsünü geren yiğit devrimcilerin dünyaya açılan tek pencereleridir. On yıllardır bu ülkelerde bulunuyorlar, yaşıyorlar, faaliyet yürütüyorlar. Pervasız bir biçimde insanlık suçu işleyen faşist rejime karşı uluslararası kamuoyunu olsa olsa onlar bilgilendirebilir ve harekete geçirebilirler. Bu görevin gereğince yerine getirilmesi için, her şeye rağmen gerekli çaba harcanmamıştır.

Bataklık ya da eski devrimci mezarlıkları

Sermaye düzeninin devrimci değerlere yabancılaştırdığı Avrupa toplumlarında bunun kolay bir iş olmadığı, erken ve yoğun bir tepki yaratmanın güçlüğü ve hatta imkansızlığı açıktır. Bizim bu realiteyi değiştirmeye ne gücümüz ne de bir iddiamız var. Ancak, Türkiye devriminin sorumluluğundan, onun için canını feda etmekten tereddüt etmeyenlerin sözcülüğünü yapmaktan da asla kurtulamayız. Bu ağır bir görev olmamasına karşın, bunun yeterince ve tüm boyutları içinde kavrandığından şüphe ediyoruz. Ulucanlar katliamına karşı duyulan hassasiyetin ölçeği bunu gösteriyor. Katliam bir anlık bir olay olarak algılanmakta ve ona karşı hassasiyet ise anlık olmaktadır. İlk refleks yerini kısa sürede özel meşgalelerin ya da örgütsel faaliyet tercihlerinin ön plana çıktığı bir yorgunluğa bırakmaktadır. Örneğin 2 Ekim yürüyüşüne olan katılım utanç vericidir. Komite'de yer almayan ve yer alma diye bir sorunları da olmayan bazı örgütler, birer ikişer kişilik delegasyonlarla katılmışlardır.

Bu ilgisizlik yozlaşmanın, düzenle bütünleşmenin adım adım ilerlediğini gösteriyor. Kanıtları tüm çıplaklığı ile yıllardır gözlerimizin önünde. Türk kahveleri eski devrimci mezarlığına dönüşmüştür. Ulucanlar katliamı protesto edildiği zaman, yeri geldiğinde, örneğin 1 Mayıs şenliklerinde grand tuvalet boy gösteren, geçmişte şu veya bu örgütün şurasında veya burasında yer almış olmalarıyla övünen bu tiplerin hiçbirisine rastlanılmadı. Eski harp muharripleri gibi birbirlerine hikaye anlatarak kağıt oynuyorlar. Düzenle uzlaşmanın, devrimci mücadeleye ve devrimcilerin katledilmesine ilgisiz kalmanın götüreceği yer orasıdır. Sermaye düzeni bataklıktan başka cennet sunmuyor.

Kampanyamızı inatla ve inançla sürdüreceğiz

Son derece elverişsiz ortam ve koşullara rağmen bu kampanya ısrar ve inatla sürecektir. Başka bir seçenek yoktur. Fransa'daki TKİP taraftarları, yeni bir katliam haberini beklemeden, Ulucanlar katliamı üzerinden bu ABD uşağı faşist rejimin teşhirini sürdürecektir. Zira bu kampanyayı belli bir zamana sıkıştırılmış tekil bir eylem olarak değil bir politika olarak görmek ve ona göre mevzilenerek hareket etmek gerekiyor.

Berlin'de faşist katliamı protesto etkinlikleri

Ulucanlar katliamının sorumlusu devlettir

Sermayenin mafya ve çete devleti cezaevlerindeki katliamlarına bir yenisini daha ekleyerek, kendi terörist yüzünü bir kez daha göstermiş bulunmaktadır. Devlet bir kez daha '96'da SAG ve ÖO sürecinde olduğu gibi, savaşı cezaevlerindeki devrimci tutsaklara saldırmak ve on yiğit devrimciyi katlederek başlatmış bulunmaktadır.

O dönemde devlet baltayı taşa vurmuş ve devrimci irade karşısında diz çökmüştü. Aynı akıbeti bugün tekrar yaşıyor ve yaşayacaktır. Başta sermaye devleti ve kölesi olduğu emperyalist efendileri şunu çok iyi bilsinler ki, devrimci tutsaklar ölümleri pahasına da olsa teslim alınamayacaklardır.

Devlet bu katliamı gerçekleştirerek içeride ve dışarda bir bütün olarak başta devrimciler olmak üzere kendine muhalif olan tüm kesimlere gözdağı verip sindirmek istemektedir. Ama nafi! Bu katliamın ardından sinmek ve mücadeleden geri durmak bir yana, sermaye devletine olan kinimiz bir kat daha bilendi.

Sınıf düşmanlarımız şunu iyi bilmeliler, onlar partimizin iki yiğit önderi Habip Gül ve Ümit Altıntaş ile sekiz siper yoldaşımızı katlederek yok edeceklerini sandılar. Ama tarih tanıklık etmiştir ki, Denizler'i, Mahirler'i, İbrahimler'i, Sinanlar'ı vb. nasıl yok edemedilerse, yine edemeyeceklerdir. Çünkü bizler ve ilerici insanlar bu yiğit komünist ve devrimcilerin isimlerini çocuklarımıza vererek onları her zaman yaşatacağız.

Biz Berlin'de yaşayan TKİP taraftarları olarak diğer devrimci dostlarımızla birlikte şu eylemleri gerçekleştirdik.

1- Türkiyeliler'in yoğun olduğu bir semtte bir korsan gösteri düzenledik.
2- Türk Konsoloslugu önüne siyah çelenk bıraktık.
3- Berlin parlamentosunda bir basın toplantısı düzenledik.

4- Bir çok kurum ve kuruluşa faks çektik.

5- Ortak bir yürüyüş düzenledik. Yürüyüşe katılan örgütler TKİP, DHKP-C, TKP/ML, TKP(ML), MLKP ve PRK-Rızgari.

6- Merkezi bildirilerin yanı sıra, Almanca ve Türkçe olmak üzere yerel bildiriler çıkarak binlerce dağıtıldı.

Ayrıca biz TKİP taraftarları olarak bu süre içerisinde partimizin çıkarmış olduğu bir çok materyali en geniş bir biçimde dağıttık. Cezaevlerine yönelik olarak sürdürdüğümüz kampanya vesilesiyle en geniş kamuoyuna materyallerimizi ulaştırmaya devam edeceğiz. Yanı sıra "*Onlar 'Uğruna tereddütsüz ölebilecek dava' uğruna ölümü en önde ve yiğitçe kucakladılar!*" adı altında bir anma toplantısı düzenledik. Toplantı öncesinde üzerinde on devrimcinin resimleri ve karanfil bulunan yüzlerce çağrı metni dağıttık.

Toplantıda partimizin MK üyeleri olan H. Gül ve Ü. Altıntaş yoldaşlarımızın büyütülmüş resimlerini ve "*Cezaevlerindeki katliamların sorumlusu devlettir. Hesap soracağız!*" yazılı pankartımızı salona astık.

Toplantıda sınıfların ortaya çıkışıyla birlikte zindanlarda yaşanan katliamların ve direnişlerin dünü ve bugünü ele alındı. Ardından şehit düşen partimizin yiğit önderlerinin özgeçmişleri, mahkeme savunmaları, cezaevlerindeki direnişleri okundu ve anlatıldı. Tuna yoldaşın kongre kapanış konuşmasından bir bölüm okundu. Toplantıya TKP(ML) den arkadaşlar da katılarak, devrimci dostluğun bir örneğini gösterdiler ve günün anlamına ilişkin bir konuşma yaptılar.

Toplantıda son olarak; cezaevlerinde yaşanan bu katliamın ne ilk ne de son olduğu, bundan sonra yeni katliamların yaşanmaması için herkesin duyarlı olması gerektiği ve başlatmış olduğumuz kampanyaya herkesi omuz vermeye çağırdık. Son olarak hep birlikte söyledığımız devrimci türkü ve marşlarla toplantımızı bitirdik.

H. Gül ve Ü. Altıntaş yoldaşlar ölümsüzdür!

Devrimciler ölmez!

Devrim davası yenilmez!

Berlin TKİP taraftarları

Burjuvanın kini

*MIT'i, iti, CIA'sı
amiri, memuru, kontrastı
kafa kafaya verdiler
kanlı planlar kurdular.*

*Kara gecede
kara giysili
kar maskeli haydut sürülerini
üstünüze saldılar.*

*Esirdiniz oysa ellerinde
yedi kol demiri
yedi demir kapıda
taş duvar
çelik betonlar içinde.*

*Bombaladılar
taradılar
vurdular, kırdılar
burjuvazinin tüm kinini
korkusunu
üstünüze kustular.*

*On kavga şarkısı daha
dilimizde
On mitralyöz daha elimizde
On fişek daha mermimizde
On komutan daha ordumuzda
On kat daha korksun
Bizden burjuva.*

G. Kaya
3 Ekim '99

Devrimin kızıl güllerine...

26 Eylül '99

Merhaba yoldaşlar!
Sizi en devrimci duygularıyla selamlıyorum.
Yoldaşlar, size ne yazacağımı bilemiyorum. Çünkü
sizler o kadar güzel şeylere layıksınız ki, bunu kelimelerle
anlatmak imkansız. Sizleri anlatacak kelimeleri
bulamıyorum.

Yoldaşlarım, daha yazmaya başlamadan gözlerim doldu.
Bu gözyaşı değil, bu karamsarlık da değil. Bu, devrim ve
parti aşkını yüreğinde taşıyarak düşman barikatına karşı
yüreğini koyan on devrimci tutsağın direniş mozaesi.

Evet! Habip yoldaş; “Zindanlar, zulmedenler ile zulme
başkaldırımlar arasındaki ebedi çatışmanın en dolaysız
yaşandığı yerler olmuştur. Düzen-devrim saflaşmasının
yankıları zindanlarda hep sert olmuştur.

“Zindanlar sık sık gündeme gelen katliamlar; saldırılar;
hak gaspları, devrimci iradeyi kırmaya yönelik
uygulamalar; özgürlük eylemleri, saldırılar karşısında
kurulan barikatlar; süresiz açlık grevleri, ölüm oruçları vb.
bu amansız savaşın boyutlarını ortaya koymaktadır.” Bu
konuda da haklısın. Sermaye devletinin zindanlar politikası
dün nasılsa bugün de öyle. Faşist rejim cezaevlerinde
“öldürme özgürlüğünü” hep kullandı. Buca’da,
Diyarbakır’da, Ümraniye’de ve birçok cezaevinde hep
uyguladı! Devrimci tutsaklara boyun eğdirip ehlileştirmek
en temel politikasıydı. Ama devrimci tutsaklar buna hep
cepheden karşı koydular ve her defasında da kazandılar.
Çünkü onları ayakta tutan inançlarıdır. Düşman bunu,
devrimci tutsakların teslim alınamayacağını çok iyi bildiği
için, bir kez daha katliam yolunu seçti.

Cellatlar bugün Ankara Merkez Kapalı
Cezaevi’nde yitirdiler. Yine aynı senaryo, yine aynı piyonlar ve
karşılarında devrimci irade... Onlar devrimci iradenin o
kadar kolay teslim alınamayacağını çok iyi biliyorlardı.
Kontr-gerilla beslemeleri silahlarıyla, bombalarıyla,
süngüleriyle üzerinize geldiler. Sizin ise barikata
yüreğinizden başka koyacak silahınız yoktu! Ama yine
de siz galip geldiniz! Bir kez daha devrimci irade teslim
alınmadı. Kazanan devrimci tutsaklar oldu.

Ümit yoldaş, bu arada sana Kimya Teknik grevi
hakkında bir şeyler anlatmak istiyorum. Geçen hafta

yoldaşlar grevi ziyaret ettiler. İşçilerin ruh halleri gayet iyi.
Biraz yalnızlar ama, yine de direnmeye kararlılar. Bugün de
bir ziyaret gerçekleştirdik. Bu sırada siz içeride
direniyordunuz. Kalbimiz Ankara Merkez Kapalı
Cezaevi’nde yitirdi. Bu arada Ankara’da bir haber duyduk.
Habip yoldaşın ölümsüzleştiği haberi... Önce inanmak
istemedik. İşçi sınıfının komünist önderi bir bayrak olmuş
dalgalanıyordu dünya işçi sınıfının üzerinde. Bunu grevdeki
bir işçiyle paylaşmış, işçiye Habip’i anlatmıştım. Habip de
sizin gibi bir işçiydi, demir-çelik işçisiydi. Hayatını işçi
sınıfının kurtuluşuna adanmış için bugün zindanlara
kapatılmış ve alçakça bir katliamda yine başı dik çıkarak
sonsuzluğa ulaşmıştı. Zindanlardaki devrimcilerin faşist
güruha karşı tek vücut olduğunu ve bir kez daha siper
yoldaşlığını örebildiklerini anlatıyorduk grevci işçiye. İşçi
bize hak veriyordu; çünkü size kurşun sıkanlar grevdeki
işçilerin de çadırlarını yıkmışlardı...

Ümit yoldaş, sen değil miydin bizlere mücadelenin yeri
yoktur diyen. İçeride de olabilirsin dışarıda da, sorun orada
olmak değil, sorun yüzünün düşmana karşı olması, derdin.
Sizin yüzünüzün düşmana dönük olması demek, devrim ve
sosyalizm davasını bir bayrak gibi göndere çekmek
demekti. Hele yüreğindeki parti aşkı!.. Biliyorum, her
zaman sadık kaldın bu aşka. Defalarca içeri girdin, her
zaman başın dik çıktın. Bugün barikata koyduğunuz
“uğruna tereddütsüzce ölünecek dava” uğruna ölümü en
önde ve yigite kucakladığınız gibi. Parti bayrağını bir kez
daha göndere çektiniz.

Ve yoldaşlar and olsun ki;
Parti ve sosyalizm kazanacak!

M. Şafak

Ankara Ulucanlar Cezaevi’nde devrim ve sosyalizm için
yaşamlarını yitiren 10 devrimci şehidimizin anısı önünde
saygıyla eğiliyor, yapılan faşist katliamı lanetliyor hesabının
mutlaka sorulacağına inanıyoruz.

Mücadelenizde başarılar diliyoruz.

*İsviçre’den Kızıl Bayrak, Atılım ve ICAD (Uluslararası
Gözaltında Kayıplara karşı Komite) çalışanları*

Faşist katliamlara sessiz kalmayacağız

26 Eylül’de Ulucanlar’da yaşanan katliamı duyar
duymaz hemen harekete geçtik. İlk elden uluslararası
kurum, kuruluş, parti ve örgütlere durumu anlattık.
Türkiyeli sol örgütlerle bir araya gelerek katliamı
protesto etmek, Türkiyeli kitleyi ve uluslararası kurum
ve kuruluşları bu barbarlığa karşı harekete geçirmek
için yapabileceklerimizi konuştuk.

İlk elden katliamı protesto etmek ve kamuoyuna
duyurmak için bir bildiri kaleme alındı. Hollandaca ve
Türkçe yaygın bir şekilde dağıtıldı. 1 Ekim’de
Rotterdam TC Başkonsolosluğu’nun önüne siyah
çelenk bırakıldı. Aynı günün akşamı bir yürüyüş
düzenlendi. Günü ve saati uygun olmadığı için
istenilen katılım sağlanamadı.

Basını ve kamuoyunu bilgilendirmek için bütün
sol partiler olarak ortak yapabileceğimiz şeyleri yaptık
ve yapıyoruz. TKİP, DHKP-C, TKP/ML, ve
TKP(ML) yapıları olarak katliamla ilgili
çalışmalarımız sürüyor.

Bizim kendi faaliyetimize gelince. Bütün
olanaklarımızı sonuna kadar zorlayarak tüm

ilişkilerimizi harekete geçirdik. Partimiz, katliama
karşı olağanüstü hızla bütün materyalleri elimize
ulaştırdı. Gerek partimizin gerekse de demokratik
kitle örgütlerinin basın açıklamalarını Hollandaca ve
İngilizce’ye çevirttik. Kamuoyunu bilgilendirmek, en
geniş kitlelere ulaşmak için bu materyaller etkin
biçimde kullanıldı. Bütün kurumlara fax, posta ve
elden ulaştırıldı. Gerek kurum ve kuruluşlar, gerekse
de kitleleri doğrudan bilgilendirdik.

Ulucanlar katliamı
devletin bir kez daha
suçüstü yakalanışının
açık kanıtıdır. Sosyal
güvenlik yasası, tahkim,
ardından deprem,
Bayrampaşa
Cezaevi’nde mafya ve
çetelerin devlet
kontrolündeki iç
hesaplaşmaları, devletin
kitleler üzerindeki

tanınmasına iyi bir vesile oldu. Bu, devletin kimin
devleti olduğunu gösterdi.

Devletin işçi ve emekçilere karşı, onların
cezaevlerindeki çocuklarına karşı uyguladığı insanlık
dışı uygulamalarını toplum olarak püskürtmek
zorundayız.

**Devrimci tutsaklar onurumuzdur!
Devrim davası yenilmezdir!
TKİP Taraftarları/Hollanda**

Proleterya partisinin komünist önderleri, devrim ve sosyalizm davasının
kızıl karanfilleri Habip Gül (Nevzat Çiftçi), Ümit Altıntaş (Tuna-Akın) ve
sekiz siper yoldaşlarımızın sermayenin başkentinde dalgalandırdıkları kızıl
bayrak şimdi bizim ellerimizde dalgalanıyor.

Sizin “uğruna tereddütsüz ölünecek dava”nızın iktidara taşıyacağımıza,
dalgalandırdığınız kızıl bayrağı kapitalizmin burçlarına dikeceğimize ve
zaferi sizlere müjdeleyeceğimize söz veriyoruz.

Devrimciler ölmez, devrim davası yenilmez!

TKİP’li işçiler/Berlin

15 Ekim ‘99

Teslimiyete hayır!

Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!

Özgürlük, eşitlik, gönüllü birlik!

Kızıl Bayrak